ہناں

رب نہ لبھیں بندیا گل سمجھ لیوئی
گواچ پویں گا آپ جے رب لبھ پیوئی
لبھ پیا جد رب تیرا کجھ بھی نہیں رہنا
دوجا ہونا جھوٹھ جھوٹھ نوں چھڈنا پینا
رب اک بے صورت ہے جو صورت بن آیا
بندیاں تھانی ہوندا بندیاں دے گھر آیا
نہ مذہب نہ قوم اجے نہ نام دھرایا
اللہ کاکا، اللہ آکھیا تے اکھوایا
عقل ہوش توں پہلے اللہ اتھے ہوئے
عقل نے نہوں اڑائے تے اللہ کتھے ہووے
عقل فکر نے اسم صفت دا چانن ڈٹھا
کون ہووے بے عقل تے پاوے مقصد مٹھا
نہ ہنے دا اعتبار سنے سن من کھلویا

نہ ایہہ لاہیاں لتھے نہ ایہہ جائے دھویا
نہ بنے دی جمن پرچی پچھوں آئی
مریاں ایہہ سوغات کسے نہ حصے پائی
نہ دو چار دیہاڑے منگویں دتی جاوے
نہ ایہہ مُل وکیندی نہ کوئی گروی پاوے
سنی سنائی گل گھت کے پلے بجھی
ٹھپیاں ٹپ نہ ہووے عقلنداں دی بجھی
چشم دید اعتبار کدی نہ پوے نداناں
ساہویں تکھن چینا ہنائیں کون جواناں
ماپیاں کولوں اوس وی اکثر سنیا ہوندا
آکھ پت میں آرع ہنائیں کہنا چیندا
چیمہ ہنائیں وڑو ہنائیں کاٹھیا ہنائیں
ہنائیں خان پٹھان ٹہلوا چوہڑا ہنائیں
سانہسی ہنائیں سندھو مغل بھرائی ہنائیں
ہنائیں ترکھان مراثی نائی ہنائیں
سید صاحب ہنائیں جی میں ککڑوا ہنائیں
جو جو ہنائیں جھوٹھ موٹھ دا جھگڑا ہنائیں
چھتری دھرم برہمن ہنائیں چنگڑ ہنائیں
رجیا تے رجپوت تے بھکھا رنگڑ ہنائیں
بنے والیا بندیا ہنا سانبھ کے رکھیں
جس بنے دی گل کریں توں ڈھائے اکھیں

نہ سودا سفرا نہ بلغم خون چ
کتے نظر آ جائے ویکھیو سجے کھبے
ایکسرے کرواؤ وید نوں نبض وکھاؤ
کیہ ہنے دا بھار ہنے دا وزن کراؤ
ہناں کوئی شے نہیں ایہہ شبہ ہے سارا
محض ایہہ متھیا ہویا اے دنیا ورتارا
گرکامل بن ایس ہنے دی جڑ نہ جاوے
ہنا ہٹے تے ہون رب دا نظریں آوے

ہستی ذاتِ حق

آد ایک بے جہت کہ جس نوں گنئے نہ دوجا
دخل نہ دے ادراک منع ہے سمجھن سوجھا
اُچ سطح اور حد کنارا کنو نہ راکھے
اسم سہارا اور اشارا کنو نہ راکھے
بن آکھن بن سنن بناں ویکھن دے ہے
کیتے بن اعتبار بنا جانن دے ہے
اپنی ذات چ آپ غنی ہے کلم کلا
خود موجود وجود کرے نہ کرے تجلی
ذات محض وچ کوئی لفظ وارد نہ ہووے
ایہہ وی نہیں کہ ایس قید وچ بجھ کھلووے
یہی خود موجود آپ بے حد نتھاواں
چاہیا اپنے آپ نوں کہ میں ویکھیا جاواں
بے صورت صورت دا علم چتارن لگا
ان ڈٹھی جہی شکل تصور دھارن لگا

موجود نوں ایجاد ہون دا فکر پیو سُو
علم چ صورت انسانی نوں جاچ لیو سُو
انسانی انسان نام بھی کوئی نہ آہا
اس ماحول چ اجے سخن گوئی نہ آہا
آخر ایہہ تکلیف آپ نوں کرنی پے گئی
اَن ہوئے نوں ہون دی نینہہ دھرنی پے گئی
ہستی اپنے علم دی روح نال بکھیری
ضیاؔ پھر صورت بن گئی ایہو تیری میری
ظاہر ایس لئی ہویا کہ پچھانیا جاوے
ایس طرح پر ہویا نہ پچھانیا جاوے
العبد عبدا وان ترقا و رب رب وان تنزل

ترجمہ: بندہ بندہ ہی ہے بھاویں کنی ترقی کر جائے من عرفا نفسو دی پچھان کرے کردے اناالحق یقین و ایمان ہو جائے (منصور)

سبحانی مااعظم شانی پکار اٹھے (بایزید بسطامی)

فیر وی اوہی بندہ پن نہیں گواچدا، یعنی ذات دا ہر مرتبہ صفات ذات دی حفاظت وچ اے۔

ہر مرتبہ ظہور حی قیوم دے نال بن دا گیا۔نفی دوجے دی اے تے ایہہ دوجا نہیں ایس لئی ایہدی نفی نہیں ہوندی یعنی جس نوں بندہ کہیا جاندا اے۔ ایہہ ذات دا کمال اے، ایس وچ اپنے آپ نوں ویکھنا، پچھاننا ذات نوں ہی آندا اے، بندہ آپ تے بندہ وی نہیں ازلی نور اکٹھا حق تے خلق ظہور وچ آیا۔بابا عبداللہ جی دے گھر پیدا

پے جاندا سی کہ ایہہ علم ایہہ معلومات بشری اُچ پدھرتوں ڈاڈھیاں اُچیاں تے ٹُچیاں نیں، جتھے سوالاں تے جواباں نوں کوئی تھاں نہیں سی لبھدا۔ نہ عقل نوں دوڑ نہ فکر نوں کھلہار مِلدا سی انج لگدا سی جیویں اللہ اپنی گل آپ سُنا رہیا ہووے جویں اللہ تعالیٰ حاضر ناظر کلیم سمیع و بصیر اے۔ ہُن میں اوس سرناویں ول آ رہیا ہاں۔ جد آپ دے سفر دا ویلا ہویا تے جناب دے پلنگھ دے نال میری اک پیر بھین بیٹھی ہوئی سی۔ آپ ول غور نال ویکھ رہی سی تے جدوں اخیری ساہواں دا ویلا شروع ہویا تے میری پیر بھین دے دل وچ حیرت جیہی اُگی، کہ "ہائے میں تے ایہنوں خدا سمجھدی رہی پر ایہہ وی بندیاں وانگوں مرن لگا اے۔" ایس گل دا اُس بی بی دے من وچ آنا ہویا تے جناب فٹافٹ اُٹھ کے بیٹھ گئے تے فرمان لگے اے "بی بی ایہہ تے تیرا ای خیال سی میں تے بندہ ای ہاں" ایہہ گل آکھی تے فیر لیٹ گئے تے جسم عنصری وچوں روح پرواز کر گئی۔

العبد عبد وان ترقا و رب رب وان تنزل اک صحابی نے جناب رسول پاکؐ دے قال حال نوں ڈونگھی نظر نال ویکھ کے وجد وچ آ کھیا یا رسول اللہ جے میں تہانوں اللہ کہہ دیواں تے ایہہ کوئی جھوٹھ تے نہیں، اُس بندے دی گل سن کے رسول اللہؐ فرماندے نیں:

میں اللہ وکھان آیا ہاں
اللہ اکھوان نہیں آیا

رانجھا دسنا منع ہے وچ کھیڑیں
ضیاءؔ جوگ دی کوئی وچار نہیں

اوس طرح بے صورت ساری پردھان اے تے صورت دے ولوں پردھان وی

حمد و نعت

سبھ صفتاں دا مالک اِکو سائیں ایں
کتھے ہے تے کتھے نہیں سبھ تھائیں ایں
اوّل آخر باطن ظاہر ویکھیے
کُل شے فی کل شیٔ آکھیے
دُوجا رَکتوں نہ رلیا ذات صفات وچ
کس نُوں کہیے حرکات و سکنات وچ
کدوں کسے نوں کوئی ہون دا ول اے
اِکو ہرجائی دی ساری گل اے
قلم دے مونہہ وچ نقطہ علم الٰہیوں
حرف نہ واقف نقطے دی آگاہیوں
حرف کیہ جانے کیہ نقطے دی توریا
قلم ارادیوں نقطہ فاعل ہو رہیا

نقطہ خالق جان حرف مخلوق نیں
رچے رچائے خالق تے مخلوق نیں
نقطے نال اُجاگر ہون عبارتاں
نقطیوں بنیاں کثرت دیاں عمارتاں
نقطہ کیہ اے نقطہ نور سیاہی دا
سارا مکتب نقطے نال بنائی دا
سیاہی دا مظہر حرفاں دا مضمون اے
نقطہ کن ہے نقطہ فیکون ہے
حمد نعت وچ دوجا نہ پچھانیوں
سرتاپائے حمد محمد ﷺ جانیوں
دُور سُنیدا ہو کے نیڑے مِل پیا
رانجھا جوگی کھیڑیاں ویڑھے مِل پیا
نحن اقرب مونہہ چڑھ مرشد بولیا
تے لُکیا ہویا بھیت بندے دا کھولیا

یا حسین الحق

اقرا کتبک کفی بنفسک الیوم علیک حسیبا
ترجمہ: پڑھ کتاب اپنی (وجودی) کافی اے تیرا نفس یوم حساب لئی

بے خبرا او بندیا پھرنا ایں جھاکدا
اللہ مرشد ہو کے تینوں آکھدا
سُندا کیوں نہیں گل عقل دیا انھیا
کیہ بن بیٹھا ایں آپ خدا کیہ منیاں
کیہ کُجھ دیہہ وِچ تیرا کیہ کُجھ ربّ دا
لیکھا کر کیہ تیں وِچ تیرا لبھدا
جو تیرے وِچ تیرا باہر کڈھ لے
ناڑوں ناڑ نکھیڑ تے ہڈوں ہڈ لے
سر توں لے کے پیراں تیک پچھان لے
جے کوئی حصہ پایا ای اج سیہان لے
بنا بنایا مال خدا دا تھمیاں
نام تے بُھوئے ہویا ایں نجڑ جمیاں
نام قوم تے مذہب اپنا چھان لے

ایہہ نہیں تیتھوں لیندا ربّ نشاں لے
کتھوں لئے ای ہتھ پیر تے اکھیاں
کون بناوے دانے دند تے وکھیاں
سنجاں جان کے تھاں کسے دا واہ لیا
سچ دسیں ہیں کون او پنڈے والیا
پنڈا لے کے عاقی ہویا ایں ربّ توں
رب گوایا مورکھا اپنے لب توں
لبوں لابھ نہ ہویا قاروں ورگیاں
لعنت کھٹی جیوندیاں نالے مر گیاں
لبوں ڈُوجا بننا ایں ڈُوجا بھاسدا
کدی نہ چھڈیں کھہڑا دل توں آس دا
آس اُمیداں دِل نُوں بہت پیاریاں
وِچے ڈھاویں وچے کریں اُساریاں
کدی نہ فارغ ہو کے ویکھیں آپ نوں
سجدہ کیتا ملکاں تیرے باپ نوں
تیری نیّت اندر پاڑا پے گیا
تینوں تیرا ہونا ماڑا پے گیا
چھڈ خودی نوں خودی خدا دی رہن دے
نہ ہویا ہوئے نُوں حاوی رہن دے

حامیے عقل

گھوڑا نِت دڑوانا ایں تدبیر دا
ہونا اوہو جو لکھیا تقدیر دا
اگلوانڈی پینا ایں تقدیر دے
پھوکے جاندے فیر تیری تدبیر دے
قادر اِکو جو کجھ کرے سو ہو رہیا
چھڈ خلاصی دل دی دل دیا جھوریا
میرا میرا کر کے پیر پسار لئے
پر توں نہیں تیرا دل دے وچ وچار لئے
ربّ تیرا تیرے توں لیکھا منگدا
جو دِتا سو لیندا ودھ نہیں منگدا
ڈِھڈ لفایاں تیر نہیں لانجھے جاونا
دینا فیر وی دینا کیہ پچھتاونا
دیہہ خدا نوں دے خودی نوں چھڈ کے
نہیں تے لے بُو موت جہانوں کڈھ کے

جیوندی دیہہ توں آپ ہنڈھا لئی چوبرا
مُردہ کر کے دیویں خدا نوں توبرا
مویا مُردہ گھر والے نہیں رکھدے
چھیتی چھیتی مٹی بیٹھاں دھکدے
ایدھر دُنیا نال سانجھ دی کئی نہیں
جا حوالے اوس جھدے نال بنی نہیں
رج لوے گی سیونک پنڈے نوں چب کے
جنہاں دا سیں کجھ لگدا ٹر گئے دب کے
ویلھ نہ تیرا لگا سائیں رُجھیا
ہیگا سیں تُوں کون کدی نہ بُجھیا
نک نہ تیرا رہے مفت دیا کامیاں
بنیں کسے دا گروم کسے دیا مامیاں
کسے مُنڈے دیا پیو کسے دیا چاچیا
کُجھ نہ لگیں خدا دا گیا گواچیا
عورت تیری کہندی میرا کھسم ہے
تیرا کھسم نہ کوئی تینوں قسم ہے
نہیں تیرا اعتبار کھلوندا رب تے
کھاندیاں پیندیاں شکوہ رہندا رب تے
حیلے فکر تردّد تے اعتبار ہے

کون کسے دا کوئی پالنہار ہے
ایس دنیا دے آوے ہتھ کھلوتیا
ویہندیاں ویہندیاں مر مک جاسیں کھوتیا

واللہ خیر الرازقین

اللہ دیندا اللہ دیندا کہیدا
جدوں کدوں اوسے دا کھاندیاں رہیدا
نہ دیوے تے کھان والا کیہ جان دا
اِک بنا دیو دانہ ہے کوئی جان دا
کسے توں پتا بنے نہ جیوندی ول دا
وال بنایا جائے نہ اپنی کھل دا
کوڑ تمے وچ مٹھا وچ ہندوانیاں
اِکو ای پانی کیویں بدلیا جانیاں
پوست کولوں نکا دانہ بوڑھ دا
جس وچ سارا پیاٗ تانا بوڑھ دا
اکو ای دانیوں گاچا ٹانڈے چھلیاں
دانے ڈاناں بیڑ سوغاتاں گھلیاں
غیبوں پیکنگ کر کے بھیجیاں بلٹیاں
دور درازوں حکماً آوّن چلیاں
اِک اِک بی وچ کِڈا کِڈا جہان اے

کیہ کجھ کرے بیان کہ گُنگ زبان اے
اِکے آدم وچوں سارے آدمی
سُن کہیا فیکُون وی ہونا لازمی
ساڈے ویہندیاں ساڈا ہونا ہو رہیا
سانوں ساڈا فکر اندیشہ کھو رہیا
ہُن ساڈیاں تدبیراں گانہہ مختار نیں
کھٹ کے کھانا سمجھ لیا اِعتبار نیں
کون لئی بیٹھا اے اُٹھیے چلیے
جے نہ ہتھ ہلایا فاقے جھلیے
کھیڈاں کھیڈن صرف کار رُزگار ہے
اس وِچ لبھنا رزق ایمانوں ہار ہے
اپنا رزق جے آپ بنوناں پئے گا
جو کجھ کرنا ایں اوہو کھانا پئے گا
لوہا گھڑے لوہار کیہ لوہا کھائے گا
ہل واہوے جو مُونہہ وچ ڈھیماں پائے گا
سک لاہوے ترکھان کیہ چھوڈے چپ لئے
یا بھٹھے والا ڈھڈ وچ اِٹاں دب لئے
دولت مند نوں کہو روپے کھا لوے
ربی رزق نہ کھائے نوٹ لنگھا لوے

ایسے روہڑے ہر کوئی رُڑھیا جاوندا
سو سوکھا جس مُرشد ایہہ سمجھاوندا
مرغی دِتا انڈہ باہروں بند ہے
وچ کھا کے پلیا چوز انند ہے
خول چوں نکلے بچہ وِٹھ وکھالدا
ویکھو عقلاں والیو کتھے پالدا
ہُن وی کریں حساب تے لیکھا نبڑے
پچھلا سارا بُھل بُھلیکھا نبڑے
ننگ بھڑنگا جم پیا سیں ویلھیا
کجھ وی کرن نہ جوگیا ٹھیلم ٹھیلیا
ہتھوں پلیوں خالی بوٹی ماس دی
کیہڑی پونجی لے آیا سیں راس دی
بولن دا وی چج نہیں سی گُنگیا
کس بنایا شیر جو آ کے چُنگھیا
مُونہہ موافق بھانڈے تیرے چین نوں
باضے لائق روزی تیرے جین نوں
امتیاز کوئی تینوں رہت بہت نہ
گودیاں وچ پچھانے ذرا کرہت نہ
نہ توں کافر نہ توں مسلمان سیں

نہ توں سید نائی مغل پٹھان سیں
ناں بھی تیرا اجے صلاحاں وچ سی
اللہ کاکا اللہ زباناں وچ سی
اوسے کھل وچ ایڈا سارا ہو پیا
بے اعتباری دا ہُن رونا رو پیا

فبای الا ربکما تکذبٰن

کیہ نہیں ربّ نے کیتا تیرے واسطے
کیہ نہیں ذے لِتا تیرے واسطے
امبروں جو کجھ وریا تیرے واسطے
دھرتی تے جو اُگیا تیرے واسطے
سورج تیری خاطر چکر لاوندا
چن تیرے توں واری ہو ہو جاوندا
تارے سارے تیری رونق واسطے
سبھ پسارے تیری رونق واسطے
نوِیاں نوِیاں رُتاں اگے آوندیاں
پہن پوشاکاں اوہ جو تدھ نُوں بھاوندیاں
نوِیں نوِیں ہر ساعت اگوں لنگھدی
تیری خاطر آوے کجھ نہ منگدی
حاضر کھڑے درخت اکھیں نال بھال لے
پھُل لے لے پھَل کھا لے وڈھ کے بال لے
بولد اُوٹھ تے گھوڑے کرن وگاریاں

جو دیویں سو کھانا خدمت گاریاں
شکوہ کرن نہ تیرے اگے بُھکھ دا
بند زُباناں حال نہ دسن دُکھ دا
بکرے چھترے کرن نہ دعویٰ خون دا
حکم کسے نوں نہیں تُدھ اگے گون دا
کیا ایہناں دا پیدا کردا کوئی نہیں
ہے پر تیری خاطر صرفہ کوئی نہیں
تیریاں خاطر خواہاں سگا رتیا
گھر والا وی ویکھ پروہنیاں تھتھیا
گھروں نکلیاں بے مہاراں اکھیاں
پھرن آوارہ جیویں پھردیاں ککھیاں
جُھوٹھے سودے نت خرید لیاؤندیاں
دِل نُوں رہن فریب دی چکھی لاؤندیاں
جھوٹھوں سچ بناون ایہہ دو ناریاں
اک نہ ویکھن دین ایہہ کارے ہاریاں
ہور ہور دا زِن اکھاں نوں پے گیا
ہور ہور دا تجھن لے کے بہہ گیا
کدی نہ کُھلے گر بن جندا دیہہ دا
رب نہیں جنہے ڈِٹھا بندہ کھیہ دا

ذاتِ حق بہ صفات حق

اللہ کلم کلہ آپے آپ ہے
جس وچ نہ کوئی پُن ہے نہ کوئی پاپ ہے
نہ کِتوں آوے جاوے نہ کِتے مُکدا
نہ سوئے نہ جاگے نہ ایہہ اُکدا
نہ کوئی انت شمار نہ کوئی حد اے
نہ گنتی وچ آوے نہ اِک تھیں ودھ اے
خلقت ساری ساجی اپنے آپ توں
آپ بری ہے پُتوں دِھیوں باپ توں
وکھو وکھی جاپن شکلاں صُورتاں
اِک اکلے دِیاں لکھ مُورتاں
رلا نہ رتی ماشہ کدھرے ہور دا
آپے دھارے روپ سنت دا چور دا
آپے اپنے آپ نوں دُوجا جاندا
آپے اپنے آپ نوں پیا پچھان دا
آپے ویکھے آپے سُندا بولدا

آپے اپنے آپ نوں پھڑدا ٹولدا
آپے شوق تھیں اناالحق پکاردا
آپے بیٹھا فتوئی دیوے دار دا
آپے اللہ آپ رسول کہاوندا
آپے اپنے حکم پیا فرماوندا
جد احد نے احمد ہونا دھاریا
احمد کہتے نہ ہے سی بڑا وچاریا
پھر آپے اپنے آپ نوں ہونا پے گیا
بے حد نوں حد چ آؤنا پے گیا

تنزیہہ عین تشبیہہ

تن مراتب علمی پہلے ٹھان لے
روح مثال تے جسم ایہہ اکو جان لے
ستواں مرتبہ ایہہ حضرت انسان دا
ایتھوں تیک تے ہونا ہے رحمان دا
دوویں دریا کٹھے ایتھے وگدے
صورت تے بے صورت اکو لگدے
بے صورت اس صورت تھانی دِسیا
انا ہر ھو ہر انسانی دَسیا
صورت وچ سمیع بصیر علیم ہے
صورت وچ فہیم جسیم کلیم ہے
صورت وچ بے صورت ٹھاٹھاں ماردا
پر بُجھے کوئی وِرلا مکر مکار دا
نہ ہونا جس منیا سوئیو بُجھیا
ہونا سچے صاب دا سارا سُجھیا
آشا ترشنا دوواں تھیں مکھڑا موڑیئے

جو ہووے سو ہووے کجھ نہ لوڑیئے
وکھری کوئی گنڈھ نہ گُتھلی جوڑیے
وحدت دے دریا وچ سبھ کجھ روڑھیے
دے تلاشی گھر دی بوہیوں باہر ہو
ہور ہور دے شکوں کنگن کھار ہو
اندر باہر اکو اِک پچھانیے
دُوجا ایویں بھرم نہ دُوجا جانیے
ماں تے ووہٹی کدے نہ اِکو آکھیے
جس جس روپ چ آیا سو سو آکھیے
انگور دھریک نوں وکھو وکھ پکاریئے
پانی دے سبھ روپ ایہہ من وچ دھاریئے
حفظ مراتب ناہیں زبانوں چھڈیے
ہور نہیں کوئی ہور ایہہ من چوں کڈھیے
باشریعت بول زبانوں بولیے
باطریقت ہتھ پیر نوں کھولیے
اندر باہر حق حقیقت تولیے
معرفت نوں چُپ چُپیتے پھولیے
پھیر توں بندہ مومن شیشہ رب دا
نقد تیرا رب توہیوں بندہ رب دا

اول آخر سبھ تیرے توں چلیا
باطن ظاہر تیرا کلم کلیا
وحدت کثرت تیریاں شاناں ساریاں
آوَنا جانا تیریاں موجاں ساریاں
آکھن وچ نہ آئیں عقلوں باہریا
باہروں نِکلیا اندروں وڑیا ساریا
دُنیا عُقبہ ترس تیری وا ٹوں
تینوں لوڑ نہ کائی بے پروا ٹوں
اِبلیس جیہاں دی سمجھوں باہر والیا
بندیا گھر دے اللہ تعالیٰ والیا
اینی جوگا ہوویں تاں انسان ایں
نہیں تے اِک چالاک جیہا حیوان ایں
وِرلا وانجھا کِتے کوئی انسان ہے
پِگاں داڑھیاں نال پیا گھمسان اے
اِکو جوگا تھاں تے دعوے دوں دے
میں ہی کلّا رہواں ارادے دوں دے
بندہ پوے گواچ تے اللہ وسدا
پر بندہ چھوں نہ دیوے اللہ ہسدا
ساڈا سانوں اسیں دی مارو مار ہے

حق پرستی کدوں کبر ہنکار ہے
آ دیویں آ دیویں کِدھرے ہونیا
ساڈے بڈ شریکا ربا سوہنیا
اللہ تینوں لوے ایہہ وڈی گالھ ہے
ایہہ وی کہنا سبھ اوسے دا مال ہے
جُھوٹھا ودھ ودھ اگے سچ لکاوندا
جُھوٹھ سچ نوں اپنے اڈے لاوندا
سچ جُھوٹھ دِیاں ویکھے ہیرا پھیریاں
پانی دا رِیہ کھوہون گھمن گھیریاں
رڑکے بندہ کِتے نہ وِچ خدا دے
پر دعوے کیتی جاندا واوَ دھا دے
مُرشد سچا ملے تے سہنسے توڑدا
پھیر نہ باقی رہ وسواسا تھوڑ دا
گُر سچا تے گوڑا سبھ سنسار ہے
بے گُریاں نُوں ایہہ جگ دُھندوکار ہے
گُرو جگاوے تاں کوئی سُتا جاگدا
نہیں تے غفلت مٹھی نہیں کوئی تیاگدا
کدی نہ کُھلے گُر بِن بھیت سریر دا
جد تک بندہ بنے نہ بندہ پیر دا

حکم پیر دا حکم خدا دا جان لے
پیر دی صورت رب دی صورت سیہان لے
ھوالظاہر من کہتے دل کھول کے
باطن با تن ویکھ نظر وچ تول کے
باطن بھی ظاہر دا پیروکار ہے
ظاہر کیہ اے باطن دا دیدار ہے
باطن دھار کے آیا روپ انسان دا
بخشے جس نوں نظر اوہو پہچان دا

عین الیقین

منیا کس درکار دلوں نہیں منیاں
کون وکھاوے لو چمگدڑاں انھیاں
سورج ویکھن تاب نہیں چمگدڑاں
ایہہ مالک دی مرضی ایتھے کیہ کراں
جس نوں چاہوے دولت دے دیدار دی
نہ چاہوے تے کدے نہ نظر اقرار دی
بنا پردیوں وی اوہ پردہ دار ہے
اپنے اگے آپ ہویا اظہار ہے
مُنیا اُگ کھلوندا کجھ دن پا کے
منیا سُولی چڑھدا رسا پا کے
من کھلوتے نُوں نہیں کوئی ماردا
مُکریاں تے نوٹس ہے سرکار دا
مُکریاں نوں چوراں وانگوں مار پئے
منے دی کیا بات منے سو پار پئے
منیاں موت قبولے جیوندی جان تے

منیاں حرف نہ لیاوے کدی زبان تے
منیاں سکھ دُکھ اکو جیہا پچھاندا
منیاں دوست دشمن نہیں کوئی جاندا
منیاں چھڈے ڈوں تھاواں دے لبھ نوں
منیاں منوں وسارے دوجے رب نوں
منیاں چھڈ کھلوے جگ تے جاپ نوں
منیاں کلہا ویکھے جانے آپ نوں
کیہ منیاں شمہ وجہہ اللہ منیاں
روپ خدا دا کھلم کھلا منیاں
منے ہوئے نوں ویلھ نہ لگے ویلھ چوں
مچھی جیوندی مُڑے نہ تپڑے تیل چوں
عشق نوں جان وی دینی ہائے نہیں کوکناں
اپنا جُھگا اپنے ہتھیں پھُوکناں
بُھل بھلیکھے نہ کوئی ایدھر آ وڑے
مگروں نہ کوئی کوکے بہوڑیں باہوڑے
عشق النبا جس عاشق دل آوندا
دل ویلھا تے تن ویلھا کرواندا
ویلھیاں اکھیں تکن اوسے راہ نوں
کجھ نہ ویکھن پھڑیاں اک نگاہ نوں

ویکھدیاں گھہ گیاں نہ اُسرن جوگیاں
دَسن جوگیاں رہیاں نہ مُکرن جوگیاں
کیہ ہووے کیہ دسے کہنوں کوئی نہیں
ایس مرن دی خبر موت نوں ہوئی نہیں

عبودیت، الوہیت

بندہ بندہ اللہ اللہ ویکھے
ذات صفات نوں کلاّ کلاّ ویکھے
بندہ بندے والی صفتیں جانا
اللہ اللہ والی صفتیں مانا
اللہ سنیا بندہ ڈِٹھا بھالیا
کیہ بندے دا گجھا بھیتیں پالیا
بندہ کھاوے رب کھان توں پاک اے
اللہ جاگن سون کنوں بے باک اے
کھان پین تھیں فضلے بننے لازمی
ایہناں صفتاں نال کہاوے آدمی
ایہہ چھے صفتاں اللہ وچ نہیں آوندیاں
ایہہ گلاں خلقت نوں حیرت پاوندیاں
بندہ بندش والی صورت جاچے
بناں جہت موجود اللہ نوں واچے

واحد ھو لاشریک اللہ ھو

اللہ لاشریک زبانوں آکھ دے
سن سنائی ہناں دھیانوں آکھ دے
جیکر اللہ لاشریک پچھانیے
اپنے آپ نوں کیہ کر دُوجا جانیے
نالے سارے کہندے اللہ اِک ہے
کِتے کِتے ہے اِک کہ سارا اِک ہے
جے سارے چوں اک وی بندہ رہ گیا
پھیر بھی یکتائی وچ گھاٹا پے گیا
اک کم اک نہ ہووے کسے حساب وچ
لکھے پڑھیو ویکھو کسے کتاب وچ
جے ہے بندہ کلا اللہ کوئی نہیں
جے ہے اللہ کلا بندہ کوئی نہیں
پونا ڈیڈھ سوایا اللہ کوئی نہیں
تے اک نوں اک وی آکھن والا کوئی نہیں

وحدت اے عین کثرت

اک اک نوں گن کہ دوجا آکھدے
اک پیا دوجے وچ تیجا آکھدے
اک اک گندیاں دہاکا ہو گیا
اک اک ودھدیاں سینکڑہ ہو گیا
ایکا اکو رہیا نہ بدلے اک تھیں
لکھ کروڑاں گنتی ہو گئی اک تھیں
اک سی ہن وی ہے کہ ہو کہ ہٹ گیا
اک وچوں نہ کجھ ودھیا نہ کجھ گھٹ گیا
جو جو آکھیا گنیا آکھیا اک نوں
اک شماریں پیا نہ سمجھیا اک نوں
جے اک دعوئ کریئے اک زبان تھیں
بے اعتبارا تھیوے ایس جہان تھیں
ویکھن ہے بے شک تے آکھن شک ہے
ہاضمہ ہووے ٹھیک تے مسئلہ پک ہے

قرآن چ اول آخر دعوئ اک دا
جہان چ باطن ظاہر دعوئ اک دا
قرآن تھانی جے کہیے سبھے من دے
زبان تھانی جے کہیے پاسے بھن دے
قرآن وی آخر نکلیا کے زبان چوں
زبان کدی نہیں نکلی کے قرآن چوں

مراۃ الرحمان

الانسان الرحمان

الانسان مراۃ الرحمان ہے
جبرائیل تے بے چارہ دربان ہے
کیہ جانے دربان کہ اندر کون ہے
قال اللہ تے حضرت دا فرمون ہے
سدرہ کیہ اے حد عقل مقام اے
تے جبرائیل وی کل عقل دا نام اے
عقل دیاں دو قسماں عارف جاندے
عقل معاش تے عقل معاد بکھاوندے
رجوع ہے عقل معاش دا ایس جہان ول
کردی عقل معاد عود رحمان ول

شریعت، طریقت، حقیقت، معرفت

واصل حق دا اوہ مقام ہے چُنیدا
عقل دا جتھے دخل ادراک نہ سُنیدا
اللہ دے منشا وچ بندہ آ گیا
بندے دے منشا وچ آپ سما گیا
منشا اللہ پر شبیہ انسان دی
جاء قلوب المومنین رحمان دی
بندہ ہو کے وسدا نالے دَسدا
میں توں ہوندا ہسدا تے دل کھسدا
بِنا شریعت بول کدی نہیں بولدا
بِناں طریقت ہتھ پیر نہیں کھولدا
اندر باہر حق حقیقت کھول دا
معرفت وچ کلی دعوئ ڈھول دا
احد محمد ہو کے کثرت ویکھدا
واقف دوجا کون ہووے اس بھیکھ دا

عقل فکر نہ پہنچے ایس مقام تے
دعویٰ کرے آغاز کھلو انجام تے
ٹھیچل جاندے ہوش نہ ہوش سنبھالدے
تھاں نہ پاون حصے قرب وصال دے
نہ ایہہ خلقت نہ ایہہ خالق کہن دا
نہ تنزیہہ تشبیہہ وچ قیدی رہن دا

مولانا روم

عقل آمد دین و دنیا شد خراب
عشق آمد در دو عالم کامیاب
ظاہر بندہ باطن اللہ ویکھیا
اے پر شخص کلم کلا ویکھیا
حیرت ڈُبیاں اکھیں ویکھن والیاں
گنگ ہو گئیاں زباناں بولن والیاں
ایہہ دیدار الٰہی اکھاں والیو
اکھاں بڑی نیامت ویکھو بھالیو

کم ظرفیئے عقل

عقل نہ منے نہ منوں انموڑ دی
عقل بندے نوں اللہ ولوں توڑدی
عقل وچاری نوں اس راہ دی سار کیہ
عقل پچھانے جس نوں اوہ دیدار کیہ
صورت پڑھی نہ جاوے عقلی علم تھیں
عقل نہ واقف ہوئی خدائی قلم دی
ذات صفات دا کجھ عقل نہیں ویکھدی
جیویں دن دی رات شکل نہیں ویکھدی
سورج ویکھ نہ اُڈن چام چڑکیاں
ہنیر دیاں شاہ پریاں لاڈ لڈکیاں
عقل ہنیرا ہے انسانی نور دا
نیڑے ہو گئی پردہ بن کے دور دا
غافل ویکھ کے بندہ اڈے لا لیا
عقل فکر دے جال نے بندہ پھاہ لیا
اندروں گُتھا باہر اکھیں اڈیاں
عقل نوں جی بیٹھ دلیلاں چھڈیاں

آ کیوں اوہ کیوں عقل ہونی فرماوندے
اللہ دے کیتے وچ غلطیاں پاوندے
عقل دے مٹھے چڑھیا ڈرکی پالیا
عقلی بندہ لالچ نے بھرما لیا
لبھنج پُنا نہ جاوے بھکھے بال دا
بھاویں عمروں تھیوے چالھی سال دا
مڑ مڑ ڈگے مکھی وانگوں تھک تے
تاک نہ چھڈے جیوں کاواں دی تک تے
چچڑ جمیاں انھیں پینڈیاں چم تے
دھوکھا ویکھن دھوکھا ہر ہر دم تے
چسکے کھوریاں گیاں نہ حرصاں چھڈیاں
ہوندیاں گئیاں اُمیداں وڈیاں وڈیاں
غافل ڈھلیاں چھڈیاں ڈوراں من دیاں
غیرت گئی تے رہ گئیاں موجاں من دیاں
کتے خوشامد کدھرے لڑیا لب نوں
کیہ کیہ نچے ناچ ایہہ پھڑیا لب نوں
حق ناحق پچھانن مشکل ہو گیا
بندہ بندے پچھوں جاہل ہو گیا
لوڑاں تھوڑاں کدی نہ ہردیوں مکیاں

وکھیاں رجن روز تے اکھاں بُھکھیاں
حامی کار خدا ہے دُکھ دا سُکھ دا
پر دارو دیوے کون نِگاہ دی بُھکھ دا

تیاگ و ترک و حال

کوئی دنیا تے کوئی عقبت سنواردا
حال نوں کوئی پیو دا پُت سنواردا
حال بڑی دولت ہے رہنا حال وِچ
اللہ دا کمال ہے سارا حال وِچ
جو کجھ ہوندا حال چ ہوندا جاوندا
سبھ تماشہ حال چ نظریں آوندا
حال حال نہ کرے جے تھیوے حال وچ
جیکر بندہ جینا جیوے حال وچ
حالوں ہویا بے حال تے بندہ رِجیا
ماضی مستقبل دی کھچیں کھچیا
کدی اگیرے کدی پچھیرے رُجھیا
حال چ رہندا حال کدی نہیں سُجھیا
قلب دلیلاں اُتے اُمنگاں لُٹیا

ہن والا رب فیر کدی تے سُٹیا
ایہنیں سوچیں بے اعتبارا ہو گیا
نقد دلیلاں رب اُدھارا ہو گیا
نہ کجھ لے کے آیا نہ لے جاونا
ایہہ گل ہووے یاد کیہہ پچھوتاونا
جمیاں دائی نہاوے مویاں مولوی
دُوں نہاوناں وچ ہویا مالی خولوی
جاگ چین نوں مرنا موئے آکھدے
نیند نوں جینا سُتے ہوئے آکھدے
جاگن کیہہ اے رج کھلونا جگ چوں
نکھڑ رہنا بے مہارے وگ چوں
ظاہر ولوں سونا باطن جاگنا
اپنے ایس تیاگی نوں وی تیاگنا

مقید تے محیط

بے ارادہ بے تردد جیونا
بندہ بن بن دِسنا اللہ تھیونا
ہیگی جس دی ذات اوہ ہیگا جانا
ہے بن کجھ نہ ہونا کجھ نہ سیانا
جانن سیانن دوویں جتھے مُک گئے
ایس مقام تے آن قضیئے مُک گئے
ہوندیاں سندیاں نہ ہونے وچ ڈُبنا
اوکھی کار ہے بن پراں تھیں اُڈنا
مقیّد تائیں محیط ہونا سہل نہیں
عشق والیاں نوں کوئی ایتھے دہل نہیں
مقیّد تے محیط ایہہ ذاتاں دو نہیں
حالتاں ہن ایہہ دو ہستیاں دو نہیں

مٹی

سارے اسماء وِچ مسمّا ذات ہے
جُدا جُدا کیوں اِسم ایہہ شرح صِفات ہے
ٹری ہوئی ترتیب کُن فَیَکُون دی
نہیں اجازت کِسے نوں کھڑیاں ہون دی
ذاتوں رواں صِفات صِفاتوں فعل نے
وِتھوں باجھ ایہہ مِلے ہوئے سبھ میل نے
شِرک غیر دا منع ہے ایسے واسطے
لازم ہر تھاں ہون ذات دے واسطے
ہر لطافتوں ہون کثافت پکڑیا
کُھلیں بندیں عالم ظاہر جکڑیا
پانیوں ظاہر ہویا وجود زمین دا
سبھ اَوصاف ہے رب العالمین دا
ایہہ عملی اظہار ذات دے علم دا
دِتا ہویا وجود ارادے قلم دا

اللہ ھو نور السموات و الارض

اللہ نور زمین اسمانی پڑھیدا
موجودیت ویکھن توں کاہنوں ڈریدا
مٹی نال دکان سجی گھمیار دی
چک تے چڑھ کے شکلاں کئی اسار دی
جو ڈھالے گھمیار ایہہ ڈھلدی ہو گئی
ہانڈی گھڑا کنالی کجی ہو گئی
کونڈے بٹھل مٹیاں تے تندوریاں
بھاویں پیالے وچ صراحی پوریاں
ایس پتھ پتھاوے مٹی گل گئی
ہر برتن دے ناں نشانے ڈھل گئی
زمیں فرش وی ہے حضرت انسان دا
زمیں ملازم وی ہے دسترخوان دا
زیب و زینت دی وی زمیں امین ہے
جس نوں دھرتی ماتا کہن زمین ہے
ساڈیاں لوڑاں تھوڑاں کردی پوریاں

رہن نہ دیندی دلاں اندر مجبوریاں
نہراں کھوہ وگائیے ریلاں پٹڑیاں
عذر نہ کرے زمین سہارے سختیاں
پانی دے کھوہ کڈھیے یا پٹرول دے
مٹی بھن بھیوں کے اٹاں ڈولدے
اٹاں نوں پھر بھٹھے چاڑھ پکائیدا
جوڑ جڑا کے اٹاں محل بنائیدا
مندر بنے یا مسجد کوئی وچار نہیں
سبھ دی سانجھی کسے دی ذُہر یار نہیں
رہن سہن لئی ایس تے سردیاں گرمیاں
چوہیاں کھودیاں کھڈاں سیونکاں ورمیاں
بندیاں گھر بنا کے بچے پالنے
چڑیاں چھتاں وچ بنائے آلنے
مکھیاں کندھاں نال گزارا کر گئیاں
بڈیاں گھر دیاں وتھاں اندر وڑ گئیاں
اکے گھر وچ ہر کوئی دعویدار ہے
بندہ آکھے ایہہ میرا گھر بار ہے
چام چٹھاں نے آپنا گھر پچھانیاں
مچھر نے وی ایسے نوں گھر جانیاں

دَخل کِسے نوں نہیں خُدائی صِفت وِچ
بندے رہن کرائے جانور مُفت وِچ
بندے کہندے اسیں کما کے کھاوندے
گھتے کسے کارخانے نہیں جاوندے
گِدڑ کِسے دے گھر نہیں پھیرا مار دے
رِزق رَب دا کھا کے پھرن کُداڑ دے
پھٹے پھِردے سُور کون ہے پالدا
بے سہاریاں دے وی اللہ نالدا
ہاتھی گینڈے وڈّے ڈھڈ رجھاوندے
چیتے شیر نہ مُل دا گوشت کھاوندے
ایس زمین تے کِسے نوں نہیں مجبُوریاں
سَترھ نوِیاں کھاوندے پھرن انگوریاں
چنگیاں مارن ہَرن ہرے میدان وِچ
پھَن پھُلا کے پھِردے سُپ گمان وِچ
بچھو کن کھجورے ڈنگ پیار دے
زمیں تے پھرن پروہنے پالن ہار دے
مٹی اِٹاں محل ایہہ اِکو ذات ہے
پر کِسے کِسے دے ویکھن والی بات ہے
سرین ہے مٹی یا کوٹھے وچ لگ گئی

کسے بشر دی اکھ ہے سدھی تک گئی
ہین مٹی وچ مٹی دیاں زینتاں
ایس مٹی دیاں طرح طرح دیاں قیمتاں
کھولے ہٹ صرافاں مٹی ویچدے
نفیاں تے منافعے داؤ پیچ دے
مٹی اتوں لڑن ملک دے خاک شاہ
خاک دے بھکھیاں نام دھرایا بادشاہ
مٹی اتوں اک دوجے تے برسدے
حرص نہ ہوئی پوری موئے ترسدے
مٹی اتوں جاناں گھول گھماوندے
آخر کار ایہہ کم مٹی دے آوندے
مسجد مندر مٹی پئی کہاوندی
اُوچ نیچ دا ویروا مٹی پاؤندی
مٹی گھٹا اکھاں اگے آ گیا
ایس سپنیوں کوئی کوئی رہے جاگیا
دن ہتھاں دے پربت اُسرے ہوئے نیں
رتوں لیا کے نہیں کسے نے ڈھوئے نیں
سائنسدان انجینئر حیران نیں
ایہہ میٹیرل ویکھ کے پریشان نیں

ایہہ کیہ ایہہ تے ایہدے وِچ پھیر کیہ اے
جس اے بنت بنائی آخر کیہ اے
عقل بندے دی پاوے کوئی راہ نہ
عقل دی سوچو بنے کوئی آگاہ نہ
دہریا ایہنوں ویکھ ویکھ کے کہوے گا
ایویں ہوندا آیا ہوندا رہوے گا
عقل دی مایوسی دا ناں اے دہریا
سر پیچ کُجھ نہیں آیا ایتھے ای ٹھہریا
رحمانیت کِسے وجود سجائی نہیں
موجود دی گل سمجھ وِچ آئی نہیں
کِسے نے کرتا کِسے نے ہوتا جانیا
کرتا ہوتا کِسے کِسے پہچانیا
کرتا جان ارادہ اوس دے کرن دا
ہوتا جان وجود وجوداں بھرن دا
کرتا ہوتا دو ہوئے یا اِکو ہویا
برف تے پانی دو ہوئے یا اِکو ہویا
ہر اِنسان دا لوڑ ناں ظہور ہے
کرن ہار خود ظاہر تے مستور ہے
کون دوسرا ہووے دوسرا ہے نہیں

ناں دوسرا حرف دوسری شے نہیں
وِچ پہاڑاں تیریاں لوڑاں دبیاں
زینت بھرے خزانیاں دے نال بھبیاں
تانبا سِکّہ چاندی سونا ٹول لے
نیلم تے پکھراج تے ہیرے پھول لے
ویکھ عقیق زمرد جو چاہویں سودیاں
بھرے پئے بھنڈار یاقوت فروزیاں
شنگرف تے ہڑتال کھود کے پُٹ لے
نمک پھٹکری پتل لوہا لُٹ لے
کیہ لکاواں تیتھوں ایس جہان چوں
ڈھو لے کوئلہ پُٹ کوئلے دی کان چوں
ایہہ اِنسان ایہہ ساری زینت تیری اے
زمیں دی ہر اِک چیز امانت تیری اے
گندھک اتے پٹاس وی تیری لوڑ نوں
کم دین گے کِتے جوڑ ان جوڑ نوں
موٹر بنی تے سڑکاں دی وی لوڑ ہے
پتھر کھڑیں پہاڑوں کیہڑی تھوڑ ہے
واء چ اُڈن لئی جاز دی چاہیدے
سِلور لے جا ایسے نال بنائی دے

عقل دا اِک خزانہ تینوں بخشیا
جس دے نال جہان دا ہونا پرکھیا
ہر شے آکھے لگے تیری لوڑ دے
تھڑیا رہیں نہ کسے وی اگے تھوڑ دے
ہر کارخانے دا میٹریل میں دیاں
ہر ایجاد دی سوچ تے منزل میں دیاں
سوچوں پہلے ہر شے بنی بتری
ہر ہر چیز چ تیری خاطر بہتری
سُتیاں بیٹھیاں بنی تیری خوراک ہے
ہر بیماری دا بنیا تریاق ہے
توڑ جوڑ ہر شے دا تیرے واسطے
جو شے پیدا کیتی تیرے واسطے
بناں ستوناں نیلا تمبو تانیاں
سورج چن ستارے تج سجانیاں
سرد گرم معتدل بہاراں بِھردیاں
کسے دیاں ایہہ توریاں ہویاں ٹُردیاں
تیری خوشنودی دا سبھ سامان ہے
توں حضرت اِنسان خُدا دی جان ہے
تیری جان دے وِچ مقام خُدا دا

نحن اقرب ہون پیام خُدا دا
قُرب نہیں ایہہ اقرب نیڑیوں نیڑ ہے
جس وِچ نہ کوئی وصل تے نہ کوئی تیڑ ہے
نہ وِچھڑن نہ مِلن نہ ٹُٹن توڑیاں
کدی گواچا نہیں نہ لبھے لوڑیاں
سمجھ سوچ دے ٹِکدے ایتھے پیر نہ
کِسے فرشتے دی وی ایسے سیر نہ
ایتھے ہستی حق دا اپنا حال ہے
ایتھے کِدوں گنجائش قیل و قال ہے
کِسے وی مثل مثال دی ایتھے طرح نہیں
ذکر بیانوں ہوندی ایس دی شرح نہیں
کِسے دے ظرف نہ جوگا ایہہ مظروف ہے
آپے آپنا عارف تے معروف ہے
دُدھ شیرنی دا آکھن نوں دُدھ ہے
صرف شیر دے ہاضمے اندر سُدھ ہے
سُچے موتی ہنساں دی خوراک ہے
ہنس بناں کوئی کون ہنس دا ساک ہے
وِرلا ہے کوئی رجھیا استغنا دا
ایس نوں آوے راس دیدار خُدا دا

خلقت والی پُوجا ہر کوئی پُوجدا
آپنے گھر وِچ یار کِسے نوں سُوجھدا
جس غریب دی کُلی ہاتھی آ وڑے
پھیر وی رہے آباد یا اوہ اُجڑے
لکھ اُڈا کے چھڈے آن دی آن وِچ
دُوجا کیویں تُجھے وہم گمان وِچ
اِک نیام وِچ دو تیغاں نہیں ہوندیاں
گنبد اُتے کدی نہ ٹھہرن گولیاں
ہم ہیں دعویٰ اللہ نے منشا لیا
ایہو دعویٰ بندے نے اپنا لیا
مِٹی سچے ڈھل کے اِٹ اکھوا لیا
سچے پئی تے اپنا ناں بدلا لیا
مِٹی کوئی نہ آکھے ہُن میں اِٹ آں
ہُن میں کسے عمارت لائق فِٹ آں
جدوں عمارت اپنا آپ اُساریا
اِٹوں ہویا جواب اِٹ نوں پیاریا
ہُن کوئی کوٹھی محل یا دفتر آکھے
کسے غریب امیر دا ایہہ گھر آکھے
مِٹی اودوں سی جدوں کہیاں پٹیا

ہون مٹی دا کیہڑے ڈاکو لٹیا
مٹی بڑی ترقی کیتی کہیدا
سرخ سفید عمارت بن کے رہیدا
مٹی کہن پوزیشن دے ایہہ لائق نہیں
بدلی ہوئی پچویشن دے ایہہ لائق نہیں

اربع عناصر

جے بلڈنگ دا کھوج کُھرا پچھانیے
بن مٹی دے ساری گوڑ کہانی اے
اربع عناصر ہے مرکب چار دا
کُل وجوداں دے وِچ ٹھاٹھاں مار دا
اِکے گھر وِچ چارے مِل کے رہ پئے
چار مُخالف اِک دُوجے نوں سہہ پئے
ہر عنصر دا جوہر وجودے پا لیا
انج ضیا اِک دُوجے وِچ سما لیا
نہ اگ ساڑے نہ ایہہ پانیوں بُجھدی
نہ ہوا مٹی نوں لے کے اُڈدی
نہ مٹی پانی نوں کدی سُکاوندی
نہ اگ پانی دا جسم جلاوندی
ہوا کدی نہ اگ تائیں بھڑکاوندی
اعتدال وِچ زندگی پئی اے جاوندی
ہر عنصر دا روح کارفرما ہے
ہر عنصر نے منی ہوئی رضا ہے

روح حاکم ہے ہر عنصر محکوم ہے
نہ کوئی ظالم نہ کوئی مظلوم ہے
جذب عنصراں وِچ حیاتی نُور دی
نیڑیوں نیڑے گل نہیں کوئی دُور دی
کہن چ آوے ہر ہر تھاں موجود ہے
ہون چ آپے شاہد تے مشہود ہے
سبھ کُجھ ہون دا کلے بھار اُٹھا لیا
کوئی بھار نہیں ہر ہر شان چ آ لیا
پھیر جیسے کا ویسا سبھ کُجھ ہو کے
الآنَ کما کانَ کہیا کھلو کے
پہلوں والاں کلا کارا پھیر وی
اپنی ذات صِفات وچ رہیا دلیر وی
ذات صِفت تے اسم دا پردہ پا کے
لُک چُھپ گیا سِرہین فریب رچا کے
ہن میرے کوئی بُجھن والا کون ہے
موسیٰ کِتے کہاوے کِتے فرعون ہے
کسے وجود وچ نبی مُحمدؐ کہیدا
کسے وجود چ ابوجہل بن بہیدا
مخلص جے ہوندا بوجہل حضورؐ دے

معجزات نہ آوندے وِچ ظہور دے
بُرے کہاوے بُرا بھلے دی شان لئی
بُریائی ہے بھلیاں دی پچھان لئی
کنڈا شاخ تے سِر تے پُھل گلاب دا
کم وکھایا ہویا لاجواب دا
کنڈیاں تھانی لنگھی خشبو پُھل دی
اِنساناں لئی ضیاء گل ہے مُل دی

دنیا اِک سپنا

سپنے دے وچ غمیاں کدھرے شادیاں
سپنے دے وچ کیہ کیہ سٹاں کھادیاں
سپنے دے وچ کیہ کیہ مّلاں ماریاں
سپنے دے وچ کیہ کیہ من وچ دھاریاں
سپنے دے وچ گھاٹے وادھے سُجھدے
سپنے دے وچ کیہ کیہ سجن سُجھدے
سپنے دے وچ ویلھ نہ گھر نوں آؤن دا
اکھ کُھلی تے سپنا پچھوتاوندا
دھونا ہووے دھو نہ ایس جہان دا
بندیا ہُن اِنج ہو نہ ایس جہان دا

انھا شیشہ

اللہ غنی تے بندہ رہوے کنگال کیوں
سچ پچھیں تے اللہ اگے سوال کیوں
اک مراداں دھاریں دوجا منگنا ایں
اک آپ بن بن کے دوجا انگنا ایں
تیری طلب نے اک نوں دوجا جانیا
آپ ہور تے اُس نوں ہور ٹھکانیا
کھچی ہوئی وچ لکیر ایمان دی
نظر نہ حاصل کیتو ای عرفان دی
دُوجے نال حساب دوجے نے پا لیا
دوجا بن کے لٹ لے بلے کاہلیا
جدوں مراں گے فیر خداں دے جاں گے
اوہ اسانوں پچھو اساں کہاں گے
ایتھوں والی دُوئی اوتھے لے جاں گے

فرشتیاں ہتھوں کٹ پھاٹ پئے کھاں گے
کیتی آپو اپنی اگے آئے گی
جنت ملے یا دوزخ ویکھی جائے گی
ہور جان کے توں ہیں جس نوں ویکھدا
اوہ تیرا تیرے وچ تینوں ویکھدا
ویکھیں باانصاف توں دُوجا کون ہیں
نہ تُوں مٹی اگ نہ پانی پون ہیں
ہے کوئی ایہناں اکھیں تھانی ویکھدا
کنیں سُندا اتے زبانوں بولدا
تینوں رہندا فکر کٹون مناوَن دا
ویکھو اوس دا کم اگاوَن ودھاوَن دا
توں منا کے داڑھی راتیں سوں گیوں
اکھیں ہوئیاں بند تے کدھرے روں گیوں
دن چڑھدے نوں رڑکن نکلیاں کھوٹیاں
دس ایہہ گلاں سچیاں نیں کہ جھوٹھیاں
تینوں فکر ستاوے پہنن کھان دا
رب پریہا کلا کل جہان دا
تیرا فکر اندیشہ اپنے واسطے
اُس دا ہے سامان زمانے واسطے

توں کجھ اپنے پلیوں ہیگا ای نہیں
دس تیرے وچ ہونا اُسدا کیہ نہیں
کیہ تیرے وچ تینوں ہونا آوندا
پھوڑا ہونا ہٹنا وی نہیں آوندا
دیہہ دا تول تے ناپ نہ تیرے آکھیاں
چڑھیا اُترے تاپ نہ تیرے آکھیاں
تیرے آکھیاں ودھے گھٹے نہ زندگی
نقش نگار نہ تیری آپ پسندگی

هوالذی یصورکم

فی الرحام کیف یشاء

دیہہ وچ جو جو ہووے نہ تینوں پچھ کے
کالیوں چٹا ہووے نہ تینوں پچھ کے
پہلوان دا داؤ نہ چلے دیہہ تے
دیہہ تے قبضہ نہیں تے قبضہ کھیہ تے

قال اللہ تعالیٰ

نحن اقرب علیہ من حبلل وریدہ

اللہ نحن اقرب کہندا بندیا
جتھے توں ہُن ہُنائیں آپ پسندیا
جتھے تینوں تیرا وہم گماں ہے
ایہو میرے ظاہر ہون دی تھاں ہے
آ اج لیکھا کر کے گل نبیڑیئے
ہُنے قیامت والے جھیڑے جھیڑیئے
تیری تیر تے میری میر نکھیڑیئے
تیری ہستی کیہڑی میری کیہڑی اے
پتہ ای اوودوں دا جدوں توں ہوندا ای نہیں سیں

نہیں جی سیں تے کیہ سیں کجھ وی نہیں سیں
نہیں دا بیج نہیں کدی اُگیا جمیا
ہیں توں کاہدے نال اوہ ویکھ نمیا
اج توں انگاں ساکاں نال آباد ہے
اپنا نہ ہونا وی تینوں یاد ہے
ایہہ بھلیکھا جیوندیاں کڈھنا چاہیدا
اپنا ناں ہونا نہیں بُھلنا چاہیدا
پھیر جو کجھ نہ ہوویں گا نہ ہونیاں
ہُن وی ویکھ نہ ہو کجھ دوجا ہونیاں
شِرک دی وٹوں لنگھ آ میری میر وچ
دُوج تُجھ نہ پوے میر وچ تیر وچ
ہون پیچ آوے جے تینوں ہٹیں نہ
جا جوانی وِتی ایس توں گھٹیں نہ
نہ ہوویں بیمار جے ہونا رکھنا ایں
ویکھیے کداں کالیوں دھولا ڈکنا ایں
ایہہ گل تینوں مرشد ہو کے دسنا ایں
تیری بے اعتباری اُتے ہسنا ایں
گھر آئے ہوئے نوں باہر بھالنا ایں
دیندا نہیں تے اینویں ویلا ٹالنا ایں

اپنے اندر دی جھاتی

باہر دا تینوں چڑھیا ہویا بھون ہے
پنڈے اندر وڑ کے ویکھیا کون ہے
کیہنے چکیا ہویا ایس وجود نوں
ہر لباس وچ ویکھ ایس موجود نوں
اس دا کیہڑا نام عقل نے رکھیا
کدوں ایس توں ہوش حواص پرکھیا
ہے کہ نہیں موجود کیہدا انکار ہے
فکر دی نظروں ویکھ تے سدا بہار ہے
بلبلے دے وچ بے بہا اک بہر ہے
کسے کسے دے فکر نظر دی سیر ہے
غرض مند دا دھیان نہ ایتھے کھبدا
غرض دا کنڈا رہندا ہر دم چُبھدا
اپنے گھر وچ ملدی کسے کھلوت نہیں

ایتھے آن کھلوتیاں کوئی موت نہیں
ایہہ ہے پاک استحان رب رحیم دا
جتھے وِسے یقین نہ زراجیم دا
تن دے اوہلے باطن دا اسرار ہے
باطن دا اس تن دے نال اظہار ہے
جداں ویکھ حباب آب دی شکل ہے
اے یقین دس اصل ہے یا ایہہ نقل ہے
تیرے تے انصاف ہے سوچ وچار دا
کر یقین اعتبار کہ نہیں اعتبار دا
رکھ تلی تے زہر نفی دا پھک لے
کھول کے اپنے پردے آپے ڈھک لے
کس نوں کیہ آکھیں گا ایس پچھان دا
ایس رمز نوں وِرلا کوئی جان دا
سدا حیاتی حاصل ایس وجود نوں
پھیر ویکھ پھیر ویکھ ایس موجود نوں

اوّل مرتبہ احدیت

احدیت اک ذات پاک بے قید ہے
کیہ کہیے کد کہنا اس پر آئد ہے
بے حد دی اُچ تے سطح کوئی نہیں
نِگر ہے بے داغ تے طرح کوئی نہیں
اسم صفت دا رولا ایتھے کوئی نہیں
رنگ روپ دا جھولا ایتھے کوئی نہیں
نہ کوئی سوجھ گیان نہ دھرم ایمان ہے
نہ صبح و نہ شام نہ کوئی زمان ہے
سمجھن وچ نہ آوے بری کناریوں
آکھن وچ نہ آوے بری اشاریوں
نہ کوئی ہمسایہ نیڑے دُور دا
نہ کوئی ذکر اذکار ہے قُرب حضور دا

نہ باطن نہ ظاہر کوئی بات ہے

ذات ہے خود ذات ہے اِک ذات ہے

آگاہ اپنے آپ توں کجھ نہ جاندا

کجھ نہ بھاسے آپ نوں جد پچھاندا

پیدا ہویا شوق کہ ویکھاں آپ نوں

ہاں تے سہی میں کیہ ہاں لبھاں آپ نوں

نہ پایا کجھ آپ چ ویکھن گوچرا

غنی صمد معمور سی خود بے آسرا

دوسرا مرتبہ وحدت

وحدت کیہ اے ذات پاک دا جاننا
آپ نوں علمی صورت نال پچھاننا
دھارن لگا آپ تصوّر اپنا
آپ ارادہ آپ مصوّر اپنا
بے صورت صورت نوں لبھن پے گیا
عشق ارادہ اندر پُجھن پے گیا
اک سراپا دھندلا جیہا خیالیا
بکھر نہ جائے پائے خوب سنبھالیا
پھیر خیالے نقش نگار سروپ دے
مائل ہویا تجس اندر روپ دے
فکر دی اکھ اُجاگر ہوئی بصیر دی
پکڑ ہوئی مضبوط ایس تصویر دی
قادر پایا آپ تے اپنے آپ نوں
سبھ کجھ کرنی ہار ازمایا آپ نوں

پایا آپ نوں عالم اپنے علم دا
خود ڈائریکٹر بنیا اپنی فلم دا
گم سم وچ آہر ہوئے حرکات دے
کُھلن لگے علمی جوہر ذات دے
ہویا پھیر کلیم اپنے واسطے
کجھ آکھن کجھ سنن دے چنگے رابطے
وحدت کیہ اے ذات پاک دا جاننا
آپ نوں اک تصوّر وچ پچھاننا
دھاری اوہ تصویر جو اگے ہے نہیں
ہور کوئی دوجا آکھے لگے ہے نہیں
ننگا مُنگا کلا بے پوشاک سی
ہے تے سی پر ناں نشانوں پاک سی

احدیت سے وحدیت

نقطے تائیں لوڑ پئی تحریر دی
فکر دی اکھ اجاگر ہوئی بصیر دی
قادر پایا آپ چ اپنے آپ نوں
سبھ کُجھ کرن ہار ازمایا آپ نوں
کُھلن لگے علمی جوہر ذات دے
گُم سُم وِچ آہر ہوئے حرکات دے
ہویا پھیر کلیم خود اپنے واسطے
کُجھ آکھن کُجھ سُنن دے بنھن رابطے
وحدت کیہ اے ذات پاک دا جاننا
آپ نوں اِک تصور وِچ پچھاننا
اپنے آپ ارادے شوق اظہاریا
اپنی صورت ہون تصور دھاریا
اِک سراپا دُھندلا جیہا خیالیا
اگے ہوئے نوں سوچ وچار سنبھالیا
مائل ہویا تجسس اندر رُوپ دے

لگے ہون اُجاگر نقش سروپ دے
دو لب دو اکھیاں دو کن خیال پئے
ٹھوڈی متھا نک رخساراں نال پئے
دھون دے اُتے اپنا رُوپ سجا لیا
چونہہ پایاں دے تخت تے شاہ بٹھا لیا
بے صورت دے پیَر ارادے عشق نے
دھار لئی تصویر ارادے عشق نے

(هل اتا الل انسان حین من الدھر لم یا کن شئی مذکور)

نہیں خیال چ ذکر اذکار ظہور دا
نقشہ ہے اک پیش نظر منظور دا
کون نظر منظور ارادہ اپنا
کیتا جو خود آپ تہیہ اپنا
ایہہ حضرت انسان تخیل ذات دا
ایہو نُقطہ مُجمل علم صفات دا
نُقطیوں کھلا آن وجود سیاہی دا
نُقطیوں ہے اظہار کہ جو جو چاہیدا
ایہہ نُقطہ ہے مُوجد کُل حروف دا
ایہو ہے عرفان عارف معروف دا
مِن نور اللہ نقطے دا فرمان ہے
سیاہی نقطہ اک دوجے دی جان ہے
اک دوجا وی کہن سنن دی بات ہے
دوجا کتھوں آیا اکو ذات ہے
ایہو برزخ بیین ہویا انسان دا

ایہو برزخ مُوجب دو جہان دا
اوّل والے دا ایہہ دوجا مرتبہ
خالق خلقت ہون لئی ہے رابطہ
اس منشا نوں ظاہر کیتا لوڑیا
پُچھیا اے تصویر کیہ تینوں تھوڑیا
کیہ کجھ ہووے تاں توں ہوویں پیاریا
اے میرے منشا وچ ہون ہاریا
آکھیا عرض گزار میں کتھے ہوونا
توں بے حد کنار میں کتھے ہوونا
ہاں اک چودہ طبق دا ہووے بنگلہ
طرح طرح تے سجیا ہووے رنگلہ
ہووے دن تے رات دا آؤنا جاؤنا
اس وچ میرا رہنا پینا کھاونا
پھر پھر آؤن بہاراں سردیاں گرمیاں
ہر موسم دیاں اپنیاں اپنیاں وردیاں
ہووے وچ کجھ آکھن ویکھن واسطے
جی پرچاوا کھیڈاں کھیڈن واسطے
نواں تماشہ ہووے ہر اک آن دا
پر تینوں دل نہ ہووے وسر جان دا

صورت علمی منبع ذاتی علم دا
وحدت پہلا سین ہے ساری فلم دا
ایہہ نہ ہوندا کسے چیز دی لوڑ کیہ
کجھ وی ہونا کیہدے واسطے تھوڑ کیہ
جے نہ چاہیا ہوندا ایس مہمان نوں
کیہ کرنا سی چھیڑ زمین اسمان نوں
ہر اَن ہُندی شے دی ہنت بناؤن لئی
بے لوڑے نوں لوڑ کسے دے آؤن دی
دھارن پیا دھیان چ جو جو چاہیدا
منشائے انسان چ جو جو چاہیدا

سوم مرتبہ وحدیت

وحدیت وِچ جویَا اپنے آپ نوں
قادر آپ تے پایا اپنے آپ نوں
یعنی علم چ عملی صورت دھارنا
علم غیب وِچ کثرت کوٹ اُسارنا
قادر قدرت صِفت مقید تھاپنا
اِکو ای ہونا وکھو وکھی جاپنا
پیدا ہونا ضِدی طور ظہور دا
طرح طرح تے ہونا اِکو نور دا
خالق ہونا خلق اَتے مخلوق وی
رازق ہونا رزق اَتے مرزوق وی
آپے قاصد ہونا تے مقصود وی
ساجد ہونا آپ کِتے مسجود وی
اِکو کھیت چ منشا دا ہل ڈاہ کے
وکھو وکھ کر چھڈیا ڈھیماں واہ کے
غیب چ غیبی تنبو تان کے ویکھیا
خیال چ وسدی دُنیا بن کے ویکھیا

ہر اسماء نوں ضِدی طور اُلیکھیا
ہر اسماء نوں صِفت دے نال ویکھیا
ضِدیں قائم ہوئی کائنات ہے
رات دی ضِد اے دِن تے دِن دی رات ہے
علم چ کیتی ہر اسماء دی سیر ہے
خیر دی ضِد ہے شر تے شر دی خیر ہے
وارد رکھنا پے گیا ذوالجلال نوں
انتظام لئی اسم جمال جلال نوں
شیر شِیر دو اسم جُدا تاثیر ہے
قادر دی تدبیر دا ناں تقدیر ہے
ایہہ ہے تِن مراتب غیبی ذات دے
اِس وِچ سارے ہُنر کائنات دے

چوتھا مرتبہ روح مِن امرِ ربّی

ظاہر کیتا چاہیا جدوں ظہور نوں
ضرب شوق تھیں دِتی اپنے نور نوں
احدیت چوں اپنی روح انواریا
بے رنگی بے حدی دا اسراریا
احدیت دی جوت مست مخمور ہے
روح کیہ اے ذات پاک دا نور ہے
نور کیہ اے خود ہونا ذات قدیم دا
بائے بسم اللہ رحمان رحیم دا
پہلا قدم نزولی روح ظہور دا
مظہر ہے اے احدیت معمور دا
رنگوں شکلوں محسوسوں بیباک ہے
عقلی فکری امتیاز تھیں پاک ہے
پُر ہے اپنی ذات پاک دی ہمتوں
پاک لطیف اسرار مشاہد عظمتوں
طوف طوافوں پاک خفی لطیف ہے
مس نہ ہو محسوی حِس کثیف ہے

کون کرے محسوس خود آپے آپ ہے
دُوجا ہووے تے دوجا جاتے آپ ہے
ہر روح مرتبے اندر روح بیدار ہے
حال ہمیش انند نرا آدھار ہے
سبھ روحاں دا جامعہ روح محمدی
روشن ہوئے کمال جیہدے تے آحدی
ایہو روح مجموعہ کائنات دا
حرکاتی سکناتی کائنات دا
احدیت دی بے حدی توں وِتھ نہیں
عقل شعور دی اِس وجودے ہتھ نہیں
نہ ایہہ سمجھن جوگا ہوش تمیز تھیں
ہوندا نہیں آلود کسے وی چیز تھیں
کسے تغیر دا آثار نہ اِس تے
کوئی ہووے محسوس بھار نہ اس تے
احدیت دا پہلا قدم ظہور ول
گیا نہ کِدھرے ایہہ نزدیک و دور ول
اپنے ویکھن واسطے جو چاہ لیا
اوس تصور وچ روح نوں ڈھالیا
جو چاہیا سی اوہو بن کے ویکھیا

یعنی اپنے آپ نوں ای گن آکھیا
ہُن اپنے فیکون دی کِسے مجال نہیں
ہور کوئی ٹُریا ایہہ روِش دی چال نہیں
آن کھلوتا کُن کہن دے مان تے
ٹل گیا جو فیکون ہو جان تے

پنجواں مرتبہ مثال

وحدت دا مظہر اظہار مثال ہے
اپنے حال جمال دے وِچ کمال ہے
بے مثلی چوں مثل مثالی رُوپ ہے
گویا روح دا ایہہ اشکالی رُوپ ہے
صورت پکڑی روح نے اپنے شوق دی
دھارن دھاری سی جو اپنے ذوق دی
جو کُجھ علم چ چاہیا اوہ کُجھ ہو لیا
اپنے اگے اپنا ای گُھنڈ کھولیا
ایہہ مراتب مظہر ہے تنزیہہ دا
ایہہ مراتب باطن ہے تشبیہہ دا
نہ تے ایہہ صرف روح ہے نہ ایہہ جسم ہے
ہے وِچکار دوواں دے ایسی قسم ہے
ایہہ تعین ہے مثال محمدی
گویا پرگٹ ہوئی صورت احدی
اس توں سبھ اظہار مثالی ہو گئے
پیدا سارے رُوپ خیالی ہو گئے

نہ کوئی ایتھے خوف موت نہ مرض ہے
نہ کوئی ایتھے جرم قید نہ فرض ہے
ایہہ جہان نورانی شکلاں صورتاں
پاک مبّرا ہر عنصر توں مورتاں
والد ولد دا ایتھے کوئی دستور نہیں
جاگن سون کئوں کوئی مجبور نہیں
نہ کوئی ایتھے کھان پین دا ہول ہے
نہ پہنن دا فکر نہ حاجت بول ہے
نہ نقصان نفع دا کوئی فکر ہے
نہ محتاج غنی دا کوئی ذکر ہے
نوری رُوپ سروپ تے جامے نور دے
ہین ارادے سبھ ہستی مخمور دے

چھٹا مرتبہ جسم

وِچوں وِچی باہر ہون ارمبھیا
ہستی اپنی نال اڈنبر ڈنبھیا
دھری پناہ قادر نے جسمی جگ دی
نور لطیفوں کُجھ کثافت اگ دی
اگ خول کے پایا جسم ہوا نے
ہوا چوں پانی کڈھیا اِک ادا نے
پانی خول کے دھرتی جسم پیاریا
ہون عنصری نوروں سارا آ رہیا
ست طبقات زمین دے ست اسمان دے
ہین ایہہ خاطر منشائی مہمان دے
قائم برج سیارے با رفتار نیں
قدرت کامل دے سبھے اسرار نیں
خلقیا کان نبات اتے حیوان نوں
اٹھارہ ہزار تے مِتھیا اِس میزان نوں
وحدیت دے جو جو مِتھیا علم وِچ
ہویا اوہو ظاہر ساری فلم وِچ

کثرت دا بازار مجسم ہو گیا
ویکھ ویکھ کے خود متبسم ہو گیا
ہر ہر جسم نوں اک تمیزی نام ہے
حکم اندر پابندی دا پیغام ہے
حکم اندر ہر چیز رواں دواں ہے
دوجا حائل ہووے تے چوں چراں ہے
سورج چن ڈیوٹی اپنی دین پئے
اپنے اپنے فعل چ آپے رہن پئے
دِن رات دا چکر جاری ہو گیا
کسے دے سبھ کُجھ صدقے واری ہو گیا
مُجمل تائیں مفصل ہونا آ گیا
ہر مُراد دا حاصل ہونا آ گیا
اے پر جمع فرق تمیز ضرور ہے
جیسا ویکھیے کہیے ایہہ دستور ہے
عالم جسم چ ایہہ انوکھی کھیل ہے
بھجنا ٹُٹنا ہونا ہٹنا فعل ہے
اسم جمال جلال نے اِکو ذات دے
ایہناں ہتھ نظام نے موجودات دے
وادھا دینا کم ہے اِسم جمال دا

اتے گھٹاؤنا کم ہے اسم جلال دا
سانجھے زور چ عالم جسم دی خیر ہے
اک معطل ہو جائے جانوں قہر ہے
صفتاں شکلاں پیدا ہو کے ساریاں
بے رنگی نے رنگ چ ٹھاٹھاں ماریاں

حضرت انسان مراۃُ الرحمان

حضرت انسان مراۃ الرحمان ہے
باقی مخلوقات سرو سامان ہے
کُنت کنزن مخفی ہو کے گھلیا
الانسانُ سِرِی بھیت اُتھلیا
منشاء حُسن حقیقت ظاہر ہو گیا
یعنی جو اندر سی باہر ہو گیا
اس توں ظاہر باطن دا آغاز ہے
ایتھے نور حقیقی عین مجاز ہے
مجموعہ آیات جسم قرآن ہے
دِل قرآنی یٰسین انسان ہے
حضرت انساں جامعہ کُل صِفات ہے
حضرت انساں آپ خدا دی ذات ہے
ہونا کُجھ نہیں آیا آپ انسان نوں
آیا ہون انسانی خود رحمان نوں
اِن اُن مابین سین انسان ہے

وا لقرآن الحکیم اس دی شان ہے
اِک پاسا اجسام سیٖن جانیوں
اِک پاسا اسرار حقیقت مانیوں
تنزیہہ اسرار سیٖن تے برسیا
تشبیہ اظہار سیٖن تے ورتیا
سیٖن وِکھاوے رازق دے مرزوق نوں
سیٖن مِلاوے خالق تے مخلوق نوں
دوواں مرتبیاں وِچ سیٖن اِک رابطہ
حق و خلقت وِچ سیٖن ہے واسطہ
سیٖن مقام نفی ہے ہر دو شان وِچ
سیٖن رموز خفی ہے جان جہان وِچ
سیٖن حجاب نہ بنے نزولی طور وِچ
پردہ بنے نہ سیٖن عروجی غور وِچ
ایتھوں نفی بغیر گزریا جائے نہ
نفی بغیر اِس راہے ٹریا جائے نہ
جیویں قلم دے مونہہ وِچ نقطہ نفی دا
سیاہی توں حرفاں تیک ایویں ٹُری دا
سیاہی اپنے آپ نوں نقطہ کر لیا
تاں حرفاں تک اس دا ہونا پہنچیا

نقطہ مُرشد بنیا ہویا سیاہی دا

بن نقطے نہیں حرفیں جانا چاہیدا

جیکر سیاہی حرفاں اُتے ڈُلھ پئے

سارا کیتا کتریا ہویا گل پئے

نقطہ علم ہے ذات وجود سیاہی دا

بناں نقطیوں جاپے راہ گُراہی دا

نقطہ مکھ ہے یٰسین انسان دا

ایتھوں دی فرمان ہووے عرفان دا

اللہ دا فرمان ہووے یٰسین تھیں

اللہ دی پہچان ہووے یٰسین تھیں

ایہہ یٰسین مقام قطب انسان دا

ایتھے نحنُ اقرب رب انسان دا

ایہہ تاں ہین تمام نشان ظہور دے

پیدا کیتے ہوئے نقطے نور دے

نقطے نور تھیں پیدا شدہ جہان ہے

سبھ خاطر انسان سرو سامان ہے

حضرت انساں اشرف المخلوقات ہے

حضرت انساں خاص مظہر ذات ہے

الم نشرح لک صدرک سینہ کھولیا

سینہ باطن ہے انسانی بھولیا
قلب اِنسانی عرش ذات اللہ دا
جس تھیں نازل ہوئے کلام اللہ دا
وِچ وجودی جلد کتاب اللہ دی
کرے کلام ایہہ لاجواب اللہ دی

ستہ ثُل ایام

اوّل ہفتہ حال ہے پہلا اپنا
دوجا ایت جمال پچھاتا اپنا
سوموار اسباب مہیا اپنا
منگل رجوع صفات رویہ اپنا
بدھ مثالی رُوپ چ ہو کے آ گیا
ویر عنصری جامہ گل وچ پا لیا
ست جمعہ انسان خلاصہ کھولیا
تسجدو لآدم عرش تھیں بولیا
صاف مصفا داغ دوئی دا دُھپ گیا
ویکھو آدم نام رکھا کہ چُھپ گیا
چُھپیا ظاہر ہو کے سبھ دے ساہمنے
رب نوں رب نہ کہنا سبھ دے ساہمنے
صاف صفی اللہ ہے شیشہ ذات دا
کوئی نہ بُجھے ایہہ پریشہ ذات دا
لاؤ کے دی ڈیوٹی اس دیدار تے

ستہ تُل ایام

اوّل ہفتہ حال ہے پہلا اپنا
دوجا ایت جمال پچھاتا اپنا
سوموار اسباب مہیا اپنا
منگل رجوع صفات رویہ اپنا
بدھ مثالی رُوپ چ ہو کے آ گیا
ویر عنصری جامہ گل وچ پا لیا
ست جمعہ انسان خلاصہ کھولیا
تسجدو لآدم عرش تھیں بولیا
صاف مصفا داغ دوئی دا دُھپ گیا
ویکھو آدم نام رکھا کہ چُھپ گیا
چُھپیا ظاہر ہو کے سبھ دے ساہمنے
رب نوں رب نہ کہنا سبھ دے ساہمنے
صاف صفی اللہ ہے شیشہ ذات دا
کوئی نہ بُجھے ایہہ پریشہ ذات دا
لاؤ کے دی ڈیوٹی اس دیدار تے

پہریدار لگاؤ اس اعتبار تے
ایہہ درگاہ محبوبی شارع عام نہیں
ہر کوئی نظر اٹھاوے ایہہ اوہ بام نہیں
نظر تابع کر دتی اعتبار دی
نظر نہ بجھے گل اپنے اسرار دی
ایتھوں لے کے اوتھوں تیک حجاب نہیں
اسماء صفتاں باجھوں کوئی نقاب نہیں
بے صورت دا صورت انقلاب ہے
بے نقاب ہونا وی اک نقاب ہے
اوتھوں دے اوصاف اتھاں موجود نیں
کلیم بصیر سمیع شاہد مشہود نیں
اک اوصاف ارادی ہے تے ذات دا
اے پر فرق پا گیا دن تے رات دا
ایہو مکر سی خیر الماکرین دا
کم سار گیا رب العالمین دا
ورنہ ہر اوصاف چ لاشریک ہے
نقطہ بجھ لیا پر بڑا باریک ہے
کون وساہ بن کھاوے کم وساہی دا
لاشریک نوں شرک دا بھورا چاہیدا

ورنہ ہر الزام اُٹھانا پئے گا
چنگا مندا آپنے ذمے رہے گا
بری الذمہ میری ذات نوں رہن دے
کُجھ نہ کُجھ ہور کسے تے چین دے
ایسے فِکر دے وِچ اِک مودی ٹوہ گیا
ماری اکھ ابلیس نوں حاضر ہو گیا

قول فعل حال عرفان
یعنی
شریعت طریقت حقیقت معرفت

قول فعل حال عرفان چاروں فرض نیں
ایہہ نہ ہون درست نمازاں مرض نیں
اپنے حال چ نقد حقیقت جانیے
غیر نہیں موجود عرفان پہچانیے
جو ہووے سو ہووے قول ناں ہاریے
جائز ناجائز نوں سمجھ کے ہتھ پساریے
حال چ رہیے محو نہ کدھرے نسیے
کوئی ہووے تے گل کسے دی دسیے
قول انکار خودی دا تے اقرار وی
فعل اندر مجبور وی ہو مختار وی
قولاں وچوں قول سخن توحید دا
فعلاں وچوں فعل غنی فہمید دا

حال متِرا خوشیوں تے غمناکیوں
عرفاں اُچا ارضوں تے افلاکیوں

ابلیس دا تعارف

کِتے پنڈ نہ پیڑ پیا ابلیس دا
خیرو شر ہے بھیت میرے جگدیس دا
ہر اسماء دی ضد ظہور چ آ گئی
طرح طرح دے نال ایہہ خلقت بھا گئی
اِکے طور ظہور جے کیتا جاوندا
ایہہ تماشہ کدوں کسے نوں بھاوندا
طرح طرح دے نال سجاوٹ جاپدی
جُدا جُدا ہے ریت پُن تے پاپ دی
عین سِوا دو ضِداں ہین ضمیر وِچ
ہر موسیٰ فرعون پیا تقدیر وِچ
آدم نال مخاطب اِک ابلیس ہے
ہر تھاں ٹووا دے چار سو بیس ہے
عین اِس نوں منا منع خدا دا
کیتا ہویا اے پابند رضا دا
عابد زاہد جن بڑا مشہور ہے
اپنے علم عبادت تے مغرور ہے

ناری ہو کے نوریاں دا اُستاد جے
سبھ توں وڈا نمازی باعتبار جے
کم ایس دا آوَنا وِچ ضمیر دے
بندے اڈے لا لینا تدبیر دے
اِس ہزاراں دیوے صبُوری تھوڑیاں
دور بُجھتیاں کرے حضوری تھوڑیاں
عمل عبادت کُجھ نہیں پُچھیا جاوندا
جو دِل دا مقصود ویکھیا جاوندا
کوئی چیز بے معنی نہیں جہان وِچ
جیکر اُلجھن پوے نہ سوجھ سیہان وِچ
بے معنی ابلیس وی نہیں پرکھیا
خاص عام دی پرکھ واسطے رکھیا
بُریائی دا طعنہ لے کے رب توں
دِوے ڈیوٹی دِنے رات دِن لبھ توں
مغروراں نوں پیندا مُٹھاں وٹ کے
پَل وِچ دیندا رکھ جڑاں توں پٹ کے
لنگھے مرد خدا جو ہستی توڑ کے
اُس توں رہندا پرے پرے ہتھ جوڑ کے
نیک تے بد دو ضِداں کوئی ابلیس نہیں

نہ ہوئے انسان نوں کوئی چپ نہیں
اول آخر باطن ظاہر ویکھنا
ہستی واحد اندر باہر ویکھنا
یعنی جو آغاز وہی انجام ہے
ویکھن وچ تے آکھن منع کلام ہے
گل نہ آکھن والی ویکھن والیو
ویکھن کہا نہ جاوے آکھن والیو
آکھن دا کیہ لطف جے ویکھن رہ گیا
ویکھن ونگوں ویکھ کیہ آکھن رہ گیا
آکھن ہور تے ویکھن دی گل ہور ہے
ویکھن وچ انند تے آکھن شور ہے
آکھ ویکھ کے آکھ ہاضمہ ویکھ کے
نہیں تے رہ خاموش ویکھنا ویکھ کے
عین فرض ہے ویکھن، آکھن فرض نہیں
دولت ہے دیدار ایہہ کوئی مرض نہیں
ویکھ لیا تے جذب کریں اسرار نوں
رہن دے اللہ جوگا اِس ہنکار نوں
جس دا ایہہ ہنکار اوسے نوں سجدا
سبھ کُجھ ہوندا پھیر کِتے نہیں گجدا

آدم تے ابلیس

ویکھ بنایا مورت اُپر اپنی
آدم خلقیا صورت اُپر اپنی
جُڑیا کِتوں ادھار نہ کدھروں منگیا
غیر دھار کے ہویا جو آپے ہنگیا
تِسجدو لاآدم دا ڈنکا وجیا
آخر مخفی بھیت دا بھانڈا بھجیا
آدم ہے مسجود تے ساجد خلق ہے
ایہہ پر من ابلیس دے ڈاڈھی قلق ہے
حُکم سی ایہنوں سجدہ کریں نہ ہور نوں
بُجھے کیہڑا ایس رب دی تور نوں
چپا چپا زمیں تے سجدہ کر گیا
جاپ چپن دی منزل نوں طے کر گیا
مُل چپن تے جانن وکھو وکھرا
دِن تے رات دا چانن وکھو وکھرا

ویکھن نقد وِہار تے چین ادھار ہے
چین جِت دی آس تے ویکھن ہار ہے
کوڈی کوڈی ہاریا جِنے آپ نوں
اوہ پھیر کتھے پاوے جپ تے جاپ نوں
چین کھچن وچ حاصل صرف ایمان ہے
جو ایمان دا قائل ہے نادان ہے
صرف چین مقصود جے ہوندا حق دا
ہے ابلیس جیہا کوئی جاپا حق دا
کتے اُمیداں کِدھرے آپے آ وڑے
ویکھن اُج اوہ نیچاں دے گھر جا وڑے
لیکھے بے پرواہی کیہڑا ٹالدے
جِتھے چاہوے بحر گوہر اُچھال دے
جو چاہوے سو کردا مالک کُل ہے
جِس دا کیتا ہر کنڈا ہر پھُل ہے
پالے اِکو جیہا حرام حلال نوں
وِرلا کوئی پہنچے ایس خیال نوں

ہست نقد موجود ہے سبھ دے حال وچ
حال خیال جمال وچ فعل افعال وچ
کلاّ سبھ کُجھ ہویا نہ جاوے بُجھیا
مرشد ہو جس ملے اوس نوں سُجھیا
حُسن حقیقت عشق ترازو تولیے
حضرت آدم والا سجدہ کھولیے

سجدہ

جُھک جانا جسموں جانوں تے نیتوں
ہو جانا قُربان بمع حیثیتوں
جو پایا سو حاضر خدمت ڈھونا
ایس سجدیوں عذر کدی نہ ہوونا
نہ کوئی ایس دا اجر طلب نوں چاہیدا
ایہہ ہے سجدہ نہیں ہے راہ کراہیدا
بے مالک ہو رہنا اپنے آپ تھیں
بے وارث ہو جانا آپو دھاپ تھیں
جو چاہے سو کرے صِدق نہ ہارنا
آپنا آپ سَونپ کے دم نہ مارنا
کرنا آپنا آپ حوالے یار دے
اوس دی مرضی پھر ڈوبے یا تار دے
اِک نظر ہے بخشش ہے دیدار دی
اِک نہ دِل وچ پُڑے نہ گل اعتبار دی

اِک نہ وجہ اللہ پچھانیا منیاں
اِک نہ جھوٹھ فریب نوں پلّے بنھیا
اِک ارادہ روشن اِک خبیث ہے
اِکے گھر وِچ آدم تے اِبلیس ہے
اُتم تُو خاصے دا ناں انسان ہے
نحن اقرب انسانی عرفان ہے
کیوں نہ کرن طواف پھیرے ایس دے
سورج چن ملائک چیرے ایس دے
خالق نوں کوئی گل پیاری ایس دی
کردے دوویں جگ وگاری ایس دی
نہ منیاں اِک آکڑ خاں عبادتی
حُکم عدولی دی کر گیا زیادتی
آدم دے سجدے تھیں سر چا پھیریا
میں ناری ایہہ خاکی کہہ کے وہریا
ہو اکواسا آپنی ضدے چڑھ گیا
اپنے عمل عبادت تے آکڑ گیا

لعنت دا اِک طوق گلے وچ پے گیا
ناں دھریا شیطان سجدیوں رہ گیا
خاصاں وچوں سی مغروریوں کڈھیا
بے ادباں دا پیر حضوریوں کڈھیا
اندروں ملیا ہویا باہر ملامتی
حق باطل دا ویروے دا ملامتی
ایھدے وِچ وی بھیت ہے مخفی ذات دا
سمجھ لین مقصود ہے ہر ہر بات دا
آپنے تے نہیں لینا حرف جہان دا
سوکھا پے گیا آکھن کم شیطان دا
عیب ثواب اکثر کِسے دا تولنا
رحمت بخشش دا وی بوہا کھولنا
توبہ توب کراونا کسے خطا توں
قائل کرنا اپنی ہُود سخا توں
وڈے نیں وڈیائیاں خوب جچاونیاں
آخر ساریاں اِیناں اساں مناونیاں

ساڈی بُھلوں رعب پیا سرکار دا

کیسے لغزشوں نام ہویا غفار دا

نہیں تے کون رحیم کریم پُکاردا

رعب خدائی کیہڑا پیا سہاردا

جاں اِبلیس نوں طوق لعنتی پے گیا

اکھاں دے وِچ ہنجوں بھر کے رہ گیا

واہ واہ مولا تیریاں توں ہی جانا ایں

اِک نہ قُرب تے اِک نہ رد بہاونا ایں

اوہ گستاخا حُکم اندر مجبور رہ

میرا خلقیا کد میرے توں دُور ہے

ایدھر ویکھ وکھاواں فطرت ایزدی

ویکھ سمجھ لے کیہ اے حکمت ایزدی

بی وِچ بِرچھ سمایا ہویا تاڑیا

ڈٹھا جاں اِبلیس نے خوب کداڑیا

بہت خوب کہہ سجدے پے کے اُٹھیا

اوس وقت توں پھیر کدی نہیں رُٹھیا

کُل ملائکاں سجدہ کرن قبولیا
کہندے نیں اِبلیس حُکم عدولیا
بندش دِار آدم مورت وکھری
عین نہ سجھن دیوے صورت وکھری
اندر ولوں آیا وجہِ باہر نوں
پر دھکے پہن ہزار اتھے اعتبار نوں
ویکھ تعین ولوں بندہ جاپدا
نازل آپے ہویا اللہ جاپدا
صاف صفی اللہ ہے نام حقیقتی
حضرت بابا آدم نام شریعتی

لا الہ الااللہ

موجب لاالہ الااللہ دا
لاَ بنیا دروازہ الااللہ دا
لاَ یقین غیریت توڑن واسطے
الااللہ مونہہ واپس موڑن واسطے
لاَ فرمایا غیر اعتباری واسطے
الااللہ ہے ہستی ساری واسطے
قِدم وِچ نہیں ہویا جو لاَ ہے اوس تے
حادث وِچ نہیں ٹوہیا جو لاَ ہے اوس تے
نہیں شکل وِچ آیا جو لاَ ہے اوس تے
محض عقل وِچ آیا جو لاَ ہے اوس تے
گل معمے دار عقل دے ساہمنے
عقل ہوئی حیران شکل دے ساہمنے
تِھڑکے عقل وِچاری ایتھے آن کے
چپیندی وہم بیماری ایتھے آن کے

ہور ہور دی صرف عقل نوں روشنی
ایتھوں تیک ہے بس عقل دی چاشنی
نہیں رسائی عقل دی اگے ایس توں
نہیں اُڈاری دخل دی اگے ایس توں
اپنے ولے امتیاز دی لوڑ نہیں
استغنائی محض جیہدے وچ تھوڑ نہیں
حضرت بابا آدم علیہ اسلام
ہُسڑوے اپنے اکلاپیوں نیک نام

مائی حوا علیہ اسلام دا ظہور

چار چفیرے جنت اِک بہار ہے
ایہہ پر دِل تنہائیوں بے قرار ہے
یا اک ذاتی مستی یا اک باغ ہے
دل وچ ایس تنہائی دا داغ ہے
کون ہووے تنہائی توڑے آن کے
کون میرے نال موہنہ جوڑے آن کے
ایڈا کلم کارا ایس بہار وِچ
کوئی نہیں اے میرا ایس سنسار وِچ
وِچ ارادے اِک تصور دھاریا
اِذا ارادہ شئی وِچ پُکاریا
دِل وِچ اُٹھی حُب کسے دے پیار دی
چاہت عرشوں فرش لیا کھِلیار دی

جنت کیہ اے حاصل حُکم ضمیر دا
ایہو ساڈا گھر ہے شروع اخیر دا
جو چاہیا سو فوراً حاصل ہو گیا
انتظار نہیں جو منگے دِل ہو گیا

لا تقرب ہٰذہ شجرہ فتکون من الظالمین

حضرت بابا آدم علیہ اسلام نوں
حُکم رباناں ہویا نیک انجام نوں
نیڑ نہ ہرگز کریں توں ایس درخت دا
دعوے دار نہ بنیں مجازی رخت دا
جان نہ بیٹھیں ایس پنڈے نوں اپنا
کدی نہ مالک ایس دیہی دا جاپنا
نحن اقرب دعوئی میرے ہون دا
ایس دعوے تے کریں نہ مان کھلون دا
ایہہ درخت اِک میری خاطر رہن دے
ایتھے مینوں حاضر ناظر رہن دے
جتھاں رُکھاں دیاں جڑاں زمینے دبیاں
شاخاں طرفے آسمان دے اُگیاں
ایس سبھ پیدا کیتے تیرے واسطے

ایہناں دا مالک توں سبھ تیرے واسطے
جس درخت دیاں جڑاں نیں اُپر کیتیاں
شاخاں جس دیاں فرش تے اُتے پھیلیاں
ایس تے جیکر دعوئ کیتا آدماں
متھیا جاسیں پھیر توں اندر ظالماں
کھاہدا جیکر پھل توں ایس غرور دا
مُجرم ہو جاویں گا ایس قصور دا
حُکم عدولی جیکر کیتی نیتوں
اوسے ویلے باہر تھیسیں جنتوں
سُنیا کنک دا دانا کھانا منع سی
فضلیات دا اثر ایس وِچ جمع سی
ھٰذہِ شجرہ اشارہ حال دا
بھیا نہ ہووے حُکم خدائی قال دا
ہر زمان وچ تازہ حُکم قرآن دا
جو منّے سو پائے ہون یزدان دا
ھٰذہ ہُن ہور اِتھاں مقصود نہیں

اپنے قلب چ ویکھ خدا موجود نہیں؟
اپنی ہستی خودی دے پردے ماریا
نہ توں اوس توں باہر نہ تیتھوں باہریا
ایہناں پردہ وِتھ کروڑاں کوہاں دی
دوری کردا جائے اِک توں دوہاں دی
فطرت ہے بے چین ظہور چ آن لئی
بات چوں پیدا بات، بات بنان لئی
دان سخی منگتے دا جوڑ کراوندا
طلب بناں طالب مطلوب نہ بھاوندا
طلب کرے ظاہر طالب مطلوب نوں
حُب محبّت جتاوندی محبوب نوں
آ گیا موقع ضِداں ظہور چ آون دا
بدل بدل بہروپ تماشہ لاون دا
نہ واقف سی آدم فکروں غم توں
ویلھا سی اِبلیس وی اپنے کم توں
دو دُکاناں کڈھیاں گاہکی کوئی نہیں

بنجر پئی زمین تے راکھی کوئی نہیں

اُدمیاں اِبلیس نوں ڈُکر ڈھاہ لیا

جنت جانا منع سی بھیس وٹا لیا

ہیرا پھیری کر کے اندر لنگھیا

کم ضروری کرنا سی نہیں سنگیا

آدم دے سینے وچ صادر کون سی

بھیس ابلیسی اندر قادر کون سی

علم قلم دا عالم نوں معلوم ہے

کُلِ شیٔ قدِیر حَیّ القیُّوم ہے

لازم حِفظ مراتب آکھن واسطے

منع حقیقت ناہی جانن واسطے

بازی گر جاں رل کے نکلے ڈیریوں

کوئی وٹ ورید نہ جاپے چہریوں

بڑا سلوک آپس وِچ سبھ دا جاپدا

کوئی بغض نہ جاپے آپو دھاپ دا

اِک دوجے دے کموں واقف کار نیں

خیر مناوندے جان بڑے غمخوار نیں
صلاح مشورے اِک دوجے نال راہ وِچ
آخر اپڑ گئے تماشہ گاہ وِچ
ڈھول وجا کے اِک اکھاڑہ لا لیا
سبھ نے اپنا اپنا کم سنبھالیا
ناڑا گڈن عین وِچ میدان دے
جو جو کے نے کرنا سِکھے جان دے
کلاباز اِک اوہناں وِچوں اُٹھیا
ویہندیاں ویہندیاں ناڑے تے چڑھ بیٹھیا
آیا سبھ تماشائیاں دے دھیان وچ
سِکھیا ہویا لگا کرن میدان وچ
چڑھ رسّے دے اُتے نرت وکھاوندا
ویکھن والیاں نوں حیرت وِچ پاوندا
ڈھولی ڈھول وجا اوس نوں للکاریا
ہم نہیں مانے ہم نہیں کوک پُکاریا
کلاباز پھیر پُچھے کیوں نہیں مناییں

ہاں کُجھ ایسا کریں پھیر میں منایں
جو جو آکھے سو سو کر دِکھلاوندا
پر ڈھولی نوں اجے یقین نہیں آوندا
ہم نہیں مانے اوس دا معنی دار ہے
سارا کھیل دکھا دینا درکار ہے
باہروں دِسے مخالف اندروں چور نہیں
دوویں پاسے ہور کوئی وی تور نہیں
کلّا لاشریک ہے ذات صفات وچ
دوجا کِتھوں آئے فعل حرکات وِچ
کون ہور کُجھ دوجا کِتھوں آ وڑے
کون ہووے بِن حکموں جنت جا وڑے
پانی کولوں لگے نہ مچھی نسیاں
پر ذوق شوق بِن سمجھ نہ آوے دسیاں
حضرت بابا آدم نکلے سیر نوں
پچھوں پے گیا زور شر دا خیر نوں
ویلھا موقع جد مِلیا شیطان نوں

سبق پڑھاون لگ پیا انجان نوں
دغے باز دی صُحبت جھوٹھ سکھاوندی
بے ادباں وچ بے ادبی ہے آوندی
درد منداں دی صُحبت درد ودھاوندی
مغروراں دی صُحبت قلب جلاوندی
درویشاں دی صُحبت رنگ چڑھاوندی
عارف دی صُحبت پہچان کراوندی
سنت صورتوں بُجھے عزم دلیل دا
یعنی صُحبت کردی کم وکیل دا

جنت تے پیار دی جنت

بنھ دلیری توڑیا دانہ کنک دا
درمیان چوں پاڑیا دانہ کنک دا
ادھا حضرت آدم لئی ٹکا لیا
ادھا حصہ خود مائی نے کھا لیا
خوش ہویا ابلیس تے کھِڑ کھِڑ ہسیا
جنتوں پے انگیار تے باہر نسیا
غیبوں پین آوازاں کڈھو جنتوں
حوا نوں پھڑ زمیں تے سُٹو جنتوں
ایہدی ہُن پوشاک بہشتی لاہ کے
سُٹ آوو کوئی ایہناں زمینے جا کے
دانہ کھاہدیاں پیدا قلت ہو گئی
پاخانے تے بول دی حاجت ہو گئی
مڑے سیر تے آدم جی گھبرا کے
حال حوا دا پُچھیا ویکھیا آ کے

کہن لگی میں دانہ ادھا کھا لیا
حُکم عدولی وِچ وِچھوڑا پا لیا
میں ہُن ایتھوں گئی ایس الزام وِچ
شالا آپ ہُن ایتھے رہوو آرام وِچ
اِک پاسے تے جنت عجب بہار ہے
دوجی طرف محبت دِلی پیار ہے
پھکی جنت بناں پیاریاں سجناں
جنت چھڈی پیار اساں نہیں چھڈناں
دے ہُن میرا حِصہ میں وی کھا لواں
تیری خاطر میں وی کیتا پا لواں
غرض جنت توں دوواں نوں باہر کڈھیا
جنت بھاویں گئی پیار نہیں چھڈیا
پریم پیار دی ریت جہانوں وکھری
پیار دی کشش ذکر بیانوں وِکھری
دُکھ مصیبت زیور ہین پیار دے
پیارے پیاریاں خاطر رہن سہاردے

پیار دا رستہ بکھڑا تے نزدیک ہے
پیار دی ساری گل ہے جتھوں تیک ہے
سہہ نہ سکن وِچھڑن پیار دا اکھیاں
جیہڑی اکھیں پیار دی لذت چکھیاں
ڈِٹھا نہیں مدرسہ کِتے پیار دا
نہ کوئی مُلک محلّہ کتے پیار دا
امبر ویل دے وانگوں جڑ نہیں پیار دی
پیار ہڈاں دا کھاؤ چھڑ نہیں یار دی
جوش پیار نہ عقل دی شاہی رکھدا
جلد باز ہے پیار تباہی رکھدا
بابے آدم جتی بازی ہار کے
پیار دے سِر توں سُٹی جنت وار کے
حُکم رضا دا بھانا سِر تے جھلیا
واجب دا مُحتاج ہو مُمکن چلیا

پیار دا رستہ بکھڑا تے نزدیک ہے
پیار دی ساری گل ہے جتھوں تیک ہے
سہہ نہ سکن وچھڑن پیار دا اکھیاں
جیہڑی اکھیں پیار دی لذت چکھیاں
ڈِٹھا نہیں مدرسہ کِتے پیار دا
نہ کوئی مُلک محلّہ کتے پیار دا
امبر ویل دے وانگوں جڑ نہیں پیار دی
پیار ہڈاں دا کھاؤ پھڑ نہیں یار دی
جوش پیار نہ عقل دی شاہی رکھدا
جلد باز ہے پیار تباہی رکھدا
بابے آدم جتی بازی ہار کے
پیار دے سِر توں سُٹی جنت وار کے
حُکم رضا دا بھانا سِر تے جھلیا
واجب دا مُحتاج ہو مُمکن چلیا

واجب و مُمکن

واجب تعالیٰ جان آون تھیں پاک ہے
ممکن ہے مجبور کہ بادو خاک ہے
اپنے پلیوں ہون نہ ممکن رکھدا
واجب کھنڈ نام کھڈونا رکھدا
کھنڈ دا ہاتھی کھنڈ دا گھوڑا بکرا
تے رُوپ کھنڈ نے پایا وکھو وکھرا
کھنڈ کھڈونیوں نیڑے ہے نہ دور ہے
اندر باہر کھنڈ سدا بھرپور ہے
ہے کھڈونا ممکن واجب کھنڈ ہے
کھنڈ دا کہو کھڈونا، داہ پکھنڈ ہے
داہ نہ جیکر رکھیے وادھا کوئی نہیں
گون سُنن دا حصہ رہندا کوئی نہیں

واجب کلے تے سارے دا نام ہے
جس توں نہ آغاز ہے نہ انجام ہے
واجب ہستی خود موجود وجود ہے
بناں اوس دے جو کہیے نابود ہے
اول ایسا جس توں اول کجھ نہیں
آخر ایسا جس توں آخر کجھ نہیں
باطن ایسا جس وِچ دوجا ہے نہیں
ظاہر ایسا جس بن کوئی شے نہیں
خالص اے توحید وہم توں شرک توں
چھٹی پھوکی ذات رلے توں کرک توں
دِتا نہیں وجود کسے نوں ذات نے؟
ہون لیا سبھ کتھوں موجودات نے
واجب دا منشاء ہے ممکن دھارنا
دھار دھار کے اپنا ہون پسارنا
پسریا ایسا اپنے علم صفات وِچ
عقل فکر نوں تھاں نہ لبھے جہات وِچ

عالم علم معلوم وچ غوطے لا گئے
ڈُب ڈُب کے ہر الی پا گئے
کون ممکنے آوے واجب چھڈ کے
داند عشق دے لے گئے گڈا کڈھ کے
نہیں سی پر ہو پیا ایہہ ممکن جاپے
واجب بناں نہ ممکن کہتے سیانے
واجب تعلیٰ خود ہستی معمور ہے
ممکنات وِچ کئی کئی طرح ظہور ہے
بن واجب دے ممکن ممتنع ہے
واجب بناں وجودی ہون منع ہے
واجب پانی ممکن برف دلیل ہے
پانی پتلا پنگ تے برف ثقیل ہے
آکھن برف تے ہون چ پانی جانے
برف تمیز تے ظاہر باطن پائے
واجب ہی ممکن ہو ہو کے پسریا
ہر ہر وجہِ ظہور وچ کلا وس رہیا

آپے حاکم حُکم آپ محکوم ہے
کلّاً اسماء صفتاں وچ ہجوم ہے
ہر اسماء تے حُکم ہے واجب رکھدا
ہر صفات نوں جو چاہے کر سکدا
صِفت اِبلیسی نوں خود آپے ردیا
پھیر بابے آدم نوں جنتوں کڈھیا
اِکو جُرم وچ دو سزاواں بولیاں
کد بھاون درگاہ وِچ حُکم عدولیاں
اِنکاری اِبلیس سجدیوں ردیا
کد حضرت آدم نوں آدم سونپیا
نہ ابلیس نے ظاہر ویکھ پچھانیا
نہ آدم نے حق آپ نوں جانیا
دوواں نوں بے اعتباری حاصل ہون دی
عقل کرے اِنکاری واصل ہون دی
آدم دی صورت مسجود ہے خلقتی
آدم دا آدم نوں سجدہ نیتی

نہ ہونا آدم دا اصل وجود ہے
ایہو سجدہ بندے تھیں مقصود ہے
نہ ہونا بندے دی جائداد ہے
جے کُجھ بن جائے اِس وِچ بڑا فساد ہے
بندے تائیں ہون پُج نہیں آوندا
کُجھ نہ ہو کے وی کُجھ ہونا چاہوندا
جگہ نہ کوئی حق نہ حق دے ہون دی
گنبد اُتے گولی نہیں کھلوندی

فنا بقا دی رفتار

شُوم پُرانا لکھ نہ دیوے کسے نوں
ہُندا سُندا دُکھ نہ دیوے کِسے نوں
کیہ دے کے نہیں واپس لیا جہان چوں
سخی نے کیہ کُجھ چھڈیا دِتے دان چوں
دے کے وِسر جان اوس دا کم نہیں
وِسر بھولا ہووے تے چلدا دم نہیں
اندروں آیا ساہ آئے نوں بُھل جائے
اندر پھیر لے جان نوں کیہڑا بُھل جائے
ہر ہر ساعت اِنقلاب وچ لنگھ دی
گئی ہور تے آئی وکھرے ڈھنگ دی
نواں وکھاوے ہت پُرانا سانبھ لے
آپ نہ بَنھے جگت کھڈا کے ہانبھ لے
اَج کوئی شے آہا پئی کہاوندی
کل نوں اوہو ہو ہو آکھی جاوندی

کیہ مان ہے ایس نمانے جگ دا
ویکھن دے وچ قائم دائم لگ دا
پل پل جیون مرن وچ کھلیاریا
پل چ کرے حیات پل چ ماریا
بڑی تیز رفتار حیات و موت دی
پھیر وی بندہ جیوے گل اخوت دی
ملے ہوئے گرداب حیات و موت دے
بندے قائل ہوئے آخری فوت دے
موت حیات چ وِتھ نہ پیندی جاپدی
وگا تگی دا ناں زندگی جاپ دی
ویہن وگیندا جوں پانی دریا دا
ذرا نہ آوے وقت کدی اٹکا دا
شروعات توں کریے نظر کھلو کے
بدلیا بچپن کئی طرح دا ہو کے
بچپن ایتھوں گیا جوانی آ گئی
ننگ نموس سنبھال جوانی آ گئی

کھڑیا پھُل خوشی وچ ٹہہ ٹہہ ہسیا
پنڈے والی ڈول ڈیل وچ پھسیا
چنگا لگا مَلن تے جی کر پیا
شیشہ دے وچ ویکھ ویکھ اُبھر پیا
آہا میریاں اکھیں کِڈیاں سوہنیاں
مُچھاں وٹ چڑھا بنائیاں موہنیاں
وہندیاں وہندیاں کالیوں دھولا ہو پیا
مَلن والا مونہہ شرمندہ ہو پیا
ہُن کُجھ ہور تے ہور گھڑی نوں ہور اے
ذرا ذرا کر بدلی جاندی تور اے
ورھا چھمائیں لیکھا سبھے جاندے
ایس تور نوں خاص لوک پچھاندے
جو دم غافل کافر سچی بات ہے
باقی سارا جیونا رو ریات ہے
جاندا ہویا وقت ایہو سمجھاوندا
وقت گیا مُڑ ہتھ کدی نہیں آوندا

رواں روویں جا رہیا عمر دا قافلہ
ہُن وچ کر کے غور دیکھ لے غافلا
جیہدا گواچا اَج پھیر نہیں آونا
پھیر نے پھیرا پھیر کدی نہیں پاونا
ہُن ہے نقد تے پھیر اُدھار ہمیش ہے
ہُن سنبھالیا جس نے اوہ درویش ہے
ہُن وچ حق پچھان لیا جس آپ نوں
صحت پا گیا لاہ دُوئی دے تاپ نوں
فرض ظلم نہیں کوئی اوس تے رہ گیا
سٹ موت دی جیوندیاں جیہڑا سہہ گیا
مشکل اڈی دِسے تے مُشکل کوئی نہیں
ہر اِک دانش مند نوں مِلدی ڈھوئی نہیں
عقلوں فکروں بالا ایہہ مقام اے
اوہی اوہی آغاز اوہی انجام اے
اوہی ایہی دو گلاں کہن چ آوندیاں
تے گلاں ایتھے کوئی فوک نہیں پاوندیاں

کاتب قلم دلیل نہ وارا کھاوندی
لکھیاں پڑھیاں واہ نہ کوئی جاوندی
عقل ہوش دا زور نہ ایتھے چلدا
ویکھن دا اعتبار بھار نہ جھلدا
نفی صرف دروازہ ہستی گل دا
نہ ہویاں بن ایہہ بھیت نہیں کھلدا
نہ ہونے وچ بُجھ کھلونا ویکھیے
نہ ہونے تھیں لنگھ کے ہونا ویکھیے
ہونا بڑا بے انت خدا دے کول اے
آدم کولوں نہ ہونے دی ٹول ہے
نہ ہونا میں نت تیرے توں منگناں
طرح طرح دا رنگ تیرے وچ رنگناں
مومن کافر سبھ تیرے چوں کڈھنا
کدی نہ تینوں تیرے جوگا چھڈنا
عذر کرن دی لوڑ نہ وچ رضا دے
پُچھ پُچھ نہیں چاہوندے کم خدا دے

قلم ساز دے علم چ سارا راز اے
قہر میرے وچ رحمت بے انداز اے
غرض عُروجوں وچ نزول اُتاریا
جس دی خاطر کُل پیار پیاریا
غم اندوہ وکھایا خوشی وکھان لئی
پیا وچھوڑا بہتا پیار ودھان لئی
بن آرام تکلیف مصیبت کوئی نہیں
رنج بناں راحت دی قیمت کوئی نہیں
حوا کِتے تے آدم کِتے اُتاریا
دوواں نوں اِک دُوجے دے وِچھڑن ماریا
حیرت دامن گیر دوواں نوں ہو گئی
کیہ ساڈی تقصیر دوواں دی ہو گئی
عزت فخر خلافت سبھ کُجھ خوب ساں
کِس گلوں ڈگ پئے بڑے محبوب ساں
کِس وادھے نے گھاٹے تے کھلیاریا
کِس غلطی نے تختوں تختے ماریا

ہر پئی نوں سوچاں ٹُجھن لگیاں
دور اندیشی شاخاں اُگن لگیاں
ایس جُرم تھیں پھڑے گئے ہاں پاپ نوں
فرض کر لیا بناں حق دے آپ نوں
لَاتَقرَب ہٰذِہٖ بُھلیکھا کھا گئے
آپو اپنے دھوکھے دے وِچ آ گئے
بُھل بُھلیاں کھیل نہ جاوے بُجھیا
آپ نوں اپنا آپ دوسرا سُجھیا

مقامِ نحن اقرب

دُوجا نُجھن شِرک گناہ معقول ہے
ایس گناہ وِچ توبہ ہی مقبول ہے
توبہ ہے ٹل جانا دعویداریوں
کون گواچے اپنی ذمے داریوں
سُکھی ساندی کون جائے مر جیوندیاں
پرانہہ مرے ربّ ساڈے ہُندیاں سُندیاں
ڈھول دُور دے سوہندے خلقت والیاں
گھر وِچ ہون قبول محبت والیاں
اُجڑ جان اُجاڑے عاشق ربّ دے
ربّ گواچا اپنے آپ وچ لبھدے
ایہہ دنیا ویران اوہناں دے بھاء دی
ایس پھیریوں جہاں نوں جہات خدا دی
اِکناں رجن کھان تے کدن زندگی

اِکناں غافل دم گیاں شرمندگی
اِکناں نہ پائی لُٹ ہنیر جہان وِچ
اِکناں اَج سرہین دِسے ہر شان وچ
اِکناں پے گیا اولھا اپنے آپ دا
اِکناں نوں کوئی ہور کِتے نہیں جاپدا
اِک یار نوں ویکھ ساہمنے بہہ گئے
اِک ساہمنے وِچ ہنیرے رہ گئے
نیڑیوں نیڑے دِسے نہ عقل شعور نوں
اکھاں دی ایہہ دوڑ ویکھنا دور نوں
نیڑیوں نیڑے راہ فکر دی بند ہے
دوجا کوئی ویکھے کدوں پسند ہے
طلبگار دے پیر نہ ایتھے جمدے
بے طلباں دے قلب ایس تھاں تھمدے
عرش خاص مخصوص خدا دی ذات لئی
تھاں نہ ایتھے ہرگز کائنات لئی
قلب مُصفا باطن ہے انسان دا

نَحنُ اَقرب جان ٹکانا جان دا
ذاتوں ہوئی صِفات صِفاتوں فعل نیں
ہر صِفات وچ ذاتی سارے کھیل نیں
عقلی امتیاز چ خلقت جاپڑی
عشق اُگیڑے اکھ حقیقت جاپڑی
اِک حقیقت سبھ تھائیں معمور ہے
اِک ویکھنوں عقل بڑی مجبور ہے
عقل دا جل بل جان حقیقت ویکھنا
سوکھا نہیں ہجوم چ خلوت ویکھنا
شرک ویکھنا عقل ہوش دی کار ہے
شرک یقینی لا شریک نوں آر ہے
جدوں ہمچوں ما دیگر نیست سمجھیا
اپنے پیروں آپے بندہ کھنجیا
اثر ہو گیا مُدِل اسماء دا
کرنا جائز ہے تسلیم خطا دا
ایس واسطے کلمہ طیب فرض ہے

حکم کرو قبول خدائی قرض ہے
قرض باپ دا فرض ہویا اولاد تے
نہیں تے جینا مرض ہویا اولاد تے
ساہوکار ہے راضی قرضہ دیندیاں
راضی ناواں تھیوے جیندے جیندیاں
جیوندا دِتا آوے کم خدا دے
موت نہ کرے اُدھار کِس ول آ کے

انھاں شیشیہ

وابستگیٔ خلق

جے کر بے مقصود گزاری زندگی
حاصل ہوسی دو پاسیں شرمندگی
سی کوئی مقصود اساں دے آون دا
آن سِکھیا ول کھان تے سون دا
ایس ویڑھیوں قدم اگانہہ نہ ہلیا
آدم چین گوایا ڈھوڑا ڈھلیا
آدمیاں آدم دیا پُتا پوتیا
ہیرا پھیری والی چکی جھوتیا
سجدہ کرن ملائک تیری جد نوں
ویکھ لَم یَلِدو لَم یُلَد نوں
رب گوایا توں رب دی راہ سیں
توں فرشتیاں والی سجدہ گاہ سیں

آس پیاس دلیلوں تیری مری نہ
جیوندی جانے اکھ حرص دی بھری نہ
حرص ہوس نوں جان دوزخی نار اے
اندر جلن تے پنڈا ٹھنڈا ٹھار اے
کون چھڈاوے آپے تینوں پھاتیا
طلب طمع دی نتھ نفس نے ناتھیا
آپو ڑمے وِچ رعائتاں ساریاں
ہور کسے دی خاطر تیز کٹاریاں
اپنے زانی تے وی چیندا زن نہیں
کرے شکایت کوئی سُندا کن نہیں
اپنا ککّا مجھ پیارا جاندی
دوواں چوں کیہڑا اکھ کہیے انسان دی

ہاریے تے ہر پائیے

حضرت بابا آدم علیہ اسلام
جس نوں ساری کائنات دا ہے سلام
آدم سوہرے کِتے نہ حوا پیکڑے
کوئی ساک نہ رکھن اللہ لیکھڑے
انانیت جسمانی سخت حیرانیاں
آ کے وارد ہویاں جسم کہانیاں
وِچھڑے ہوئے وجود مِلن نوں تانگھدے
ہنجواں دی برسات جدائیوں کانگ دے
آدم حوا اِک دوجے توں نکھڑے
کھاہدی بیٹھے تیر جُدائیوں تکھڑے
کئی ورھے ایہہ رونا دھونا پے گیا
اوکڑاں بھریا جان نوں جیونا پے گیا
آخر ایس دا توڑ سی توبہ سُجھ گئی
توبہ کیہ اے نفی ارادے گُجھ گئی

رَبنَا ظَلَمنَا دِلوں پُکاریا

ایس توبہ نے وِگڑیا کم سواریا

اپنی منی ہار اگیرے ذات دے

ہار منیاں سودے ملے برات دے

لوہے منی ہار جدوں لوہار دے

لوہے جیہا سخت لوہار سوار دے

نہ ہارے نت رہن نہارے نعمتوں

نہ ہارے رہ گئے نکارے ہمتوں

ہرے ہوئے نوں ہار کِتوں نہیں آوندی

ہرے ہوئے دی سبھ نوں گل سکھاوندی

آپ ہرے تے ہر شے اگے ہاردی

ہرے ہوئے توں ہر شے جندڑی وار دی

ہرے ہراساں ہون نہ دُکھ مصیبتوں

ہرے ہوئے مونہہ لیندے موڑ نصیب توں

ہرے ہوئے دی حُرمت جگوں وِکھری

ہرے ہوئے دی نیت جگوں وِکھری

ہرے نہ حامی ہون کے تدبیر دے
ہرے حوالے رہن سدا تقدیر دے
ہرے ہوئے خوشیاں نال ہار سہار دے
ہرے رہن نت پیش مخاطب یار دے
ہرے ہری دی مورت ہوندے ہار کے
ہرے ہری ہو جاندے دوئی وِسار کے
ضیاءؔ ہار بلہار گُراں دے جائیے
گُر پائیے تے پھیر سبھے کُجھ پائیے
آخر آدم حوا ہویا میل سی
شروع ہو گیا کارساز دا کھیل سی
وِچھڑے ہوئے جُٹ میلے ذات نے
تے تخلیقی کھیڈ رچائے ذات نے
لگن لگے پُھل تے پتے ویل نوں
رونق لگی آن خدائی ریل نوں
پہلا نبی تے باپ ہے آدم زادیاں
کُھلن لگا ظہور اِک دانہ کھادیاں

ڈُنیا

لاالہ الااللہ دی شان نوں
آدم جاری کیتا ایس فرمان نوں
ہر اِک نبی وجایا ایس گھڑیال نوں
جو جاگے سو پاوے ذوالجلال نوں
جو سویا تِس کھویا پھیر نہیں جاگیا
اِک نبی دے بعد دُوجا آ گیا
کلمے بعد لقاب نبی ہر اِک دا
رکھیا گیا خطاب نبی ہر اِک دا
اللہ ولوں ہر پیغمبر بولیا
خلقت اگے راز حقیقی کھولیا
نویں نویں سی خلقت بھاہی لذتاں
اپنی عقل مطابق رکھن جتاں
ڈُب گیاں کئی معجزیاں وِچ اُمتاں
جنہاں کیتیاں نبیاں نال عداوتاں

نبیاں تے کئی ایسے بدظن ہو گئے
مار مٹاون تیکر دُشمن ہو گئے
کِسے قلب نوں گل نہ سچی بھاوندی
حرص نفس دی سبھ نوں کھچی جاوندی
تھڑکے ہوئے پیر نہ جمن سچ دے
اُڈے ہوئے ہوش نہ ٹھہرن سچ دے
بھٹکے ہوئے یقین نہ سچ سماوندے
کدی نہ اُپر سچ اعتبار لیاوندے
ہویا جھوٹھ دلیر سچ نوں کھان تے
نفرت پیدا ہوئی صِدق ایمان تے
جھوٹھوں سختی ویکھ نہ سچ اڈلیا
سچ دا ذرّہ نال پربتاں تُلیا
جُھوٹھیاں جھوٹھیاں سچ تے لائیاں تُہمتاں
غرق سچ نے کیتیاں قاروں دولتاں
سچ پرکھیا چاڑھ چِتا نمرود نے
نار ہوئی گُلزار ڈِٹھی نمرود نے

سچ وِچارا مُڈھوں رہیا غریب ہے
ایہہ پر ایہدا اثر ضرور عجیب ہے
بے سرو سامان ایہدا سامان ہے
سچ بہادر مرداں دی پہچان ہے
جتھے پکیں پیریں سچ کھلو گیا
جھوٹھ ہمیشہ اوتھوں اکھ لکو گیا
سچ ساہمنے جُھوٹھ کھلون نہیں جان دا
جھوٹھے ہڑھ وِچ پر بھیون نہیں جان دا
جھوٹھی تِلکن بازی ایہہ سنسار ہے
سچے کہندے نیں ایہہ دُنیا مردار ہے
دُنیا کیہ اے بہو رنگی نمائش ہے
اللہ ولوں بندے دی ازمائش ہے
مکر ہے دُنیا حضرت مَاکرِین دا
مونہہ ہے اتھے بند حقیقت بین دا
ایس مکارا وادی مکر عجیب ہے
ایس دا طالب قاروں تیک غریب ہے

آس اُمیداں ایس دا ہار سنگھار ہے
ایس دا جوبن بڑا اندھیرے دار ہے
غیر غیر دا علم غیر دی سُوجھنا
غیر ویکھنا غیر جاننا بوجھنا
سہنے اَتے امنگاں سکے سودھرے
نت حرص دیاں اکھاں ویکھن اودھرے
ہر کھڑکن نہ ہووے بے اعتباریوں
ایہو ورثہ ملدا دُنیا داریوں
ذکر فکر دُنیا دا سخت حجاب ہے
بندہ قبر تے دُنیا اِک عذاب ہے
ایہہ عذاب پر دِسے حقیقت بین نوں
دُنیا چھوہن نہ دے تسکین یقین نوں
ہر شے غیر وجود خدا دا انگناں
ہُندیاں بے آداب ذرہ نہ سنگھناں
جیہا میں جمیا ہاں دُوجا کون ہے
ایہہ دعوئ منصور نہیں فرعون ہے

ایس دُنیا دی کیل چ جیہڑا کیلیا
دُنیا بچ تے اللہ جھوٹھ دلیلیا
دُنیا دا اثاثہ جیہنے جوڑیا
رب رسول گوچری کاہدی لوڑیا
رازق قصد وسیلے ہیرا پھیریاں
ایسے گھمن گھیر چ عقلاں گھیریاں
وچے وچ دلیلی محل تیار ہے
باہر کجھ نہیں اندر بڑی بہار ہے
کھلا ہاضمہ ہے دُنیاوی ہوس دا
ہور وی آوے ہور وی نعرہ نفس دا
ایہہ جگ ڈاڈھا مِٹھا خاطر مکھیاں
اُڈ اُڈ بھسناں ہُندیاں سُندیاں اکھیاں
ایہہ دُنیا گمراہی دا بازار ہے
ایسے وچ ہدایت دا دربار ہے
اِک لکھ کئی ہزار پیغمبر گھلیا
آدمیت دا سبق دین نوں بھلیا

ایس دُنیا نوں حضرت رومی مولوی
فرماوندے وِچ کتابِ مثنوی
اللہ ویکھن والا سدا انند ہے
دُنیا ویکھے کافر دیدہ بند ہے
اہلِ دُنیا وڈا چھوٹا بخت ہے
مولانا دا فتوا ایس تے سخت ہے
جاگو جاگو سارے نبیاں کوکیا
پر ابلیس ہوراں وی جادو پھوکیا
رب کیہ کرنا ای کلے چار زمین لے
کوشش کر کے آٹے آلی مشین لے
ہٹی کھول کے لوہے دے پُرزے ویچ لے
مجھاں لے لے چار کِتے دُدھ ویچ لے
گڈ بنا لے بھاڑا ڈھویا کریں گا
اللہ ولے دوڑ کے بُھکھا مریں گا
موٹر لے لے اڈے تے کھلیار لے
آ جاؤ چلیے آ جاؤ واجاں مار لے

کھوتے لے لے مونجی منڈی ڈھون نوں
کٹ کسے دی جیب سکھالا ہون نوں
گنڈھ کسے نوں نال علیک سلیک دے
لا لے کِدھرے پھیرے چار بلیک دے
ویکھ چودھری سارے تینوں کہن گے
حاکم لوک تیرے ارجھیے رہن گے
سبق سُنا کے آپ کتیں کِھسکا گیا
ہر بندے دا ایدھر مونہہ پرتا گیا
سارے نبیاں نالے ایہہ منکر آ رہیا
سارے ہادیاں نال ایس دا واہ رہیا
ہر انسان نوں لوڑ اِک شیطان دی
تے ثابت قدمی تد ہووے انسان دی

الف لام میم

آیا دور جناب رسول اللہ دا
ازلی ابدی خاص قبول اللہ دا
ذاتی صِفتی فعلی اِکو جیہا اے
سچ کہیا پر ویکھ ویکھ کے کہیا اے
جس نوں سارے نبیاں سیّد منیاں
نبیاں اَتے ملائیکاں مُرشد منیاں
قامت بے سایہ ایہہ نُور نشانیاں
عقلوں فِکروں اُچیاں طرز بیانیاں
صلے اللہ علیہ آپ دے نام تے
خیر خیر آغاز خیر انجام دے
میم مُحمد مُرشد مخلوقات دا
ح حامِد محمود ہے اپنی ذات دا
میموں خود محبوب اللہ فرما لیا

درُود ہے تیرے اُتے اللہ والیا
آیا اللہ دا دیدار کراون نوں
ساڈا رب گواچا ہویا لبھاون نوں
صدیاں دا جنگال دِلاں توں لاہے گا
عرش دا باشی فرش اُتے دِکھلائے گا
مَن رآنی فقدرالحق دی
سچی ہے تفسیر رسولِ حق دی
باقی نبیاں صفتیں شانیں بُجھیا
آپنے تیکر رب کسے نہیں پہنچیا
حضرت نے کوئی ہور خدا نہیں جانیا
ہویا مُحمد جیہڑا اوہ پچھانیا
جیہڑی نظرے آپ حق نوں ویکھیا
کریئے جتن ہزار نہ جائے آکھیا
نہیں جس دا کوئی حد کِنارا ویکھیا
آپنا آپ اوسے نوں سارا ویکھیا
الف میم دے وچ فاصلہ لآ ہے

درُود ہے تیرے اُتے اللہ والیا
آیا اللہ دا دیدار کراون نوں
ساڈا رب گواچا ہویا لبھاون نوں
صدیاں دا جنگال دِلاں توں لاہے گا
عرش دا باشی فرش اُتے دِکھلائے گا
مَن رآنی فَقَد رای الحق دی
سچی ہے تفسیر رسولِ حق دی
باقی نبیاں صفتیں شانیں بُجھیا
آپنے تیکر ربّ کسے نہیں پجیا
حضرت نے کوئی ہور خدا نہیں جانیا
ہویا مُحمد جیہڑا اوہ پچھانیا
جیہڑی نظرے آپ حق نوں ویکھیا
کریئے جتن ہزار نہ جائے آکھیا
نہیں جِس دا کوئی حد کِنارا ویکھیا
آپنا آپ اوسے نوں سارا ویکھیا
الف میم دے وچ فاصلہ لآ ہے

احد مُحمد آپ ہے پردہ لآ ہے
الف ہویا مُتکلم مُکھڑا میم ہے
الف آپ خود میم وِچ مُقیم ہے
الف ذات ہے واحد میم صِفات ہے
میم نوں پُچھو الف میم دی ذات ہے
الف میم دی حرکات سکنات ہے
میم مُحمد جملہ مخلوقات ہے
الف اُبھیا میم دی صورت ہو کے
میم نے ڈِٹھا الف آپ نوں جوع کے
میم الف دا راز ناز ہے جاننا
الف میم دا میم الف دا چاننا
الف نوں الف ہون دا کوئی چاء نہیں
میم نوں میم ہون دا کوئی لاہ نہیں
الف میم نہیں دو ہوون دا سچ ہے
الف کیہ آکھے میم الف دا پَچ ہے
ظاہر دے وچ میم الف دا جچ ہے

باطن دے وچ الف میم دا رَج ہے
الف دے ہی منشا ہن منشے میم دے
حقی ملکی بشری درجے میم دے
بناں میم دے الف دا کوئی ظہور نہیں
میم دا باطن الف میم توں دور نہیں
میم دا ہادی الف ہدایت میم تھیں
الف ذات دی ہوئی شناخت میم تھیں
میم مُحمد ہادی ہو اللہ آپ ہے
آپنا جاپا آپ آپ ہی جاپ ہے
الف میم وچ پردہ پاڑا کوئی نہیں
الف میم وچ شرک پواڑا کوئی نہیں
الف میم وچ حائیل جبرائیل نہیں
الف میم ہے معراجوں تعطیل نہیں
غیر نوں حصہ ملے نہ وچ تقسیم دے
ایہہ ہن معنے الف لام میم دے
الف احد احدیت ہستی کُل ہے

نہ گھٹیا نہ ودھیا اوسے ٹل ہے
ڈٹھا چاہیا آپ آپ نوں دھاریا
بس ارادہ خود مراد ہو آ رہیا
الف میم ہے وِچ تفرقہ کوئی نہیں
ایہہ ہے اِک کتاب تے ورقہ کوئی نہیں
صورت صفحے چ مُصحف بے تفسیر ہے
نہ جتھے تحریر ہے نہ تقریر ہے
قطرے وچ سمندر ٹھاٹھاں ماریاں
بھریاں اہلِ شوق نے موتی کھاریاں
ایہہ ناطق قرآن مُڈھ قرآن دا
ایتھے کُھلا درشن ہے یزدان دا
پہلے ایتھے ہون حق دا ملیے
پھیر کلام کلیم یقینے بنّھیے
لِی مَعَ اللہ وقت دا ارشاد ہے
الف میم دا حال میم آباد ہے
اَشہادُ اَن لآ اِلا کھول کے دسیا

چشم دید دیدار بول کے دسیا
الف لام میم نزولی راہ ہے
جس تھیں ذاتِ حق آپ آگاہ ہے
سی ایہہ مخفی راز جو کُھلا آپ تے
نُور کٹورا بھریا ڈُلھا آپ تے
الف بنا کے آیا اولھا میم دا
الف پہن کے آیا چولا میم دا
الف میم خود ہو کے دِسدا وَسدا
کوئی وِرلا ایتھے وِسدا وَسدا
دُوجا رُخ ہے کلمہ طیّب ایس دا
واقف ہونا پھیر عروجی دیس دا
الف لام میم حرف پچھان لے
قطعات کلمہ طیّب دے جان لے
اِلاللہ چوں صرف الف نوں چھانٹیا
دُوجی ہستی کوئی نہیں لآ ڈانٹیا
لآ چوں لیکے لام نفی سُلجھاون لئی

میم مُحمد مظہر درشن پوَن لئی
آ آواز الٰہی ہے سمجھا لیا
الف ایس نوں پڑھیا ہویا بنا لیا
لاَ مَا معصومی طور سنا لیا
ایس ندا نوں لام میم بنا لیا
ذاتی علم ہے ایہہ نہیں علم سکول دا
مکتب دا مُحتاج نہ علم رسُول دا
گیا نہ کِسے مدرسے اُمی لقب ہے
بلا میم احمد بن عین دے عرب ہے
عصمت پہلی ذاتی پیشِ نظر ہے
کُلی دانا معصُومی دی قدر ہے
ماذا غ البصری ایسے دا نام ہے
ذُالعینی ہر ویلے تے ہر گام ہے
ذاتی حُسن حقیقت وچ معصوم ہے
ایدھر جائز نجائز خوب معلوم ہے
اِکے ویلے دوویں اکھاں کھلیاں

نہ ظاہر نہ باطن ولوں بُھلیاں
برزخ کُبریٰ ایسے دا القاب ہے
جاگن جیسا رہندا اندر خواب ہے
نہیں خالق توں اولھا خلقت واسطے
خلقت نوں نہیں چاہیا عشرت واسطے
گوڑا سر وِچ پَوندیاں دِل نہیں توڑیا
آپنا چھڈیا فکر اوس دا لوڑیا
غیر خدا نہیں کِتے ویکھیا جانیا
ہر ہر شان چ آپنا آپ پچھانیا
اللہ بندہ حرفاں دا کیہ واسطہ
شروع آپ توں ختم آپ تے راستہ

شریعت اور طریقت

ایس نبی دے دِین چ کوئی تھوڑ نہیں
ہور نبی مُرسل دی کوئی لوڑ نہیں
شرح شریعت ایسی با انصاف ہے
ہر اسماء دا پورا اختلاف ہے
نہیں بُھلیکھا کوئی اندر قال دے
شرع مطابق کم فعل افعال دے
حِفظ مراتب دے معیار نوں بنھیاں
سوکھے رہندے جنہاں سخن نوں منیاں
کجھ آکھن دا ناں شریعت رکھیا
کہن مطابق ورت طریقہ رکھیا
کیہ مقصد ایس شرح شریفوں لبھیا
ونج ظہور کمال اسمائی پھبیا
ہر ہر چیز دا جُدا جُدا اسماء ہے

ہر اسماء وچ وَکھو وَکھ سجا ہے
جُڑیا ہویا ناں دے نال نشان ہے
ہر نشان دی ناں دے نال پچھان ہے
لوہا اِکو تیشہ سَنی سَتھرہ
امتیاز وچ ہویا وَکھو وَکھرا
تیشے والا کم نہ سَنی ساردی
کار سَنی دی تیشیوں نہ اِعتبار دی
جُدا جُدا تاثر تھئی ہر چیز دی
بخشی ہے انسان نوں اکھ تمیز دی
گُھنجی رہ نہ گل کوئی انسان توں
اِس نوں واقف کیتا ہر پچھان توں
ہر اسماء دے فعلوں واقف کار رہ
کہن مطابق کرن دا پَیرو کار رہ
چار جماعتاں ہین نبی دے دین وچ
جس ایہہ پڑھیاں ہو گیا صالحین وچ
پہلی پَکی گل شریعت جانیوں

ایس شریعت نال طریقت مانیوں
جے نہ رہیا درست ایس میدان وچ
کوئی فرق نہیں تیرے تے حیوان وچ
کان نبات حیوان اٹھارہ ہزار ہے
اِسموں صفتوں فعلوں جُدا بہار ہے
نفع بخشدی ہر اِک چیز انسان نوں
جیکر چھڈے نہ تمیز پچھان نوں
امرود دھتورا دوویں باغ دیاں بوٹیاں
ناں مُطابق وصفوں تھیں نہ جھوٹھیاں
پکے جاں امرود توڑ کے کھا لیے
گھوٹ دوائیاں وِچ دھتورا پا لیے
پتھر سڑکاں اُتے کُٹے جاوندے
پتھر زیور وچ جڑائے جاوندے
ہر اِک اسم صفات چ بے مثال ہے
جیسا اِسم تے ویسا قدر کمال ہے
شیر شِیر نوں سمجھ سوچ ہتھ پاونا

ہر ہر ناں نوں معنی نال پچھانا
بیٹا بھائی باپ مرتبہ جانیے
ادب محبت جُدا جُدا پچھانیے
بھین تے بیوی شکلوں جسموں عورتاں
جُدا جُدا نے حق حقوق مُحبتاں
ناں وضو دا جانیں گل شریعت
مونہہ ہتھ دھونا ایہہ فعل طریقت
ناں نماز دا لینا سخن شریعت
کرنی ادا نماز ایہہ کم طریقت
ہر موضوع وچ دوہاں دی ایتھے لوڑ ہے
ایہہ جہان سبھ اسم صِفت دا جوڑ ہے
اسم صفت دا کھیل سمجھ کے کھیلنا
اَن مِلدا نہ میل کدی وی میلنا
کہن شریعت کرن طریقت گتھیا
دو جماعت سِفلی دی خاطر مِتھیا
کہن کرن وچ سچ ادب نہ چھوڑیے

سِلسلہ حِفظ مراتب دا نہ توڑیے
اِس احکام چ ذرا نہ سُستی چاہیے
کہن کرن وچ سدا درُستی چاہیے

قرآن اِمی تے جسمی

دو مقام ظاہر دے ظاہر واسطے
اِنتظام باہر دے باہر واسطے
بھلے مانساں وانگ جو ایتھوں لنگھیا
حضرت نے اوسے نوں مومن انگیا
ایس میدان چ پَیر پَیر ازمائی دا
سُچا لنگھے کوئی لاڈلا مائی دا
واہ پیا اِنسان دا نال جہان دے
جسمی ہن آیات کُھلے قرآن دے
اِک اِمی قُرآن اِک جسمی عاقلا
اِمی ساکت جسمی جیوندا جاگدا
اِمی لِکھیا آپ نہ ورتے گالدا
جسمی کندھاں کوٹھے روڑھ وکھالدا
اِمی سورج وچ دُھپ نہیں چھاں نہیں
جسمی صِفتوں فعلوں رائیگاں نہیں

اِمّی بھوں وِچ بیجیا کُجھ نہیں اُگدا
جِسمی ارض چ بیجن وڈھن پگدا
اِمّی اَگ چ ساڑ تے سیکا کوئی نہیں
جِسمی لایاں ہتھ بُھلیکھا کوئی نہیں
اِمّی اللہ اللہ نہیں حروف ہے
جِسمی اللہ خود عارف معروف ہے
اِمّی دیوے صلاح مُجِسمی ورتیے
جِسمی سدا سرہین ویکھ کے پرکھیے
اِمّی دا ارشاد ہے جِسمی واسطے
حُسن ہدایت پختہ عزمی واسطے
پڑھ ساکت قرآن ناطق قرآن توں
معنیاں دے معنے حضرت اِنسان توں

حقیقت

ہر صورت بے صورت دا اظہار ہے
ہر صورت بے صورت دا دیدار ہے
ہر صورت دی کُنہ ہوئی بے صورتی
بے صورت نال زندہ ہر اِک مورتی
ہر صورت بے صورت ہویا جانا
یُؤمِنُونَ بِالغَیب گھڑے پچھانا
صورت وچ بے صورت دے حرکات نیں
بے صورت دے صورت وچ اثرات نیں
صورت وچ کلیم ہوئی بے صورتی
صورت وِچ سمیع بنی بے صورتی
بے صورتی اکھیاں وچ بصیر ہے
ہر صورت بے صورت دی تفسیر ہے
بے صورتی عین بہ عینی ہوئی اے

بے صورت نے صورت پہنی ہوئی اے
عجب معمہ عجب ایس دا حل اے
سوکھیاں لفظاں دے وچ اَوکھی گل اے
ہر سُوتی کپڑے دا ہونا رُوں دا
چادر کھیس دُتہی پونا رُوں دا
لٹھا ململ ناں دھرایا رُوں دا
کوئی کوئی یا سارا کپڑ رُوں دا
جدوں آپنی چاہی بہتری رُوں نے
وٹ وٹایا ناں سُوتری رُوں نے
روں صاحب پھیر تانا بانا ہو گئے
بُنت بنت دیاں سکاں کھانا ہو گئے
پھیر اس روں نوں کپڑا آکھن سجدا
روں نہ آکھو غیر شرح ہے لگدا
گزیں کپڑا وِکے تے سیریں رُوں ہے
نویں وِکے کپاہ تے تیرویں رُوں ہے
بھا بھتا کپڑے دا سمجھے بہہ گیا
رُوں تے شائد پیچھے دے گھر رہ گیا
جدوں حساب لیا کپڑے دا رُوں نے
سچ جھوٹھ نوں جدوں نتاریا رُوں نے

کیہ کُجھ آپنا کپڑا کڈھ وکھائے گا
سچ ویہندیاں جھوٹھ نظر چوں جائے گا
رُوں الاّآنا کما کانا موجود ہے
آپے آپنا شاہد تے مشہود ہے
دانا دیگ دا اِکو دانا ٹوہ کے
ساری دیگ نوں اپڑ جاندے جوع کے
حَیّ اِسم حیاتی سدا حیات ہے
صرف کہن نہیں ویکھن والی بات ہے
ہاتھی اِسم چ ہاتھی ہو کے پسریا
کیڑی اِسم چ کیڑی ہو کے بس رہیا
ہر اِک اِسم نوں دے کے جسم ظہوریا
کِتھے نیڑے ہویا تے کِتھوں دُوریا
دخل نہ دعویٰ کِسے اِسم دا آپنا
آپے آپ نہ ہون جِسم دا آپنا
بے رنگی دا بحر بِناں کِناریوں
نہ کُجھ پچے نہ نکلے بِناں اِشاریوں
کُل شیئ مُحیط اُسی دی گھات ہے
کیہ ہے تے کیہ نہیں ہے بُوجھو بات ہے
ہر اِک گھر وِچ آیا ہویا اَج ہے

لایا ہویا اِسم صِفت دا پیچ ہے

ایس پَیچ وچ پُیچ آون ہے ذات دا

فکر پہنچیا اشرف المخلوقات دا

اَج نقد موجود ہویا ہر شان وچ

ہر اِسے ہر جسمے ہر ہر جان وچ

ایہہ ہے اِک حقیقت سبھ دے حال دی

کُجھ نہ وِچوں سبھ کُجھ کڈھ وکھالدی

سبھ کُجھ پھر کُجھ وی نہیں واحد ذات ہے

الآن کما کان سلب صفات ہے

معرفت

معرفت نہیں لائق طرز بیان دے
ایتھے گُنگ بیانی حرف بیان دے
ہاں اِک کھوج ہے آپنے گھر نوں آون دا
آپنی بُکل اندر جھاتی پاون دا
عقلوں منگ گواہی گل وچار دی
سِدھی سادی گل بھیت اسرار دی
مینوں دیکھ پچھان اے عقلے میرے
کِتھوں تیک اُڈاری ویکھاں تیرے
جو جو مینوں جاتا گُل بیان کر
میں کیہ ہاں ہُن میرے وَل دھیان کر
عقل آکھیا تُوں الطاف حُسین ہیں
ایس ناں نال بولیں تے دن تے رین ہیں
ایہہ تے میرا ناں ہویا میں کون ہاں
ناں صلاحیں رکھیا میں کون ہاں
پھیر عقل جتلایا توں ترکھان ہیں
ایہہ ہے میری قوم ہوئی نادان ہیں؟

ٹوں ہیں مُسلمان عقل نے جاچیا
ایہہ میرا دِین توں جیہڑا واچیا
غور فکر کر ہور توں کیوں اُڈتی ایں
مینوں ویکھ پچھان توں کِتھے بُھلی ایں
پھر عقل نے پنڈے وَل اِشاریا
ایہو ای ہیں ٹوں ہور ہیں کیہ وچاریا
ایہہ تے میرا پنڈا اے کُجھ ہور کہو
پنڈے نوں نہ سادھ کہو نہ چور کہو
عقل آکھیا ٹوں تے شکل مثال ہیں
بناں عنصراں دے وی عجب کمال ہیں
ایہہ وی میرا روپ مثالی بُجھیا
توں پھر روح ہیں نُور الٰہی گُجھیا
ایہہ تے میرا روح ہے میں نہیں بُجھیا
عقل وچاری ایتھوں تیکر بُجھیا
میں ہاں اوہ بے ناں جہدے سبھ ناں نیں
میں ہاں اوہ آغاز جہدے انجام نیں
میں ہاں اوہ جو ایہہ اوہ موجود ہاں
آپنے قصد مقاصد دا مقصود ہاں
سبھ کُجھ سَنے سُہانے کلّا اک ہاں

آپنے آپ دا آپ آسرا ہِک ہاں
ایس قدر ہاں غنی کوئی وی تھوڑ نہیں
مینوں میں وچ میں آکھن دی لوڑ نہیں

نبوت توں ولایت

ہویا مکمل دین رسول اللہ دا
دین رسولی ہویا دین اللہ دا
جس نوں حاصل ہویا ایہہ سودا ہے
ایس دین وچ غربت نہیں غنا ہے
ایس دین دا ہر ہر قطرہ بحر ہے
ہر دروازے علم فضل دا شہر ہے
ہر خطے وچ زعفران نہیں اُگدا
ہر قلوب نوں ایہہ دین نہیں پُگدا
نظر کرم دی جتھے نُور وساوندی
اوہو صورت اللہ دی ہو جاوندی
پہلے کوئی نبوت ایسی ہوئی نہیں
نبیؐ آپ دے بعد دوسرا کوئی نہیں
وادھا کیتا ایہہ مقبول اللہ نے
اگے بیجیا بیج رسول اللہ نے

اصحاباں نوں ونڈی دولت آپنی
زندہ رہوے ہمیش نبوت آپنی
جتی وسعت قلبی اوناں فیض ہے
سبقت روحانی بعضاں تے بعض ہے
ابوجہل نوں اثر کوئی ہویا نہیں
کھوٹا دانا تسبیح وچ پرویا نہیں
اِٹ کھڑکے وچ زندگی بیت گئی
ہار نہ منی آخر ہتھوں جیت گئی
جیہڑے دِلوں بجانوں آپ دے ہو گئے
اوہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہو گئے
کھرے اوہناں دے ہوندے فعل افعال گئے
نُور حقیقیوں ہوندے مالا مال گئے
ناں نبوت بدل ولایت رکھیا
معجزات دا ناں کرامت رکھیا
اوویں جاری رہیا سلسلہ بیعت دا
پوہنچایا اُمت نوں فیض ہدایت دا
ہادی اوہو رہیا نرالے روپ وچ
گل سُجھائی نت نویں بہروپ وچ
جدوں تیک موجود ایہہ کائنات ہے

اصحاباں نوں ونڈی دولت آپنی
زندہ رہوے ہمیش نبوت آپنی
جتی وسعت قلبی اوناں فیض ہے
سبقت روحانی بعضاں تے بعض ہے
ابوجہل نوں اثر کوئی ہویا نہیں
کھوٹا دانا تسبیح وچ پرویا نہیں
اِٹ کھڑکے وچ زندگی بیت گئی
ہار نہ منی آخر ہتھوں جیت گئی
جیہڑے دِلوں بجانوں آپ دے ہو گئے
اوہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہو گئے
کھرے اوہناں دے ہوندے فعل افعال گئے
نُور حقیقیوں ہوندے مالا مال گئے
ناں نبوت بدل ولایت رکھیا
معجزات دا ناں کرامت رکھیا
اوویں جاری رہیا سلسلہ بیعت دا
پوہنچایا اُمت نوں فیض ہدایت دا
ہادی اوہو رہیا نرالے روپ وچ
گل سُجھائی نت نویں بہروپ وچ
جدوں تیک موجود ایہہ کائنات ہے

جان حیات النبی ہمیش حیات ہے
لُحمک لُحمی جسمک جسم ارشاد ہے
دَمک دمّی رُوحک روحی زاد ہے
پیر مرید دی ساری صورت مل لئی
خوب مرید نے پیر دی آمد جھل لئی
جیوندی جان ولی وچ دعوہ نبیؐ دا
نبیؐ رسول اللہ دا ولی نبیؐ دا
نازل ہوئی ذات نبوت آکھیے
ویکھے نبیؐ معراج ولایت آکھیے
ویکھو شان ارحمٰن الرحیم دی
روشن ہوئی ولایت نبیؐ کریم دی
یعنی نبوت اک عطیہ ذات ہے
اتے ولایت واصل ٹھیہا ذات ہے
کُل نبوتاں ہن پیغام رسانیاں
اتے ولایت نقد دید حیرانیاں
وچ ولایت فقر مرتبہ ذات دا
جس وچ دن دی خوشی نہ کھٹکا رات دا
ایہہ اک نعمت خاص خدائے رحیم دی
بھری ہوئی فطرت وچ نبیؐ کریم دی

نبی پہنچیا اللہ دے منشا تک
ولی رسول اللہ دے منشا تک
کھولی اکھ رسول اللہ نے ولی دی
بہتر وار ہوئی قربانی علی دی
تاں پھیر فقر دے قابل پایا علی نوں
اَلفقرو فخری فرمایا علی نوں
فقر قناعت رفع دُوئی دا ناں ہے
الفقرو لا یحتاج الا اللہ جام ہے
فقر غنی ہے دو جہان دی بھکھ توں
آپ توں گزریا گزرے دُکھ توں سُکھ توں
دُوج جدوں تک بچے فقر چ ڈھوئی نہیں
فقر اللہ دی ذات دوسرا کوئی نہیں
چاہت دے در بند فقر دے واسطے
طلب ہوئی سوگند فقر دے واسطے
کُجھ چاہونا کجھ رکھنا تے کُجھ ہووناں
وضو فقر دا ایہو دھونا دھووناں
اگے صراط المستقیم نماز ہے
ناز نیاز ہے کدی نیاز ہی ناز ہے

حاظر ناظر نال نے گلاں گوڑھیاں
حاظر ناظر نال نے متھے تیوڑیاں
حاظر ناظر باجھوں اکھیں رُنیاں
حاظر ناظر نال نے آساں پُنیاں
حاظر ناظر نال وِنج پیار ہے
حاظر ناظر نوں انکار اقرار ہے
حاظر رہ منظور نظر وچ پیر دے
آپنا قصد سپُرد کرو تقدیر دے
رہوے مرید پیر دی وِچ صلاح دے
شرک دفع ہو جائے نال رضا دے
اپنا منشا تج پیر دا من لے
آپنی صورت پیر تصور بنھ لے
آپنا آپ دے دیوے ایس خرید وچ
وصف پیر دے ظاہر ہون مرید وچ
کامل پیر دا باطن آحد جان لے
ایہو آحد واحد ہے پچھان لے
جو پنڈے سویو برہمنڈے ویکھ لے
اِکو ای پانی بُھل تے کنڈے ویکھ لے
ایہہ کسے دا کُجھ نہیں ایہدا کوئی نہیں

Scanned by CamScanner

ولی اللہ ہے اللہ ولی کوئی نہیں
ایس ذاتی میدان چ سلب صفات ہے
اوّل آخر باطن ظاہر ذات ہے
استغنا ہے حال ہور کوئی شے نہیں
کوئی نہیں تے ناں وی کوئی ہے نہیں
ایس دریائے بے کنار وچ ڈُبنا
ہے سبھ آپ ہی آپ آپ نوں بُجھنا
کافی ہے ایہہ تھاں جو کوئی تھاں نہیں
ایس بے تھاں تے کُفر نہیں ایماں نہیں
رب ارنی منع تے منع جمال ہے
اکھ نہ کُھلے مستی دا ایہہ حال ہے
ٹھہر گیا جو ایتھے قطب جہان دا
ایہہ شیشہ انسان ذات سُبحان دا
ایہہ ولایت ولی اللہ دی ذات ہے
ایس جگہ نہ دِن ہے نہ کوئی رات ہے
چَلّ پیا سلسلہ رسُول اللہ توں
کم رسُولی لیا ولی اللہ توں
علی امام اور سخی مرید رسُول دے
اوہوں حاصل کیتے وصف رسُول دے

نبی الٰہی علم فضل دا شہر ہے
دَر حیدر صفدر لہر وچ بحر ہے
جو سوالی ادب دے رستے لنگھیا
آپنے نُور وچ باطن ظاہر رنگیا
کامل مُرشد فقر چ بے نظیر ہے
قادری چشتی خاندان دا پیر ہے

مَن کُنتُ مَولا فھٰذہٖ علی مولے
الشیخ فی قومہٖ۔ کمن نبی فی اُمتی

ایہہ فرمان رسُول کسے حد تک نہیں
رہے گا جاری ساری کوئی شک نہیں
اللہ ولوں جو رسُول نے پایا اے
عین بعین اوہ وچ ولایت آیا اے
اوہو فیض رسُولی چلیا آ رہیا
ہتھو ہتھی ولیاں دے پہنچا رہیا
صرف آپنے تیک کسے نہ کجیا
کسے زمانے بنھ نہ ایہدا بجیا
رواں دواں ایہہ فیض رکھیا گیا اے
محض نہ مَولا علی واسطے کہیا اے

ہر اِک دوَر چ ایس فیض دی لوڑ ہے
مولا دے گھر کیہڑی چیز دی تھوڑ ہے
سخیاں دا ایہہ دان منگتیاں واسطے
فیض ہویا قربان منگتیاں واسطے
عِشق جنس دا شوم ہوونا پاپ ہے
ہر اِک اہل نوں دِتا آپنا آپ ہے
نبی کریم ولایت پھیرے پائے نیں
ہر ہر دور چ خود تشریف لیائے نیں
آب چین توں چَل پیا چین آب ہے
اوہو چین آب اگے چَل چناب ہے
ایسے دا پھیر ناں چھاں پئے سددے
ناں مکانی اتے زمانی بدلدے
جھلیا پھیر چھاں نوں وڈی نہر نے
رَج اوس نوں پیتا چھوٹی نہر نے
آب چین دا آ رجباہے لکھیا
ٹیک کے متھا کھال نے اوس توں منگیا
فضل دا مونہاں ساڈے کھیت چ کُھلیا
دِل دا باغ اوس چین آب تھیں پُھلیا
خرچ بنھ گئی چین نوں بھجے جاوندے

عاشق آپنے گھر وچ غوطے لاوندے
چین دا پانی پین چین نوں گئے نہیں
گھر وچ وگیا کھال پیاسے رہے نہیں
واہ مُرشد سرکار تیریاں رحمتاں
واہ بچی سرکار تیریاں بخششاں
بچی تچی لڑی پیرانِ پیر دی
سُنن ہار فریاد ہر اِک دلگیر دی
چوراں نوں بے پھڑ پھڑ قطب بناوندے
مخفی گنج دلیری نال لٹاوندے
مویا دین جوایا مُحی الدین نے
مظہر ذات حق حقیقت بین نے
بے پرواہی ذاتی وَرتی آپ نے
جد چاہیا تقدیر وی پرتی آپ نے
عبدالقادر قادر ہو کے دسیا
سورج دا مونہہ ویکھ ہنیرا نسیا
باطل دا ہنکار توڑیا آپ نے
سچ جہانوں گیا موڑیا آپ نے
ازلی ابدی ہر آپ تے کُھلیا
عرش فرش تے آپ دا جھنڈا جُھلیا

عاشق آپنے گھر وِچ غوطے لاوندے
چین دا پانی پین چین نوں گئے نہیں
گھر وچ وگیا کھال پیاسے رہے نہیں
واہ مُرشد سرکار تیریاں رحمتاں
واہ کُچی سرکار تیریاں بخششاں
کچی کچی لڑی پیرانِ پیر دی
سُنن ہار فریاد ہر اِک دلگیر دی
چوراں نوں پے پھڑ پھڑ قطب بناوندے
مخفی گنج دلیری نال لٹاوندے
مویا دین جوایا مُحی الدین نے
مظہر ذات حق حقیقت بین نے
بے پرواہی ذاتی وَرتی آپ نے
جد چاہیا تقدیر وی پرتی آپ نے
عبدالقادر قادر ہو کے دسیا
سورج دا مونہہ ویکھ ہنیرا نسیا
باطل دا ہنکار توڑیا آپ نے
سچ جہانوں گیا موڑیا آپ نے
ازلی ابدی سر آپ تے گُھلیا
عرش فرش تے آپ دا جھنڈا جُھلیا

ضِد بغیر اِک ہستی چُنیاں آپ نوں
عاجز ہو اِبلیس وی منیاں آپ نوں
پُوت سپُوت جرمیوں گھر شاہِ نجف
جِس دا ایہہ فرمان مریدی لاَ تخف
حضرت مُرشد ابُو سعید جناب نے
کھولے راز آپ تے بے حساب نے
اَبو صالح دے گھر نُور انواریا
حضرت غوث الاعظم نے جگ تاریا
فیض نبوت وچ ولایت چمکیا
ہر دو بحر دا سُچا موتی دمکیا
سبھ ولیاں دے کندے قدم حضور دا
ایسا رُتبہ نُوراً علیہ نُور دا
اے فانی جِسمانی دِیا ویڑھیا
اللہ لیکو اللہ ہوکا پھیریا
ہتھ دیو ہتھاں وِچ دستگیر دے
ایہو ہتھ خدا دے جیہڑے پیر دے
تھوڑا دین نہ لائق وڈے پیر نوں
ہے کوئی اللہ بُجھے ایس سرِ نوں
ایہو سِدھا راہ ہے لنگھن والیو

ضِد بغیر اِک ہستی چُھپیاں آپ نوں
عاجز ہو اِبلیس وی منیاں آپ نوں
پُوت سپُوت جرمیوں گھر شاہِ نجف
جِس دا ایہہ فرمان مریدی لاَ تخف
حضرت مُرشد ابُو سعید جناب نے
کھولے راز آپ تے بے حساب نے
اَبُو صالح دے گھر نُور انواریا
حضرت غوث الاعظم نے جگ تاریا
فیض نبوت وچ ولایت چمکیا
ہر دو بحر دا سُچا موتی دمکیا
سبھ ولیاں دے کندے قدم حضور دا
ایسا رُتبہ نُوراً علیہ نُور دا
اے فانی جسمانی دِیا ویڑھیا
اللہ لیلو اللہ ہوکا پھیریا
ہتھ دیو ہتھاں وچ دستگیر دے
ایہو ہتھ خدا دے جیہڑے پیر دے
تھوڑا دین نہ لائق وڈے پیر نوں
ہے کوئی اللہ بُجھے ایس سریر نوں
ایہو سِدھا راہ ہے لنگھن والیو

اَنا ہر ھُو باہر نہ اللہ بھالیو
جیہنوں اللہ مِلدا مُرشد ہو کے
وہم حجاب دے دھونے سبھے دھو کے
گلیں گلاں دَمی گھوڑے لئیدے
مُرشد باجھ نہ اللہ ول لے جائیدے
ستا سَودا مُردیوں زندہ ڈھیندا
آپ نوں جیہڑا پیر دے ناویں ویچدا
پیر نہیں اللہ اللہ پیر پچھانیوں
ہو الظاہر باطن ویکھ سیانیوں
مَنّن والیاں دِلاں چ پیر سما گیا
ہر مرید گھر غوث الاعظم آ گیا
اوہو نُور سرور چ کینتھل آ گیا
اوہو جگدی جوت لاہور جگا گیا
طاہر بندگی ایتھے ناں رکھا لیا
ایتھے ای یُو محمد ڈیرہ لا لیا
کلانور وچ افضل شاہ سداوندے
وِچ بٹالے فاضل شاہ کہاوندے
ڈِہی ڈِہی نہ دُوجا کوئی گونجیا
شرک دا گوڑا آن دلاں چوں ہونجیا

پرگٹ ہویا محمد ہر ہر شان وچ
قلبِ مومن عرش جان انسان وچ
اشرف یا مشرف جتھے آوندے
اوہ استھان شریف پئے اکھواندے
شمع ہدایت خود پروانے لبھدی
آن سُنائی گل جلندھر رَب دی
اَلست بربکم چنگاری سُٹ کے
نُور احمد شاہ مُلک دِلاں دے لُٹ کے
کیتا چین حرام اِک حیرت ساز نے
تَن من واریا قادری شاہباز نے
دِتا آپنا آپ عشق دی اگ نوں
ڈِٹھا نُور جمال وِکھایا جگ نوں
فرمایا دیوان رُوح قرآن دا
اِک اِک شعر چ رَج ہووے انسان دا
برسایا عرفان دا بدّل رَج کے
حال حقیقت وِچ ورتائی گج کے
ایس مئے خانے دے میخوار ذہین نے
پی کے ہضم کیتا شاہ خیرالدین نے
شروع جوانی ترک جہانی مرد ہے

ہر خواہش تے حرصوں سینہ سرد ہے
مرد مُجرد فردِ زماں درویش ہیں
مظہر غوث الاعظم خیر اندیش ہیں
وِسدے فرش تے گل عرش دی دَسدے
ظاہر دَسدے غیب الغیب چ وَسدے
کم رسالت کرنا ذمے لے لیا
پا کلمے دی راس کاریگر بہہ گیا
ایس زمین اسمان نوں کوٹھا کہہ لیا
اللہ دے مقصود واسطے رہ لیا
نہ کُجھ چاہیا نہ کُجھ ایتھوں مَلّیا
آفرین اے اندر باہروں کلّیا
ہَس صِفت ہے میرے پیر دے پیر دی
بے نظیر نشانی بے نظیر دی
شاہ حُسین صلوات اللہ ھو تعالیٰ
عالم علم معلوم چ افضل اعلیٰ
موہناں علم لُدنی پایا آپ نوں
مظہر ذاتِ حق ازمایا آپ نوں
ہر اِک دل نوں اندروں ویکھن جاندے
ھذہ وقت چ ہادی ہوئے عرفان دے

صبروں غنی پیاری مُورت آپ دی
سبھ کُجھ والی ایہو صورت جاپدی
خیر خواہی ہر اِک دی شیوہ آپ دا
وارد کلمہ طیّب دعوئ آپ دا
لفظ ادا نہ کرن آپ دی شان نوں
کون کہے انسان ذات سُبحان نوں
ضیاؔ ایہہ پیر پرانا کُل ظہور توں
جگ کرے روشنایاں آپنے نُور توں
جیسا آپنا پیر پچھان چ ویکھیا
ایسا کُجھ نہیں ہور جہان چ ویکھیا
حال قال توں ثابت ہوندا پیا سی
خرقہ پا معبُود عبد دا لیا سی
دوئی خودی دے ریشے بڑے مہین سن
ذہن یقین دی پکڑے ہوئے زمین سن
ایہناں دے لائق نشتر کڈھے آپ نے
نظر فِکر دیاں جڑھاں تھیں وڈھے آپ نے
مِسکیناں وچ آیا غنی جہان دا
بیٹھا ونڈے ہر دم گنج عرفان دا
نقد حال ہر وقت بنڈھایا ذات نوں

وُچ آئی ہوئی ڈٹھی ذات صفات نوں
ایس لائق نہیں لبھے لفظ بیان نوں
جاچیا رَب رسُول پیر بھگوان نوں
کیہ دَسدا تے میں کیہ آکھاں دِسدا
سَپ لڑے تاں مزہ جاپدا وِس دا
جوگی سبھ نے ڈٹھا اوس فقیر نوں
رانجھا دِس چ آیا جٹی ہیر نوں
رانجھا کھیڑیں دِس دَس فساد ہے
رانجھا دِسے تے کھیڑا پھیر برباد ہے
کِسے نظر دا جوگی سبھ کُجھ کِسے دا
ہُن وی ہے موجود یقینے دِسے دا
آکھن دی نہیں گل ضیاؔ خاموش رہ
کُجھ دِن کھیڑیں رہنا ایں با ہوش رہ
تِکھی تیز طراری تور کلام دی
دُھوڑ اُڈدی دِسے خیال خام دی
اِک اِک سُخنے مغز دِسے قرآن دا
اِک اِک رمزے بحر دِسے عرفان دا
ہر ویلے موجود چ غوطہ آپ دا
ہر ویلے مشہود مشاہدہ آپ دا

ٹِکے ٹکا وِچ ٹھہرے ہوئے تسکین دے
اثر چ بیٹھے مالکیوم الدین دے
وچ قیامت بیٹھے از خود کھوہ کے
نفی خودی نوں ہستی وچ ڈبو کے
درد مند درویش بغیر از فرقیوں
ہر فرقے دا امام بغیر از فرقیوں
تنزیہہ ہوندا مرتبہ تشبیہ وچ
تشبیہ ہوندا ہر ویلے تنزیہہ وچ
اوہ وی ہوندا لفظ نہ جیہوں لگ دا
جلیا روشن ہویا عشق دی اگ دا
نہیں کسے دا بیگانہ نہ آپنا
کُجھ نہ لگے آپنیاں نوں جاپنا
عشق حقیقی وچ علم بردار ہے
اللہ والیاں وچ سپہ سالار ہے
سہل سہل فرمون کار دشوار نوں
گھیرا پوندے چشم دید اعتبار نوں
شاہ حُسینی خیر شاہی دُکان دے
گھوگے کہو کہ موتی اوس چٹان دے
موٹے لفظاں وِچ گل ہے ٹھکدی

آپنے آپ توں شروع آپ تے مُکدی
ایس کلام چ صلہ کِتوں نہیں چُکیا
سچ لِکھن توں قلم دا موُنہہ نہیں رُکیا
بندیوں اللہ تیک فاصلہ بھرم دا
بھرم پھلوا بھیہ دُوئی دے ورم دا

فی ھٰذہٖ

کیہ لینا ایں جھوٹھ موٹھ ہنکار چوں
اُٹھ جا آپنی نظر خیال اِعتبار چوں
توں نہیں تے تینوں کوئی لوڑ نہیں
توں نہیں تے تینوں کوئی تھوڑ نہیں
توں اَن ہویا ہو گواچ ہر طلب تھیں
لب لوبھ جنگال اتاریں قلب تھیں
لب لوبھ دی پیریں جیہڑا اُٹھیا
اوسے نوں پھیر ایس جگ نے مُٹھیا
مُٹھیا مُٹھی کھول گلاواں پیا ای
اِک مُٹھ دی پاروں نچناں پیا ای
کِھلاں دی اِک مُٹھ اوہ بڑیا سیانیاں
پٹا پوایا گل وِچ ڈنڈے کھانیاں
کر چھڈیا اوس تینوں آپنے ڈھنگ دا
تیرا پیٹ وِکھال قلندر منگدا
ایہہ تیریاں ہشیاریاں اَتے چلاکیاں
چھڈ لوبھ تے کھول دلے دیاں تاکیاں

ہوندا ویکھ فقیرا ہر دم حال وچ
حال خیال جمال چ فعل افعال وچ
ہور کوئی نہیں ایہو ای اعتبار لے
ایہو ای نہ ہور کسے نوں دھار لے
ایہو ای جو نحن اقرب کہہ رہیا
اج ویکھنا تیرا واجب کہہ رہیا
اَج ہوئے نوں پھیر کدی تے سُٹ نہ
کسے طلب دی خاطر حالوں تُٹ نہ
حالوں کریں اُدھار تے پھیر اُدھار ہے
حال چ کر اقرار تے پھیر بہار ہے
اَج نہیں تے پھیر کدی وی کوئی نہیں
حال نقد ہے بناں حال دے ڈھوئی نہیں
حال چ آیا ہویا جے نہ لبھیا
حال جیہا نہ ویلا کوئی پھبیا
پھبیا ہویا کم گوا نہ لب توں
لوبھ چوبھ کے جُدا کراوے رب توں

لب تے رَبّ

لب بُھلایا رب آپ انصاف کر
رَب چاہویں تے لَب کنوں دِل صاف کر
لَب دا حامی جُھوٹھا پیندا رَب توں
رَب دا حامی جان چھڑاوے لَب توں
لَب جتاوے جَھب دوئی دے شرک نوں
چھڈ لَب دا تیڑ سنبھالیں ترک نوں
لَب دی صورت ہویاں رہن خواریاں
رَب دی صورت ہویا دُور بیماریاں
جے توں بندہ ہونا چاہویں رَب دا
ترک عجب تریاق پچھانیں لَب دا
لَب گھروں دے کڈھ اُڈاری حوس دی
ترک لیاوے موڑ واگ پھر نفس دی
گھر ہوویں تے واقف بنے رضا دا
گھر ہوویں تے آوے لُطف ٹکا دا
گھر ہویاں نوں مِلن مست مخموریاں
گھر ہویاں نوں دُور تھیندیاں دُوریاں

جدوں تیک کُجھ چوہن والا بھردان ہے
ہون والے دے وِلوں گُم دھیان ہے
گھر ہوویں تے بُجھیں آپنے آپ نوں
گھر ہوویں تے بُجھیں آپنے آپ نوں
گھروں گواچا چِنتا دا پابند ہے
ہر ویلے گھر ہُندا سَدا آنند ہے
گھرے رَہن نہ دیوے دوڑ دلیل دی
گل ہمیشہ منے عقل وکیل دی
جان ہنیرا گھر وچ دوڑیں باہر نوں
گھر کھلوت نہ ہُندی تیرے آہر نوں
آہر اوہر تھیں فِکر تیرا بیمار ہے
گھر ہُندے نوں ڈاڈھا بے اعتبار ہے
طلب تردّد گھر تیرے نوں مَلیا
طلب تردّد تینوں توڑ لے چلیا
پَیر نہ لگن دِتے تیرے طلب نے
نہیں روشنی پائی تیرے قلب نے

اگ

ہر خواہش نوں روک باہر دی سَیر توں
بے پرواہ ہو بیٹھ شَر تے خیر توں
خیر شَر دیاں پہیاں تھلے پس نہ
کوئی نہیں ہے غیر کسے تے وِس نہ
جدوں تیک توں غیر دا بھالیں آسرا
شِرک دوئی دا تیرے گِرد محاصرا
کلّا ہونا سِکھ ہمیشہ کلّیا
نہیں تے تیر پھیرا اونتر چلیا
تیرا پھیرا بڑا قیمتی سُنیدا
اشرف مخلوقات جہانوں چُنیدا
جیکر تیرا راز تیرے تے کُھلدا
دو جہان وِچ کیہڑا تیرے تُل دا
تیری خاطر تُریا کُل جہان ہے
تور جہانی ویندا نہیں نادان ہے
اگ تیری خدمت وِچ حاضر دِسے نہ
دِنے رات بیدار خدمتوں جھسے نہ

جتھے سدیں اوتھے حاضر کھڑی اے
تیرے حُکم اجازت اندر پھڑی اے
ماچس اندر بند کریں تے بند ہے
تیرے عزم ارادے دی پابند ہے
بھٹھ چاڑھیں بھاویں دیوا بال لے
کپڑے لوہا کریں یا لوہا ڈھال لے
بھاویں خوشیاں وچ ہوایاں تک لے
بھاویں دُشمن دے لشکر نوں ڈک لے
بن تنخواہوں لگی وِچ کرخانیاں
چھٹی دی درخواست وی نہیں دانیاں
توں گڈی اسوار ایہہ پہیہ گیڑدی
دِنے رات پئی تیرے پَندھ نبیڑدی
تتی کر کر دیندی تیری تون ہے
ایڈا کوئی سَلگ خدمتی کون ہے
چھڑ جاوے تے پل وچ کرے تباہیاں
دیوے پھوک محلے جدھر دھایاں
جیسی جیسی کسے سمائی سُوجھیا
بلی جان کے کئیاں ایس نوں پُوجیا
تیرے ڈھانچے بدنی نوں گرما رہی

تیرے جسم توانائی فرما رہی
تیرے کھان ہضم تک دخل انداز ہے
طبع طبیعت تیکر ناز نواز ہے
ٹری ہے تیرے وتے تور ہوا دی
وسدی نہیں تے ہے معمور خلا دی

ہوا

آپ دِسے تے دِسے ہور کوئی شے نہ
نظراں اگے اولھا پردہ دئے نہ
زوراں شوراں وچ جدوں کے چپّل دی
گھٹا مٹی چک اُڑاوے کھیل دی
دھکے مار مار کے رُکھ اُکھیڑ دی
جھاڑو دیندی وڈے کم نبیڑ دی
چھتیاں بہاراں وچ کرے تبدیلیاں
گرم سرد نے ایس دیاں ناز نویلیاں
ہر بہار دے ورقے ہوا اُتھل دی
ہر بہار نوں اَگے اَگے گھل دی
ہر اِک جاندار دے ساہ نال ساہ ہے
جتھے کتھے ہر اِک دے ہمراہ ہے
جاگن سَون چ ساتھ کدی نہیں چھوڑ دی
تیں ولوں نہ کدی یارانہ توڑ دی
کہن سُنن وچ ایہو با آواز ہے
ہر اِک سوز ساز دی ایہہ مضراب ہے
تار ساز دی وَج اواز ہوا دا

صَوت سرمدی وانگ مجاز ہوا دا
کوئل کاں وِچ آنس تے سانس ہوا دی
ہر گائیک دے گلے چ گھانس ہوا دی
ہر قاری دی قِرت ہوا نال بولدی
ہر اذان موذن ہوا چ ڈولدی
ڈھول دے بول چ ہوا دا وَج وجا ہے
ہر ہر باجے دی ہوا دے نال بِدا ہے
بجے بنسری نچے گھنگھرو ہوا تھیں
تت تت کِٹ گِن تگ دی آبرو ہوا تھیں
ست سُر تن گرام ہوا دی ونڈ ہے
چوی تان سُر چار چ مہر کھنڈ ہے
بائی سُرتیاں سمجھ سوچ سُرحدیا
تیور کومل راگ راگنی بدھیا
چھتی راگانیاں چھ راگ ہوا دے
للت بلاول بھیم بہاگ ہوا دے
مَدھ مَندر تے تار اَستھان ہوا دے
سَرک مُرک ڈھو میِنڈھ تے تان ہوا دے
گمک گٹکڑی اتے سپاٹ ہوا دے
دُھرپد خیال تے ٹھمری پاٹ ہوا دے

اوڑو کھاڑو سمپورن سنگیت دے
سبھ سُر گیان ہوا دی راہو ریت دے
چھڈ ضیا موسیقی ہور بیان کر
ہور کوئی ہُن ہوا دی تور بیان کر
ممکن جوگا نہیں مضمون ہوا دا
زمیوں فلکاں تیک سکون ہوا دا
کیہ کیہ فکر انسانی ٹوہاں ٹوہ گیا
ہوا دے وچ تعمیر ریڈیو ہو گیا
گل کِتوں دی کِتے پچائی ہوا نے
کِڈی وڈی ہمت پائی ہوا نے
مُونہوں کڈھیا سُخن ہوا نے کھلیا
ساری دنیا سُنیاں جو جو بولیا
مُلک مخاطب اِک دوجے نوں ہوا تھیں
کہن سُنن سبھ اِک دوجے نوں ہوا تھیں
موسم دے حالات سنائے ہوا نے
پیش گوئی عنوان جتائے ہوا نے
عقل والیاں کیتی ہوا تمیز ہے
بدل ہوا دی پیدا کردہ چیز ہے
ہوا حقیقت وچ ذات دا ساہ ہے
نبھیا جاندا سبھ دے نال نبھاہ ہے

پانی

پانی ٹُریا لے کے جنم ہوا تھیں
کُل شیٔ حَیّ مِن الماتھیں
پانی لیا وجود ہوا تھیں جانیوں
ہر اِک شے دی جان زندگی پانیوں
ہوا دا ہونا اگ وچوں اظہاریا
اگ چ آپنا ہونا نُور وِکھا رہیا
نُور لطیف تے اگ کثافت نُور دی
اگ لطیف تے ہوا کثیف اُمور دی
ہوا لطیف تے پانی پھیر کثیف ہے
مٹی نالوں پانی بڑا لطیف ہے
ہر عنصر دی گرہ گانٹھ وِچ نُور ہے
[illegible]

جڑھاں کُوملی تنا تے پتے ٹہنیاں
سبھے پانی دیاں اُٹھنیاں بہنیاں
لچک ٹہنیاں تنے چ سکت پانیوں
پھلاں رنگت پھلاں چ لذت پانیوں
کان نبات حیوان وجودے پانیوں
پلّے پلوسے رہن اسودے پانیوں
اثر جڑی بوٹی وچ بھریا پانیے
گرم سرد تر خشک اُسریا پانیے
کوڑا مٹھا کھٹا پانی ہو لیا
ہر جنسے خود جُدا جُدا ہو بولیا
زعفران وچ خوشبوواں تے تیزیاں
کیہ کیہ کیتیاں پانی رنگ آمیزیاں
قلعے انار چ کیویں بیڑے دانیاں
رنگ یقوتی پہنے چیڑے دانیاں
پانی سبزو سرخ سفید رنگینیاں
پانی تھیں سبھ کلیاں خوشبو بھینیاں
پانی وڑیویں تھانی ٹینڈا ہو لیا
ٹینڈے تھانی رُوں دا بوہا کھولیا
رُوں نوں کپڑے تیکر اپڑ جان دے

پانی پہنیاں ہویا گل جہان دے
پانی کھانا پینا سارے جاندے
کھوج کڈھیاں پہنچن تک نشان دے
جتھے لٹھے ململ ناں رکھا لیا
وِرلے کھوجی پانی نوں ازما لیا
لُکیا ہویا پانی وَنڈ وڑیویاں
مَجھاں گاواں خاطر مالِک بھیویاں
جدوں لویریاں نال توجو کھا لیا
چَپے اُگالی سارا دووھ چوا لیا
تتّا دھریا ٹھار کے جمن لا لیا
چاٹی گھت مدھانی رِڑکن پا لیا
دُدھوں دَہی تے دیہیوں مکھن کڈھیا
مکھن نوں پھیر چاہر سیک تے چھڈیا
ہویا نتارا صاف مُصفا گھیو دا
پانی کوئی پچھانے پُتر پیو دا
ہر حالت دا ناں جُدا ہو بدلیا
بڑا تعجب ناں پانی دا جد لیا
کِتھے پانی کِتھے گل گھیو دی
گل جاپدی جُھوٹھیاں دے وی پیو دی

جے کوئی کھوجی بنے کھوج نوں تور لے
ہر ہر جنسے پھڑیا پانی چور لے
پانیوں حاصل کیتا جسم زمین نے
ضیاؔ سمجھائی مُرشد شاہ حُسین نے

بھاویں ایتھے سوکھا بھاویں تنگ ہے
حق باطل دی وڈھی ہوئی جنگ ہے
اپنا آپ نہ بندے کدی الگھیا
ایتھے آپ تے رب عرشاں تے ٹنگیا
اوہو عرش فرش تے جلوہ گر ہے
قلوب المومنین خدا دا گھر ہے
گھروں ملے پیغام ہر اک منشا نوں
سو ہوندا منظور جو ہے منشا نوں
ایس منشا چوں دو پہلوں پھیر نکھڑے
خیر شر اک دُوجے کولوں وچھڑے
خیر دا بنا ملیا ہے اِنسان نوں
شر دا پاسا دے دِتا شیطان نوں
ایتھے ای حاظر ناظر ہے اِنسان دا
ایہہ نہیں کدے وی اوہ پک شیطان دا
حال ہمیشہ جنت ہے انسان دی
دوجا ہونا دوزخ راہ شیطان دی
ہادی آتے مُدِل کار فرما نے
جس جس پاسے تور لیا منشا نے
اوسے پاسے ٹرنا پیا ضمیر نوں

موڑے کیہڑا قادر دی تقدیر نوں
اِکو ای قادر دوجا قادر کوئی نہیں
دوجا کتھوں کون کسے نوں ڈھوئی نہیں
اپنے رنگ رچائے نیں بے رنگ نے
بے رنگی دے نال بکھردے رنگ نے
کسے رنگ دا کوئی رنگ نہیں آپنا
کسے ڈھنگ دا کوئی ڈھنگ نہیں آپنا

پھر پتلی مجبور ہے یا مختار ہے
بناں ہلایاں پتلی ذرا نہ ہلدی
مختاری ہے تار والے دی چلدی
بندے وچ لگی منشاء دی تار ہے
بندہ سمجھے ایہہ میری کوئی کار ہے
ایس فریب ذاتی وچ ہر کوئی رجھیا
ہادی جس نوں سوجھ دیوے سو سمجھیا
بڑا کٹھن ہے قصہ اپنے آپ دا
رولا پیا جہان چ آپو دھاپ دا
ایہہ کجھ مینوں مل جائے رہا میریا
آساں تے اُمنگاں بندہ گھیریا
ایس بزارے نفیوں وکچیا وٹیا
سنے تناواں گڈا ڈوروں کٹیا
آہ میرا آہ میرا آکھی جاندیا
لے جا کجھ تے جائیداد چوں جاندیا
کوٹھی بھالی رب کدی نہیں بھالیا
لینٹر لاہ کے لے جا کوٹھی والیا
پتر دھیاں لئی کجھ کردا رہیا ایں
رب رسول پاسیوں اونتر گیا ایں

مگروں پتراں پڑھ قرآن چا بخشیا
اپنی بتھیں سوچ کدی کجھ بخشیا
پڑھو فاتحہ اللہ بخشے ایس نوں
واہ واہ لعدا رہیا خدا دے دیس نوں
بڑے حلال بکرے کھاندا رہیا اے
آپ حرام خدا دے ولوں گیا اے
جیوندا رہیا ہمیش اپنے لب نوں
جیوندیاں دتی دیہہ نہ اپنے رب نوں
اللہ والی گل ایس نوں پوئی نہ
جنت دا سامان لیایا کوئی نہ
دنیا جاتی سچ رب جھٹلا گیا
وگیا ہویا وگارے کھوتا آ گیا
ہٹ ہٹ ویکھے رب ایس دی شکل نوں
کیسا ورتیا ایس بندے نے عقل نوں
ساری عقل منافعے پچھے لائی اے
واہ او بندیا تیری وی دہائی اے
دل وچ ادھارا کیتی رکھیا
ابلیس دا چھاپا بھارا کیتی رکھیا
توبہ تائب نہ ہویا اپنے آپ توں

بندہ واقف ہویا نہ اپنے آپ توں
اللہ والیاں ول رجوع نہ کیتیا
آپے ای آپ نہ ربوں پاٹا سیتا
کھبیا ہویا ذہن چ کانٹا شرک دا
ورد وظائف بنے نہ ٹانکا شرک دا
ربوں وکھرا اپنے آپ نوں ویہندیا
ماری مل نشاں تے نام جپیندیا
ایہہ ہے شرک تے شرک خدا نہیں بخشدا
بناں کیتیاں ترک خدا نہیں بخشدا
مریا دئیں گا جیوندا دین محال ہے
جیوندا لیا کہ مردہ اک سوال ہے
اُس دا دتا دین وچ کیہ بھار ہے
رہ مقروض ہمیش ذلیل و خوار ہے
وَس چ اپنا آپ جے ہوندا آپنے
کہے کار پھیر کیوں نہ ہوندا آپنے
جیوندا لیا کہ مردہ اِک سوال ہے
اوہدا دِتا دین وِچ کیہ آر اے
قرض معاف نہ ہووے قرضہ بھار اے
جیوندا دین دے وچ گواہ کوئی لبھ لے

اِس پینڈے دا واقف راہ کوئی لبھ لے
جس ایہہ دِتا دین اوہ ثالث لبھ لے
کسے شکل وچ اپنا وارث لبھ لے

کامل مرشد دے سرناویں

مرشد ہتھیں دے دے اپنے آپ نوں
آخر دینا پینا دے دے آپ نوں
پھیر پچُھ نہ پوے حساب کتاب دی
اج دیویں تے گل مکے حساب دی
پیر دے ہتھیں نبڑ جدوں مرید لے
بندیوں سانویں اپنا رب خرید لے
ضیاءؔ ایہہ سودے سراں توں سانویں لبھدے
خود نوں عشق دی بھٹھی تاویں لبھدے
ایہہ گل تینوں ویلا وقت بتائے گا
پیر کیہ بخشے ضیاءؔ مُرید کیہ پائے گا
مرشد ہون نہ حاصل ہووے سبھی نوں
کسے وجودوں لبھ حیات النبی نوں
بندہ دِسے تے کرے وکالت رب دی
آپ نوں ویکھے جانے حالت رب دی

پاک مصفا ہووے جھوٹھ ریا تھیں
رجیا پُجیا ہووے استغنا تھیں
ہووے نہ اپنے ای جوگا فیض رسان ہو
مٹھی بولی خلقوں بھری زبان ہو
اثر قبولن کن جہدے فرمان دا
درشن ڈٹھیاں جذبہ ودھے ایمان دا
سر توں پیراں تیک شناخت رب دی
نظراں کرن قبول ایہہ صورت رب دی
گنت کنزن مخفیٗ اسرار وچ
محو اتے مخمور وسے دیدار وچ
قولوں فعلوں اک ہووے ہر حال وچ
ہر دم رہ آزاد ڈِسے جنجال وچ
دلوں گوا کے دنیا دے ورلاپ نوں
مٹیا ہووے آپ اپنے آپ نوں
کیہ کریئے تعریف انوکھی شان دی
اندروں باہروں پاک صفت انسان دی
ایسا مرشد ملے تے وقت گوائیں نہ
پھیر کدی دا لارا دل نوں لاویں نہ
چھیتی کر لے وقت گزردا پیا ای

جو دن چڑھیا چڑھیا ای تے گیا ای
کر نیکی نیکی دی اساری ہو پوے
پتہ ای کیہڑے ویلے تیاری ہو پوے
ایس دیہی نال پھر واپس نہ مڑیں گا
خَالِدُونَ فِیہا ہمیشہ گُرھیں گا
لک بنھ کے ایہہ کم کرنا چاہیدا
کاٹھی شاخ پیوندی ہونا چاہیدا
کسے دا ہو جا ایتھے اوتھے واسطے
حامی کار بنا لے اپنے واسطے
کرے شفاعت تیری اکھیں ویکھیا
پھیر نہ آکھیں مینوں کسے نہ آکھیا
پھڑ وسیلہ گل قرآن وی کہہ گیا
توں پھر کیہڑا ویلا ویہندا رہ گیا
جس دا کوئی مرشد نہ ہووے جہان وچ
فرق نہ جاپے بندے تے شیطان وچ
ادب والیاں وچ جے داخل ہو جائیں
بے ادبی دے عیب گناہ سب دھو جائیں
ادب حیا دا سبق ملے درگاہ چوں
کیویں مڑنائیں ویکھ شیطانی راہ چوں

بُھل جاون سبھ تینوں پہلیاں عادتاں
بدل جان گیاں سبھے بُریاں عادتاں
آدمیاں آدم دیا پُتا پوتیا
سارا ٹبر تیرا ای پچ کھلوتیا
اپنے ٹبر نال دغا نہیں کری دا
ڈنگر وانگ نہ کھیت کسے دا چری دا
اشرف المخلوقات تیرا القاب ہے
جائز ناجائز دا تینوں خوب حساب ہے
بن بیوی سبھ دھیاں بھیناں تیریاں
رکھ دھیانے چھڈیں ہیرا پھیریاں
نفس نوں جان کے سکا لاڈ لڈائیں نہ
چھندا پُتر جان کے سرے چڑھائیں نہ
نہیں تے تیری پان پت لاہ لوے گا
جیکر آکھے نفس دے لگا رہے گا
جائز حق نفس نوں دینا چاہیدا
ہر ویلے نہیں چسکے پچھے پئی دا
بے سواد ہو کدی سواداں پُٹیا
دل دا صبر سکون سواداں لُٹیا
اپنی عظمت دا کجھ تینوں تھو نہ

بھج بھج ایس جہان دے پچھے پو نہ
سائے پچھے بھجیے پھڑیا جائیں نہ
ٹھہر جایئے تے سایہ کدھرے جائے نہ
ٹھہر گیاں نوں ٹھوکر نہیں جہان دی
ٹھہریاں ثابت قدمی ملے ایمان دی

بیعت کیہ اے تے بیعت کیوں ایں
سچے پیر دی بیعت صراط المستقیم
فقر

اپنے آپ نوں جہدے حوالے چھوڑیے
نویں روپ وچ پیر پرانا لوڑیے
ایسا کدھرے ملے تے اُس دی گل ہے
نہیں تے کوئی جال ہے یا ٹریل ہے
جو ہُن چاہنا ایں اوہ نہیں لکھنا چاہیدا
میں کوئی ٹھیکے دار نہ راہ کرائی دا
اس نوں پڑھ کے کئی لوک لکھ لین گے
پیر جن دا کئی ول سکھ لین گے
ایہہ ہے فیض الٰہی حال رسولؐ دا

ایہہ نہیں دین ایمان ہر اک مجہول دا
کم ایہہ مرداں دا مرداں نوں پھبدا
کوئی کمینہ ذہن نہ ایتھے بجھدا
پہلے اپنے آپ ولوں ہتھ دھو کے
پھیر ایہہ سِکھیا دیوے آپ کھلو کے
پاک خزانہ اللہ دے عرفان دا
ایہہ نہیں کوئی ذریعہ لُٹ کھان دا
رجن پھاتن جو دنیا نال رکھدا
ہے اپریشن لازم اُس دی اکھ دا
دنیا بھاویں ہِکنی وی ہتھیا لوے
بلے بلے دنیا توں اکھوا لوے
اپنے آپ ولوں ناواقف رہیا اے
جیہا آیا سی اوہو جیہا نہ گیا اے
اپنے جوگا دنیا نے کر چھڈیا
اللہ ولے دروازہ نہیں کڈھیا
دروازہ ہے فقر خدا دے نور دا
فقر مست ہوشیار نظر نوں پُوردا
خود وچ گم ہے اج فقر دی معرفت
گھر وچ ہے معراج فقر دی معرفت

فقر صاحب جگ چیرا ہویا فقیر دا
عرش عظیم ویرا ہویا فقیر دا
بن فقیر خود بنی کسے دی تور نہیں
فقر خدا دی ذات سوا کوئی ہور نہیں
دِین خدا دا دتا ہویا فقیر نے
کنت کنزاً پہنیا ہویا فقیر نے
فقر دا بولن ویکھن چلن خدا اے
فقر دی صورت رب دا روپ سجا اے
گم ہے گلی محلّہ اِکے تھاں تے
رب فقر ہے کلا اِکے تھاں تے
رب فقیر چ ایہو جیہے اسرار نیں
بس ضیاء خاموش لفظ بے کار نیں
کِڈا سوہنا ہویا بیان رسول دا
الفقرو والفخری فرمان رسول دا
ایمان اسلام نچوڑ اخیری جانیا
نبی کریم نے فخر فقیری جانیا
اصحابہ وچ بیٹھے نوراً نور سن
کجھ ازماؤنا چاہندے آپ حضور سن
نظر کرم فرما کے اوس رفیق ول

ہوئے مخاطب ابوبکر صدیق ول
اک چیز صدیق جے تینوں دیاں گا
بڑی قیمتی ہے توں کتھے دھریں گا
عرض کیتی سرکار صندوق بنا کے
وچ رومالاں اس نوں دھراں ٹکا کے
پھیر مخاطب ہوئے عمر فاروق ول
گیا اوہناں دا وی دھیان صندوق ول
پھر عثمان غنی دے تائیں پچھیا
پہلیاں ورگا اُس نے وی کجھ دسیا
یا علی اوہ شے جے تینوں دیاں تے
رکھیں گا توں اُس نوں کیہڑی تھاں تے
یا سرکار گنجائش جتھے ہووے گی
اوہ چیز پھر اوتھے رکھی جائے گی
ہر سر لائق ناہیں تاج سلطان دے
ہر دل لائق ناہیں گنج عرفان دے
بن رہبر دے بنی کسے دی گل نہیں
بے مہارا اوٹھ کوئی منزل نہیں
ایہہ سلسلہ انج ای چلدا گیا اے
دیوے دے نال دیوا بلدا گیا اے

ضیاء عبادت رجھن تسبیاں والیاں
کامل مرشد ملے نصیباں والیاں

جوش جنون عشق

میرے پیر و مرشد حضرت جناب بابا حسین شاہ صاحب دی اپنے پیرو مرشد حضرت جناب بابا خیر الدین خیر شاہ صاحب قادری جالندھری دے نال ایس طرح بیعت ہوئی تے پھیر ایہو ای طریقہ بیعت دا حضرت جناب بابا حسین شاہ صاحب عالی سرکار نے اپنے مریداں وچ جاری رکھیا۔

آپ دے کولوں قصہ سنیا آپ دا
پہل عمر دا دیاں حوالہ آپ دا
آپ نوں جیہڑے سن استاد پڑھاوندے
پیر فقیر نوں چنگا نہیں سن جاندے
صحبت نال تاثیر دا دستور اے
جیسی صحبت ویسا اثر ضرور اے
ویسے باپرہیز نمازی ہو گئے
ست نمازاں پڑھن دے عادی ہو گئے
مُونہہ مٹھاس لئی گڑو گڑو بڑا پکاریا
محض چپن نے اپنا کم سنواریا
دنیا دے کماں وچ رُجھے رہندیاں
دل وچ شوق بہہ گیا اُٹھدیاں بہندیاں

اللہ ہے ضرور کتاباں کہندیاں
اُسدے ہون دے بڑے حوالے دیندیاں
ورد وظیفیوں زور بتھیرا ماریا
منگیا ایہو دے دیدار پیاریا
ملیں جیوندیاں جیوندیاں سب کجھ والیا
شوق تیرے دا دل وچ دیوا بالیا
ایس گلوں نہ جھجکیں میرے ملن توں
جے ملیا تے منگے گا کجھ اساں توں
یا مولا رہیں ایس گلوں نہ سنگدا
قسم دوالے ہر گز کجھ نہیں منگدا
حضرت موسیٰ نوں ملیا سیں طور تے
کیہ مشکل جے کرم کریں رنجور تے
گلاں دیوانے دیاں سُندا ہوویں گا
ساڈے ہون توں پہلے ہوندا ہوویں گا
اسیں جدوں نہ ہوئے تے رب جی ہوئیں گا
اسیں نہ ہوئے تے پھیر ہویا کیہ ہوئیں گا
رازق مالک خالق پیا سداوناایں
ساہمنے ہون توں فیر کاہنوں شرماوناایں
یا میں بندہ ہاں کسے ہور خدا دا

کجھ تے دے جواب اپنی منشاء دا
کون کسے دیاں سُنے تے کون جواب دے
کدی نہ دریا پانی دین سراب دے
ان ڈٹھیاں توں سنیا کنی پا لیا
رکھ اُمیداں شوق جنون ودھا لیا
جد خلقت دے کموں فارغ ہوونا
کلیاں باہر بھونا نالے روونا
کہنی ایہہ گل ٹول کے واندی تھاں تے
ہُن تے مل پو میں وی کلا ہاں تے
آپ نوشہرے ننگلی وچ مدرس سن
بچیاں نوں سکھلاندے علم دا درس سن
اِک دن باغ چ آ کے بیٹھے ہوئے سی
فکر تلاش ذات چ رُجھے ہوئے سی
ہیں ضرور پر خبر نہ کتھے وسدا
پتہ ٹکانا تیرا کوئی نہ دسدا
ایسے دُھن وچ کافی وقت وہا گیا
اوتھے پنڈ دا چوکیدار اِک آ گیا
پتہ اوس توں پچھیا رب رحمٰن دا
کتھے رہندا مالک کل جہان دا

اُس آکھیا مالک کل لدّنی دا
ڈٹھا نہیں پر اسماناں تے سنی دا
اوسے باغ چ اُچی ٹاہلی اک سی
سر کڈھ سارے باغ چوں سدھی تک سی
چڑھ ہاں ایس ٹاہلی تے سن کے چڑھ گیا
چھتری پہنچ اخیری با اپڑ گیا
ایتھوں اک آواز زور دی ماردے
کہو یا اللہ اُچی سار پکار دے
کہہ کہ سُندا رہیں جواب کھلو کے
نہ کجھ سُنے تے پہاں پرنے ہو کے
بلند آواز اک ہور زور دی مار دئیں
جے کوئی سنے تے مینوں سینت مار دئیں
اوہ یا اللہ ھو دیاں بہت کراریاں
اوس شخص نے کئی اوازاں ماریاں
کوئی جواب نہ اسماناں توں پرتیا
ایہہ گل ویکھ کے ہور تعجب ورتیا
اسماناں تے ہوندا کیوں نہیں بولیا
اپنا سن کے نام نہ بوہا کھولیا
یا پھر ایہہ نہیں راہ اُس دے ملن دا

یا پھر مینوں ول نہیں کوئی چلن دا
جیہڑے اسماناں تے اعتبار دے
سارے لوکیں بھلا جھوٹھ کیوں ماردے
کجھ پتے لوکی کہندے ہر ہر تھاں ہے
دِسن چ کتے نہ آئے بڑا کتھاں ہے
ہر تھاں ہوندا دیندا کدھرے دُکھ نہ
یا فیر میری ویکھن والی اکھ نہ
کیہوں پچھاں کدھر جاواں کیہ کراں
اُس دی تانگھ چ جان جلاواں کیہ کراں
کس نوں پُچھاں کسے نوں مِلدا ہوئے گا
میرے وانگوں ہر کوئی روندا ہوئے گا
ہن تک ترس نہ کھاہدا میرے حال تے
کیہ اُلاہمہ دیاں ذوالجلال تے
میرے ہر سوال دا کوئی جواب نہیں
اینا ای کہہ دے میری کِتے جناب نہیں
دِید اُمید دھیان نہ دلوں اُکھڑے
ہوندے گئے سوائے دِل دے دُکھڑے
گھر بیٹھے وی رہنا سفر تلاش دا
کدوں مُکے گا فکر تیرے متلاش دا

کجھ عرصے دے بعد چنڈالی آ گئے
تیر جدائی نا اُمیدی کھا گئے

آپ دا ذات باری تعالیٰ نوں معیاری نوٹس دینا ایہہ اک
وڈا سخت تے اخیری حربہ سی۔

اک دن بدل بنیا بونداں لہہ پئیاں
مایوسی دے ویہن چ ڈھگاں ڈھیہ پئیاں
چڑھدے پاسے پنڈ دے کھیت کماد دا
اُس وچ موقع تاڑ لیا فریاد دا
آگاں دے سر بنھ کے جھگی پا لئی
ذات نوں اک من ہو کے سُرتی لا لئی
آکھیا کر کے وڈا سارا حوصلہ
یا اللہ اج تیرا میرا فیصلہ
ایہہ گل سنی ہوئی میں اہل دین توں
ہُن تک میں نہیں گریا ایس یقین توں
جتھے کریئے سن لینائیں فریاد نوں
پہنچ پینا ایں بے کس دی امداد نوں
ہُن تک پڑھدا رہیا نمازاں تیریاں
دل وچ بھانبڑ لائے سکاں تیریاں

نہیں ملیا توں ہن تک ایہہ گل کہواں گا
اٹھ دن ہور اُڈیک تیری وچ رہاں گا
جے ملیوں تے تیرا ہی ہو کے رہاں گا
نہیں تے اج دی گل حشر نوں کہاں گا
ٹُٹ گیا دل سڑ کے داغی ہو گیا
تیرا بندہ ہون توں باغی ہو گیا
اٹھ دِناں تک تیرا مومن رہاں گا
اس معیاد توں بعد دین کوئی چناں گا
عیسائی موسائی بھاویں آریہ
لامذہب ہو جاواں بھاویں دہریہ
ہن تک جس کیتی میری دل جوئی نہیں
اٹھ دن بعد میں سمجھاں گا توں کوئی نہیں
روکاں گا میں اوہنوں جو تینوں من دے
کوئی نہیں اللہ جھوٹھے دعوے بنھدے
بھالدیاں نہیں ملیا آخر تھک کے
دے دتا اج نوٹس تینوں اک کے
ایہہ گل کہہ کے رو رو اکھیں پونجھیاں
درداں والیاں ہائیں عرش تے گونجیاں

رب دا سبب

جلن سکن تے رون خدا نوں بھا گیا
درد جدائیاں والا عرش ہلا گیا

ہے اِک طالب میرا مینوں منگدا
کراں کوئی سامان ملن دے ڈھنگ دا

شمع دا جلن محض پروانے واسطے
سر تے رکھ اگ دیوانے واسطے

بھار امانت والا سر تے چا لیا
یار دی خاطر اپنا آپ گوا لیا

چمک اٹھی تلوار سمیت میان دے
آپ نوں بُھلے ہور خدا نہیں جاندے

نام دے اوہلے ہویا نشان خدا دا
جتھے کھلدا بُوہا خدا دے دا، دا

ایہہ گل چت خیال نہیں سی آپ دے
بندے بندیاں ورگے سارے جاپدے

رب سبب بناوے عقلوں باہرے
وہم خیال بندے دے دخلوں باہرے

(اقبال)

نعرہ زد عشق کہ خون جگر پیدا شد
حسن لرزیدہ کہ صاحب نظر پیدا شد

(ضیاء حسین شاہی)

نہ چاہے کوئی تو پھر ہم حجاب ہوتے ہیں
چاہنے والوں پہ ہم بے نقاب ہوتے ہیں

پنڈ چنڈالی سوہرے نالے نانکے
کئی مہینے رہ لیندے سی آن کے
آپ دا پنڈ اٹاری لاگے عیشہ
آپ دی اوتھے رہن والدہ صاحبہ
کھلن لگی اکھ جدوں عرفان دی
کجھ پئی دن تیجے گھر نوں جان دی
چل چنڈالیوں آپ نیشے آ گئے
نہ جانے کیوں کھچے ہوئے آ گئے
ملی والدہ صاحبہ خوشیاں بھاریاں
دل دیاں آکھیاں سنیاں گلہ گزاریاں
صبح سویرے والدہ دا فرماونا

بچہ گھر رہویں میں وانڈھے جاونا
جستر وال چھینے دا اک پیغام ہے
ہندو نائی قوم فلانا نام ہے
اج گئی تے کل نوں واپس آونا
گھر دا رکھیں خیال دور نہ جاونا
کیتی ایہہ گل مائی صاحبہ توں سندیاں
تسیں کرو تکلیف کیوں میرے ہوندیاں
توں ناواقف پینڈے ایدھر پیا نہیں
بھل جاویں گا کدی توں ایدھر گیا نہیں
آکھیا آپ نے سن کے سخن ایہہ مائی دا
پچھدیاں پچھدیاں دِلی اپڑ جائی دا
اچھا ایہہ لے پنج روپے بنھ لے
نہیں ایہہ لے جا کم اؤن گے من لے
پچھ کے مائی کولوں نام مکان سبھ
جستر وال چھینے دا پتہ نشان سبھ
چل پئے اپنے ماتحت خیال دے
پہنچ گئے جد پل تے بیڑوال دے
اوتھے مونہہ ہتھ دھو کے کیتا ناشتہ
فارغ ہو کے پچھیا سدھا راستہ

تخت پوش تے زمیندار دُھپ سیکدے
سن کدھرے سی کجھ کھیتاں نوں ویکھدے
بھائی جستروال چھینے نوں جاونا
ایتھوں کیہڑا اے سدھا راہ فرماونا

میرے عالی سرکار جستروال چھینے دا رستہ پچھدے رہے تے دس والے اوہناں نوں ٹھیہہ والے چھینے دا رستہ وسدے رہے۔ایہدے وچ رب دی خاص منشا سی ایہہ امر الٰہی سی جیہنے ساریاں دے ذہن تے زبان نوں اپنی قدرت دے ہتھ نال پھڑ لیا سی۔

اوہناں دَسیا نہر دی پٹڑی پے کے
پنج پُل چھڈ کے چھیویں پُل توں لہہ کے
کھبے ہتھ ول چھینے نظریں پین گے
پچھ لیو کئی راہی ملدے رہن گے
راہ وچ کھان لئی کجھ پُل توں لے لیا
پلوں پار ہو نہر دی پٹڑی پے لیا
جستروال چھینے دا سبھ توں پچھیا
جس بھی راہی توں اُس ایہو دسیا
نائی اک پٹاری چکی آوندا
آپ نے جاتا ایہہ ہووے گا جان دا

ایہہ گل اپنے دل دے وچ وچار کے
پتہ پچھیا اوس کولوں کھاہیار کے
چھینے جستروال نیں کیہڑے بھائی جی
اوس آکھیا ہُن تے نیڑے ای بھائی جی
دوجے پل توں لہہ کے کھبے ہو لیو
تھیہ اک نظر پوے گا اوتھوں ویکھیو
تھیہ کولوں نزدیک نیں چھینے جاپدے
کتھوں آئے کتھے نیں گھر آپ دے
متحیر ہو آپ نے اُس نوں آکھیا
میں تے جستر وال چھینے دا پچھیا
تسیں پئے تھیہ والے چھینے دسدے
ٹھیک آکھدے ہو یا اوویں ہسدے
بااعتبار کہیا اُس بندے رب دے
جستروال چھینے ایسے نوں سددے
تھیہ والے کوئی اس نوں سد پکاردا
چھینے ایہو ہین جھوٹھ نہیں ماردا
چل پئے دل نوں اعتبار دوا کے
پڑھی نماز عصر دی پُل تے آ کے
شام قریب سی بہہ کے وقت گزاریا

چھینے کیہڑے دور نیں دل وچ دھاریا
پڑھی نماز ہنیرا کیتا جان کے
پہنچے لہندے قلعے تے پچھیا آن کے
ایشر سنگھ رسالدار ہے پنشر
قوم دا نائی ہے میں جانا اوس گھر
پھیری نظر اُس نام نوں سُن کے بابیے
دتا ایہو جواب آخر ہٹوانیے
لہندے وچلے اُچے ناویں ترن نیں
چھینے اکو پنڈ دے حصے ترن نیں
ایس ناویں نہیں ایس پتے دا کوئی وی
وچلے قلعیوں جا کے پچھو بھائی جی
نال سی وچلا قلعہ جد اوتھوں پچھیا
ایتھے کوئی نہیں اوتھوں والیاں دسیا
اُچے قلعیوں پتہ پچھ لو جا کے
آپ نے اُچے قلعیوں پچھیا آ کے
اِک شخص نوں اپنے نظر چ جاچیا
آخر اُس بھی کوئی نہیں ایتھے آکھیا
سوچ سوچ کے پچھیا کوئی محال نہیں
کیوں بھائی ایہہ چھینے جستروال نہیں

اوس کہیا اوہ بھل گیا ایں کملیا
ایہہ تے چھینے تھیہ والے نیں بھولیا
آپ کہیا میں پچھدیاں مغز کھپا لیا
پچھے کیوں نہ ملیا عقلاں والیا
ایتھوں کِناں ئیں پینڈا ایہہ گل دس جا
اوس کہیا بے وقت ہے ایتھے ای وس جا
مسجد ہوئے نزدیک تے کوئی دسی
جا کے پڑھاں نماز تے رات وی کٹنی
کھڈیاں کول مسیت اُس بندے دسیا
اوتھے ای کٹو رات تے کرو تپسیا
گلیے پے کے آپ مسیتے جا وڑے
اگے بھرے پئے سن پانی دے گھڑے
کچی مسجد کلر کندھاں کھادیاں
لنگھ کے اندر صفاں ساریاں جھاڑیاں
کیتا وضو تے پڑھی نماز عشا دی
سمجھ نہ آئی اللہ دے منشاء دی
بُھل گیا سی چیتا نوٹس دین دا
گذریا چوتھا روز ایہہ وعدہ کہن دا
فارغ ہوئے نمازوں چادر تان کے

لے پے چھڑ گئیاں دلیلاں آن کے
بھل جاویں گا سچ کہیا سی مائی نے
اوہو ہوئی گل خوب ازمائی نے
سردی دے دن رات مسیتے آ گئی
بھارا کپڑا نہیں طبعیت گھبرا گئی
دلوں دلیل اک ایسی آباد آ گئی
مامے ماہی گاہی دی یاد آ گئی
کدی کدی امرتسر ملدے ہوندے سی
بڑے شوق نال ایہہ گل کہندے ہوندے سی
کدی تے ساڈے پنڈ وی پھیرا پاونا
چھینے تھیہ والے نے اوتھے آونا
چھینے ایہو ای ہین ایہہ دل وچ جا کے
اُٹھ کھلوتے دروازے تے آن کے
لنگھدا بندہ اک گلی چوں ویکھیا
ماہی گاہی دا گھر اُس توں پچھیا
اوس دسیا ساہمنا بوہا اوہناں دا
ایسے بوہیوں اندر ویڑھا اوہناں دا
لنگھ پے دروازہ سنگ سنگا کے
ڈٹھا ایہہ کجھ ویہڑے دے وچ آ کے

دِسیا نہ کوئی بندہ نہ کڑیاں دوہٹیاں
بڈھڑی جیہی اک مائی پکاوے روٹیاں
ایہہ نانی جی ہون گے آپ نے سمجھیا
جا کے کول سلام نانی جی آکھیا
آ بچہ بسم اللہ پیڑھی ڈاہ کے
پاس بٹھایا آدر نال بُلا کے
کجھ چر بعد مائی نوں آپ نے پچھیا
کتھے گیا ماما ماہی نہیں ویکھیا
مائی آکھیا پیر و مرشد آئے نیں
وچ حضوری دوویں حاضر ہوئے نیں
ایہہ گل سندیاں سار وٹینا چڑھ گیا
نام پیر دا ٹھونہیں وانگوں لڑ گیا
مائی دوویں پت پیر ای لے گیا
تیری خدمت جوگا نہیں کوئی رہ گیا
فوراً مائی سمجھی ایس انداز توں
راگ پچھاتا چھڑدے ہوئے ساز توں
ایہہ ہے اوہی شخص وہابی مت دا
ماہی گاہی نال جو جھگڑا گھت دا
نکل پیا ساڈے چوں ایس ایمان دا

پیراں پیر پرستاں بُریاں جاندا
نہیں عزیز اک دھر گھر نوں آئے گا
دوجا خدمت اندر حاضر رہے گا
اوہ اوتھے کیہ لین واسطے رہے گا
ایتھے دِنے ہے دعوت نال لیائے گا
ایہہ گل کردیاں میاں ماہی آ گیا
آہا آہا کہہ کے سینے لا لیا
اچھا موقعہ آؤن واسطے چُن لیا
آہو جی میں نانی کولوں سُن لیا
تہاڈے گھر وچ پیر سویرے آونا
میں سوختے ایتھوں نکل جاونا
بحث کردیاں میاں ماہی کھنگا کے
ایہہ گل کہہ دیندے سی وج وجا کے
جے کتے میرے پیر دی محفل بہہ گیا
پھر تیرا ایمان وہابی رہ گیا
تیرا ہی مذہب قبول کر لواں گا
سلسلہ پیر پرتی دا چھڈ دیاں گا
کھانا کھان توں بعد منجیاں ڈھے گیاں
خوشی خوشی وچ گلاں گلیں پہ گیاں

پیراں پیر پرستاں بُریاں جاندا
نہیں عزیز اک دھر گھر نوں آئے گا
دوجا خدمت اندر حاضر رہے گا
اوہ اوتھے کیہ لین واسطے رہے گا
ایتھے دِنے ہے دعوت نال لیائے گا
ایہہ گل کردیاں میاں ماہی آ گیا
آہا آہا کہہ کے سینے لا لیا
اچھا موقعہ آؤن واسطے چُن لیا
آہو جی میں نانی کولوں سُن لیا
تہاڈے گھر وچ پیر سویرے آونا
میں سوختے ایتھوں نکل جاونا
بحث کردیاں میاں ماہی کھنگا کے
ایہہ گل کہہ دیندے سی وج وجا کے
جے کتے میرے پیر دی محفل بہہ گیا
پھر تیرا ایمان وہابی رہ گیا
تیرا ہی مذہب قبول کر لواں گا
سلسلہ پیر پرتی دا چھڈ دیاں گا
کھانا کھان توں بعد منجیاں ڈھے گیاں
خوشی خوشی وچ گلاں گلیں پے گیاں

آپ دی چادر میںئیں ماہی نے چا لئی
مائی نوں کہہ کے کوٹھڑی وچ لکا لئی
جندری لا کے کنجی کھیسے پا لئی
پردے نال مائی نوں گل سُنا لئی
گلہ نہ ایس دا کرنا کِنا وی لڑے
دِنے جان نہیں دینا بھاویں کیہ کرے
آپ نے جاری رکھیا اپنی ریت نوں
اُٹھ تہجد ویلے گئے مسیت نوں
پڑھی تہجد فجر وی اوتھے پڑھ لئی
پڑھی اشراق جاں دن دی ٹکی چڑھ گئی
گھر آیاں نوں آٹا گنھ گنھا کے
توا دھر لیا مائی نے چلھا تا کے
نانی جی اوہ چادر میری دیو جے
میں ہُن چلیا جانا کجھ نہ کہیو جے
نہ بچہ توں دوہتر وان سداوناایں
سکھیساندی گھروں کیوں بھکھا جاوناایں
دھی کیہ کہے گی سن کے وصف ایہہ ماں دا
تینوں بھکھیاں گھلنا کم گناہ دا
ایہو دے دیو پک پئیاں دو روٹیاں

راہ وچ کھا کے کہاں گا نانی دتیاں
جد تک دستر خوان نہ دھریے پیر دا
لنگر جوٹھا کرنا منع ہے پیر دا
پیر ای چنگے ہوئے ناں دوہتر وان توں
روٹی ملے نہ پہلے دستر خوان توں
ایسے جھگڑے وچ اک بندہ آ رہیا
ہتھ بہاری ویہڑہ ہونجھ سواریا
بعد اک مشک ماشکی لے کے آ گیا
پانی سارے ویہڑے وچ تنکا گیا
بھریاں دو پرالی دیاں آ گئیاں
ویہڑے وچ سواہریاں وچھ وچھا گئیاں
کھیس چوتیاں بندہ اک وچھا گیا
اک وڈا جیہا پلنگھ وی لے کے آ گیا
معتقداں دی آمد جاری ہو گئی
ویہندیاں ویہندیاں محفل بھاری ہو گئی
کیہ کہن گے بندے دل وچ دھار کے
بہہ گئے محفل کول چوکڑی مار کے
معتقداں نے گلاں پیر دیاں چھیڑیاں
سن سن دل نوں لگن ونگیاں ٹیڑھیاں

کوئی آکھے ایہہ ولی تے مالک تخت دے
کوئی آکھے ایہہ قطب نیں اپنے وقت دے
کوئی آکھے ایہہ دریا ہین عرفان دے
کوئی آکھے ایہہ ہادی ہین جہان دے
کوئی آکھے ہر قلب چ شاہی آپ دی
ہر کوئی شوقوں دیوے گواہی آپ دی
سن سن گلاں دل وچ آپ وچاردے
کیا ایہہ بندے جھوٹھے کوٹ اُساردے
ولی اللہ کد پنڈاں دے وچ آوندے
کدوں کسے دے گھریں دعوتاں کھاوندے
لک لنگوٹ تے موڈھے دھری متیہر جیہی
بے پرواہ سر کھلے ننگے پیر سہی
ولی بعلم بہور جیہے بندے ہین پر
جنگلاں دے وچ رہن نہ وڑدے کسے گھر
شاہ خیر الدین فقیر اللہ دے
لنک چال نال آئے امیر اللہ دے
حال اللہ تھیں قال اللہ فرماوندے
سبھ جماعت دے اگے اگے آوندے
ہتھ کتاب اک ہڈبیتی دے انگ دی

کناں تھائی پہنچ دِلاں نوں رنگدی
مولویانے بھیس وچ مولا آ گیا
دِن اپنے دیس چ مولا آ گیا
نظر سرسری نال ویکھیا جاچیا
مولوی ہے کوئی ویکھ دلیلوں تھاپیا
گل نماز روزے دی کردے ہون گے
سو میں پڑھدا ہاں ایہہ پڑھدے ہون گے
اُٹھ کھلوتی محفل ہم ہما کے
آپ نہ اُٹھے بیٹھے رہے ٹکا کے
ویکھو ویکھی آخر اُٹھنا پے گیا
محفل دا دستور ورتنا پے گیا
کوئی سلام حضرت جی نیوں کے کہہ رہیا
کوئی چمے ہتھ کوئی قدمیں ڈھے پیا
دل وچ آون خیال ایہہ کیہ دستور اے
بندے نوں سجدہ کرنا کد منظور اے
وکھری شرح شریعت توں ترغیب دے
بیٹھے اُٹھ سلاماں کرن عجیب اے
سبھ نوں دین جواب علیک سلیک دا
آپ بھی کیتا قصد سلام علیک دا

اوک بیٹھ گئے کلے رہے کھلو کے
کہیا سلام علیک جی نیڑے ہو کے
واعلیک سلام جی نالے ویکھیا
رعب بزرگی اثر جیوڑا کھا گیا
چھیتی دے نال بیٹھ گئے شرما کے
پلنگھ دے پاوے کول توجہ لا کے
ہن ناطق قرآن دی واری آ گئی
ہوش حواس نوں اک خماری آ گئی
قل ھو اللہ ھو احد دی شان نوں
ایوں سمجھایا سوجھ پوے انجان نوں
یعنی اللہ کہہ دیو جانن واسطے
ہے جس دی ایہہ گناں پچھانن واسطے
ہونا ہے موجود ہر اک تھاں ہے دا
کل شئی محیط ٹکانہ ہے دا
جتھوں تیکر تجھے ہونا ہے دا
ایہو ای ہے نام نہیں کسے شے دا
شے وی کوئی نہیں احد لامحدود ہے
ثابت ہویا خود شاہ مشہود ہے
کل شئی فی کل شئی ہو گیا

ہر ہر اسم نوں ہے دے نال پرو گیا

اول ہے آخر ہے کوئی ہور نہیں

باطن ہے ظاہر ہے کوئی ہور نہیں

نہ ہی کتوں سوایا پونا ہو گیا

موجد ہر ایجاد دا ہونا ہو گیا

اللہ الصمد وچ وی کوئی پول نہیں

ہستی ٹھوس ہے لبھن دی پرچول نہیں

نہ کوئی ایس وجود چ پولے نہ نکلے

آسانوں آسانی ہر اک مشکلے

ہر متلاشی نظر اوس توں وکھ نہیں

ہور نہ کوئی ہور کسے دا لکھ نہیں

نہیں نہیں وی نہیں کتے ہتھ لاؤن نوں

نہیں دا کجھ وی نہیں کتے دکھلاؤن نوں

چپ بھل ہے ایتھے ذکر بیان توں

دسیا کجھ نہ جائے گنگ زبان توں

نہ کسے جنیاں جایا اونت نکھترا

آ لان کاکان نہ بچے پتریا

ہر ہر کنبیوں قوموں مذہبوں پاک ہے

اک توں ودھ نہ دوئی کنوں بیباک ہے

ہن ہے نقد کہ ہوندا سی یا ہوئے گا
اج نہیں تے فیر ہویا کیہ ہوئے گا
بندہ ہووے اج تے اللہ پھیر سہی
پڑھدے ھو وجہہ اللہ وچ ہنیر سہی
کسے نوں پچھو کہے گا بندہ اللہ دا
کتوں کتوں ہے یا ایہہ سارا ای اللہ دا
ھو والظاہر ھو والباطن پڑھ دیو
بندہ کتھے ہویا غور نال ویکھیو
ایہہ گل سن کہ قلعہ کفر دا ڈھیہ پیا
ہر تھاں اللہ ہی اللہ سجھن ڈھیہہ پیا
جھوٹھ دا تھندا سچ دے سیکوں ڈھل گیا
تُکا بالن اِکے تیلی بل گیا
سچ سرہین ویکھ عتبار کھلو گیا
اک اک سخن دوئی دا دھونا دھو گیا
اس گفتاروں ایہہ اندازہ لگدا
یا ایہہ خود قرآن یا ایہدا لگدا
یا اس گھول کے پی چھڈیا قرآن نوں
اللہ ولوں وِتھ نہیں انسان نوں
عقل ہوش سب سلب ہوئے تقریر وچ

سُنن دی باقی تاب نہ رہی سریر وچ
دبی پیریں اُٹھ کے اندر آ وڑے
مستی کڈھے پیر نہ ہو سکدے کھڑے
سی اک تھمی اُس نوں ہتھ اڑا کے
کھڑے ہو گئے گل نال تھمی لا کے
کن سُرت دِل باہر ارادہ باہر نوں
بُت جنھ کھلیارا بے قرار نوں
ساری محفل محو سی اپنے خیال وچ
ہر اک دا سی دھیان اپنے حال وچ
میکیں ماہی دا دھیان جو ایدھر پرتیا
ایہناں توں خالی تھاں ایہناں دا ویکھیا
دل نوں پئی پرچول اوہ کدھر چلے گئے
ایدھر اودھر ٹول اوہ کدھر چلے گئے
اندر وڑدیاں میکیں ماہی نے ویکھیا
اوہ ماریا پیا ایہہ مونہوں آکھیا
تھمی دے نال تھمی اکھاں میٹیاں
سُن آواز ماہی دی اکھیں پٹیاں
اُڑیا ہویا رنگ تے گریا حوصلہ
ایہو نکلی گل مونہوں بے ساختہ

ماہی تیرے پیر کسے بے زور نوں
کر لیندے نیں بیعت کسے بھی ہور نوں
اوس آکھیا ایہہ کوئی سوکھا راہ نہیں
اس درگاہے دم مارن دی جاہ نہیں
بے پرواہ ہُن آپ سنن کے ناں جی
میری طرفوں پچھ جے ہوئے ہاں جی
اچھی بات ایہہ کہہ کے واپس مڑ پیا
ہتھ بنھ کے آپ دے نیڑے ہو گیا
نظراں تابع ہو قاصد دے نال سن
ہُن ایہہ چنگے لگدے فعل افعال سن
ادب آپ دا لازم ہویا نگاہ نوں
اکھیں پئیاں مناؤن بے پرواہ نوں
یا مولا اک شخص آرزو مند ہے
آپ دے بیعت ہون دا خاہش مند ہے
کتھے آ آپ نے پچھیا رُخ پرتا کے
دوڑ کے ماہی نال کھلو گئے جا کے
دست بستہ میاں ماہی جیوں کھڑے سی
آپ وی جائز جان کے اوداں کھڑے سی
یا مولا ایہہ شخص ماہی نے آکھیا

آپ نے اچھی طرح سائل نوں ویکھیا
فرمایا اگے وی بیعت ہیں کسے دا
نہیں حضور ایہہ کم ساں بریاں جان دا
ہن کیوں ہنائیں تینوں کسے سکھالیا
نہیں جی مینوں میرے ای شوق اچھالیا
پہلی وار توں بیعت ہون جے لگا سیں
ویکھ سوچ لینا سی توں دانا سیں
چلن دا جے چاء سی ایسے راہ دا
بیعت ہونا سی کسے ولی اللہ دا
پنڈاں وچ کیہ کم ولی اللہ دا
بس جنگل یا دم ولی اللہ دا
بھاری اک متبر موڑھے رکھدے
کدوں کسے دے گھریں دعوتاں چکھدے
نماز روزیوں ودھ میں کیہ دس دیاں گا
اوہ توں اگے پڑھدا ہوئیں گا
کیتی عرض میں جو ہو لیا جو کجھ جو ہونا
آپ سوا میں بیعت کتے نہیں ہوونا
جیب چوں کڈھے پیسے ایہہ فرما کے
لے پھر کوئی شرینی لے آ جا کے

پیسے میرے کول آقا موجود نیں
کولوں خرچاں گا جتنے مقصود نیں
جا پھرے آ آپ بزارے چلے گئے
ہٹیوں چوں آنیاں دے پتاسے لے لئے
راہ وچ ڈٹھے آپ نے وِکدے سنترے
اوہ وی دو آنے دے مُل خرید لئے
پائے پتاشے تھال چنگیر وچ سنترے
اک روپیہ رکھ روبرو چا دھرے
وضو بھی کرلے وضو تے ہن تک قائم اے
نہیں ایہہ وضو طریقت رہنا دائم اے
وضو شریعت اکثر ٹٹ وی جاونا
وضو طریقت ساری عمر نبھاونا
میاں ماہی جا وضو ایہنوں کروا لیا
ایس وضو دیاں شرطاں وی سمجھا لیا

وضو طریقت

ماہی دے وضو کروتوں پریشان سن
اُگن نہیں سی دتا کدی حیران سن
لوٹا بھر ماہی نے آکھیا آوَ جی
جو جو دساں بیٹھ سمجھدے جاوَ جی
ہتھ دھوو ہر دو جہان دی طلب توں
نہ کجھ چاہونا نہ کجھ منگنا رب توں
منگنی نہیں دُعا وی اپنے واسطے
جان خدا نوں کافی اپنے واسطے
جو جو دساں بیٹھ سمجھدے جاوَ جی
منگنی نہیں دُعا وی اپنے واسطے
جان خدا نوں کافی اپنے واسطے
ہتھ کنگال نہ کریں نشان اللہ دا
ہتھ وجودی اسم جان اللہ دا
ہتھ دھوو ترے وار ایہہ نیت بنھ کے
ایس نیت نوں سچے دل نال من کے
اللہ توں محافظ ہے اس راہی دا

توں چاہیدا ہور نہیں کجھ چاہیدا
کرو کرولی واسطے غسل زبان دے
جھوٹ فریب نہ کرنا نال جہان دے
جھوٹھی تہمت چغلی دا پرہیز ہے
سچائی دا اثر تیغ تھیں تیز ہے
بہتر ہے دلداری دل آزاریوں
پاک زبان نوں رکھنا گلہ گزاریوں
کرنی نہیں فریاد خلاف رضا دے
کل ارادے اللہ دی منشا دے
نک چ پانی پا اصلاح دماغ دی
خوشبوئی بدبوئی اکے باغ دی
نک نہ پیا جھڑائیں ویکھ خنزیر نوں
لازم حمد مصور دی تصویر نوں
سور دا گوشت منع ہے مسلمان نوں
ویکھن نال تے ضعف نہیں ایمان نوں
نک چ پانی پا کے مکھڑا دھو دیو
اس چہرے توں اپنا دعویٰ دھو دیو
پا ارکاں تے پانی ہتھ کھلاردے
کجھ نہیں میرا نیتیوں کر اقرار دے

اپنا دعویٰ چھڈ اللہ دا رہن دے
ایہہ مونہہ دعویٰ وجہہ اللہ دا رہن دے
ایہو معنی کناں چ پانی لاوَن دا
کنیں شوق نہ رکھیں غیبت آوَن دا
اللہ ھو اکبر پڑھ اولیٰ تکبیر ہے
جیوندا دینا سر مسح شمشیر ہے
پیر دھو دیو برپائی دے چلن توں
بچیا رہنا حرص ہوا دی جلن توں
سدا حفاظت رکھنی اپنے وضو دی
کدی نہ ٹٹے شرط ہے ایسے وضو دی
پہلے وضو تے عشق دی پھر نماز ہے
ہر آئینے دے آئینہ ساز ہے
ایس وضو وچ توبہ کلی ہو گئی
نویں جنم جیہی حالت پہلی ہو گئی
جیویں جیوندیاں ہتھیں مردہ آ گیا
حساب کتاب توں فارغ بندہ آ گیا
بیٹھ دوزانوں ہو کے اگے پیر دے
دینا اپنے آپ نوں ہتھ فقیر دے
ایس فقیر دا حال خدا دے واسطے

ہر اک فعل افعال خدا دے واسطے
حاضر ناظر شغل ایس دی نظر دا
سرمہ حاصل ہے ماذاغ البصر دا
ایس وجودوں بندے رب قبولدا
جے کوئی دینا چاہوے رب قبولدا

تلقین بیعت

اوّل پُچھیا نام بلاون واسطے
شریعت دا قانون سمجھاون واسطے
میاں حسین بخش ایہہ جتنے آدمی
محفل دے وچ ہین ناسارے آدمی
ہاں جناب بیٹھے نیں سارے آدمی
تیرے میرے سنے ایہہ بندے آدمی
سارے پنڈ دے شامل کریئے آدمی
کل پنجاب دے کہہ لیئے جے آدمی
آدمی نہیں ہن! ہاں جناب ہن آدمی
باہر دے ملکیں رہن اوہ وی گن آدمی
چینی امریکی برطانی آدمی
روسی افغانی ایرانی آدمی
بھلے مانس تے چور اُچکے آدمی
ویری دوست پرائے سکے آدمی

ولی نبی پرہیز گار بھی آدمی

زانی راہزن رشوت خوار بھی آدمی

کافر آدمی مسلمان بھی آدمی

باایمان بے ایمان بھی آدمی

سید صاحب آدمی لنگڑے آدمی

جنے گنیے ماڑے تگڑے آدمی

جتنے پیر مرید شاگرد اُستاد نیں

حضرت بابا آدم دی اولاد نیں

ایس گل نوں بڑی مدبر جان لے

آدم دا ایہہ سارا ٹبر جان لے

سبھ دا ہڈ حواس خون ماس اک ہے

سبھ دا ہتھ پیر اکھ مونہہ ناس اک ہے

غیر جنس نہیں کوئی دل وچ ٹھان لے

اس کنبے نوں اپنا کنبہ جان لے

ایس کنبے وچ تن طرح دے لوک ہن

چھوٹے، ہانی تے کجھ وڈے لوک ہن

وڈیاں دا مرتبہ سمجھ ماں باپ دا

بے ادبی نہ کریں مڈھ ہے پاپ دا

اپنے ہانی بھین بھرا سبھ جان لے

منکوحہ بیوی دا حق پچھان لے
اپنیاں نال پھند فریب نہیں کری دا
کوئی کرے تے اپنا جان کے جری دا
شادی دے دن واجے آتش بازیاں
واضح کرن دیاں سبھ چارہ سازیاں
عقد نکاح دے وچ گواہ وی لکھی دے
سبھ دے ہوندیاں میاں تے بیوی لکھی دے
اک دوجے تے جنسی طور حلال نیں
ایس بغیر کجھ کرن چ بڑے ملال نیں
باشریعت رہنا ایس جہان وچ
ایہو فرق حیوان تے انسان وچ
شریعت تے طریقت دا احساس کر
دو جماعتاں ظاہر دیاں اِنج پاس کر
کوئی فرشتہ ظاہر دا نہ کڑے گا
اگلے پاسے کوئی نہ تینوں پھڑے گا
پچھلا کیتا میرے ذمے چین دے
اگلا چلن چل مطابق کہن دے
بہت اچھا میں من لیا فرمان نوں
جو فرمایا آپ ایس انجان نوں

آدمیاں وچ دو طرح دے لقب نیں
کجھ بے ادب نیں لوک تے کجھ باادب نیں
بے ادباں وچ قاتل، ڈاکو، چور نیں
آدمیاں وچ پھردے آدم خور نیں
ادب والیاں وچ رحم دل خیر خواہ
ولی نبی پرہیز گار تے نیک راہ
ادب والیاں نال تعلق رکھنا
بے ادباں دی صحبت نالوں جھکنا
کر درخواست رب اگے کہو یا رحم
اعوذ باللہ من الشیطان الرجیم
رکھ پناہ وچ اپنی مینوں یا اللہ
جیوں رکھیا ولیاں نبیاں نوں یا اللہ
شر شریر شیطان دی زد چوں کڈھ لے
بے ادباں رویاں ہویاں چوں کڈھ لے
توں ہی سنیا ہونا ایں اس بات نوں
نیک التجا سُن پینیدی اے ذات نوں
ویسے بری وی سن لیندا اے التجا
قبول کرے یا نہ کرے اُس دی رضا
سن لئی نیک التجا رب غفور ہے

قبول کرے جے تینوں وی منظور ہے
ہاں جناب منظور ہے صدق یقین تھیں
بخشش چوہناں مالیکیوم الدین تھیں
ادب والیاں کولوں ڈراڈا رہیں نہ
بے ادباں وچ ڈھک کے بہیں نہ
علیک سلیک اوہناں نال وی رکھنی
ادب سکھنا بے ادبی نہیں سکھنی

بسم اللہ دے معنی برائے کلمہ طیب

پڑھ ہن بسم اللہ رحمان رحیم ہے
واسطے کلمہ طیب دے تعظیم ہے
اللہ اسم ہے ذاتی ہستی حال دا
خود موجود وجود بمثل مثال دا
اپنی ذات چہ غنی صمد معمور ہے
قرب قریب نہ کتوں نیڑ نہ دور ہے
کسے حد نہ جہت وچ موقوف ہے
اسماں صفتاں تھیں پہلے موصوف ہے
زمیں زماں دی قید نہ قید افلاک ہے
مرکز اتے محیط دائریوں پاک ہے

قبول کرے جے تینوں وی منظور ہے
ہاں جناب منظور ہے صدق یقین تھیں
بخشش چوہناں مالیکیوم الدین تھیں
ادب والیاں کولوں ڈراڈا رہیں نہ
بے ادباں وچ ڈھک ڈھک کے بہیں نہ
علیک سلیک اوہناں نال وی رکھنی
ادب سکھنا بے ادبی نہیں سکھنی

بسم اللہ دے معنی برائے کلمہ طیب

پڑھ ہن بسم اللہ رحمان رحیم ہے
واسطے کلمہ طیب دے تعظیم ہے
اللہ اسم ہے ذاتی ہستی حال دا
خود موجود وجود بمثل مثال دا
اپنی ذات چہ غنی صمد معمور ہے
قرب قریب نہ کتوں نیڑ نہ دور ہے
کسے حد نہ جہت وچ موقوف ہے
اسماں صفتاں تھیں پہلے موصوف ہے
زمیں زماں دی قید نہ قید افلاک ہے
مرکز اتے محیط دائریوں پاک ہے

کیہ آکھیا کوئی آکھن والی بات نہیں
دن دا چانن نہیں ہنیری رات نہیں
لیس عندا ربکم صبح ھم ولا مسا

ترجمہ: تہاڈے رب دے کول نہ دن دا چانن نہ رات دا ہنیرا اے۔ سوچن سمجھن کنوں عقل بے بس ہے۔ حس حواس تے محسوس بے وس ہے۔ اقراروں انکاروں پاک وجود ہے۔ آپے اپنا شاہد تے مشہود ہے۔

اوسے ذات دے فیر صفاتی نام نیں
رحمان و الرحیم ایہہ فیض عام نیں
ہر صورت نوں ہستی دے نال سازیا
نویں نرالی وجیہہ نال نوازیا
رحمان دے معنی سبھ نوں پالدا
جیسی صورت ویسا اوہدے نال دا
نال دا تے ہمسایہ ہے نہیں ذات دا
کوئی وجود پرایا ہے نہیں ذات دا
پہلے ہووے وجود پھر اُس دا پلن ہے
کل وجوداں وچ اوس دا چلن ہے
ایہو رحمانیت وجودی گھات دی
ہر وجود وچ موجودیت ذات دی
ازخود ہویا نشان بعد وچ نام ہے

کیہ آکھیا کوئی آکھن والی بات نہیں
دن دا چانن نہیں ہنیری رات نہیں
لیس عندا ربکم صبح ھم ولامسا

ترجمہ: تہاڈے رب دے کول نہ دن دا چانن نہ رات دا ہنیرا اے۔ سوچن سمجھن کنوں عقل بے بس ہے۔ حس حواس تے محسوس بے وس ہے۔ اقراروں انکاروں پاک وجود ہے۔ آپے اپنا شاہد تے مشہود ہے۔

اوسے ذات دے فیر صفاتی نام نیں
رحمان و الرحیم ایہہ فیض عام نیں
ہر صورت نوں ہستی دے نال سازیا
نویں نرالی وجیہہ نال نوازیا
رحمان دے معنی سبھ نوں پالدا
جیسی صورت ویسا اوہدے نال دا
نال دا تے ہمسایہ ہے نہیں ذات دا
کوئی وجود پرایا ہے نہیں ذات دا
پہلے ہووے وجود پھر اُس دا پلن ہے
کل وجوداں وچ اوس دا چلن ہے
ایہو رحمانیت وجودی گھات دی
ہر وجود وچ موجودیت ذات دی
ازخود ہویا نشان بعد وچ نام ہے

سب دا آپ آغاز آپ انجام ہے
جیسا جیسا چاہیا ویسا ہو لیا
امتیاز لئی ہر شے نام پرو لیا
حامی ہویا آپ ہر اک دے حال دا
ہر تھاں ہر ویلے ہر اک نوں پالدا
اگ ہوا پانی مٹی نوں پالدا
جویں پانی ہر بوٹی نوں پالدا
بوہڑ نوں بوہڑ دے لائق طاقت بخشدا
چنے نوں چنے دے لائق ہمت بخشدا
پانی ہے انگور نوں مٹھا کر رہیا
اوہو پانی مرچ نوں تکھا کر رہیا
انب پالدا اکاں نوں وی پالدا
حلالاں نال حراماں نوں وی پالدا
گاواں پالے شیراں نوں وی پالدا
مومن پال کفاراں نوں وی پالدا
مرسلاں تے شہیداں نوں وی پالدا
شمراں تے یزیداں نوں وی پالدا
کسے دی ضد نال غرض نہیں رحمان نوں
اِکو پالن ہارا کل جہان نوں

ہاتھیاں دے ڈھڈاں دا نگہبان ہے
اوہو کیڑیاں دا بھی میزبان ہے
پانی سارے بلبلیاں دی جان ہے
پانی ساریاں لہراں وچ پردھان ہے
اللہ تعالیٰ رحمان ہے کل دا
فیض رحیمی کسے کسے تے کھلدا
رحمان ہے ہر اک خاص و عام دا
پر رحیم ہے کسے کسے گلفام دا
غرق ہویا جو بندہ دے پیار وچ
اُس نوں ہر تھاں دِسے پیا اظہار وچ
کِتے کِتے ہے یا ہر تھاں موجود ہے
کسے کسے دل نظر دا ایہہ مقصود ہے
کدی نہ اوہلے ہووے ذات قدیم تھیں
مستفیض پھر کیوں نہ ہووے رحیم تھیں
جس نوں مرشد آئینہ دِکھلا دیوے
پھر اُس دا رحمان رحیم بھی ہو جاوے
ویسے پانی ہر مچھی نوں پالدا
کسے کسے نوں اپنا آپ وکھالدا
مچھی پانی نال زندگی رکھدی

پانی ویکھن صفت نہ اوس دی اکھ دی
مچھی پانی وچ شکار نوں لبھدی
اُڑدی تردی پھردی بھوندی بھجدی
چلی پہنچی مڑی کھلو گئی جانیوں
وچے رہندی ناواقف ہے پانیوں
مرشد مچھی ملے تے عقدے کھول دے
اندر باہر پانی پانی پھول دے

کلمہ طیب پہلا رکن ایمان دا
پہلا لفظ شروع کلمے دا لا ہے
اُتے تن الف دی قد ندا ہے
لانوں گویا لماں کر کے آکھنا
تن جسم دے حصیاں تھانی گزرنا
اپنا ایس چ کیہ اے کیہ یزدان دا
لاؔ تھیں سروے کرنا جسم تے جان دا
ویکھنا ایں تحقیقوں کیہ کیہ لبھدا
ایس وجود چ کیہ تیرا کیہ رب دا
جو کجھ اپنا دِسے وجود چوں کڈھ لے
جو کجھ دِسے خدا دا اُس نوں چھڈ لے

ایس گل دے کرن دا ایہہ مطلب ہے
ایس پنڈے دا توں خالق یا رب ہے
رلے گوبلے وچ نہیں رہنا چاہیدا
اس ویلے ہن جھوٹھ سچ ازمائی دا
ہاں، نہ، دا دے کوئی جواب تے ہونیا
میں وچ میرا کجھ بھی ہے نہیں سوہنیا
کجھ بھی نہیں تیرا جے ایہہ منشا ہے
ایس نہیں دا ناں عربی وچ لا ہے
سر توں پیراں تیک جسم بے شک ویکھ
ہتھ پیر کوئی انگلی ناخن تک ویکھ
ہڈی پسلی ناڑ ناڑ ازما ویکھ
کسے وی جسم دے حصے اُنگلی لا ویکھ
کوئی نقش کوئی خدوخال ازما ویکھ
پیر دے نہوں توں سر دے وال وی آ ویکھ
جس تے تیرا دعویٰ جاپے اپنا
جس تے تیرا قبضہ ہووے اپنا
بدل تغیر ہووے تیتھوں پچھ کے
کالیوں دھولا ہووے تینوں پچھ کے
کیہ تیرے وچ تیرا دے گمان لئی

ہے کجھ ایس وجود چ تیرے مان لئی
آخر پچی گل تے آن کھلوئی دا
بیگانی دمڑی ساہوکار نہیں ہوئی دا
صرف اک نام دے نال تیرا ہے بولنا
جُنے نام دا بھرم چاہیدا کھولنا
لوکاں دسیا نام تیرا توں منیا
ان ڈٹھی جیہی چیز نوں پلے بنھیا
متھیا سن کے منیاں ویسے ہے نہیں
پنڈا پھول کے ویکھ نام کوئی شے نہیں
دس پچھن وچ نام لے لئی دا
جو کجھ سنیا ہویا اوہو کہی دا
بناں نام دے ہر کوئی ہے جمیاں
نام تمیز واسطے ڈمن ڈمیاں
اے اے او او کہن نہیں چنگا لگدا
کسے نام نال آکھن بولن پھبدا
نام ہور کجھ نہیں سوجھ ہے شکل دا
نام بدلیاں بندہ تے نہیں بدلدا
جے آکھیں تے لا نام تے ورتیے
تیری ہستی کون ہے ورقہ پرتیے

نام توں بندہ بجھن گل تمیز دی
کنہ نہیں ہے نام کسے وی چیز دی
نام کی ہستی دی لکن مچائی اے
ذات نے نام دے اوہلے ذات لکائی اے
نام دا جھلا لاہ کے جیکر ویکھیے
پھیر ایہہ ہویا کون تے کیہ کجھ آکھیے
لا الہ تھیں سچو سچ پچھانیے
بندیا اپنا آپ نہ آپ جانیے
تیرا نہیں تے کسے چ کجھ نہیں کسے دا
جھوٹھ ہے جو بھی قصہ منیاں کسے دا
اپنا کسے چ کجھ نہیں کل جہان وچ
لا شاہد ہے کل مکان زمان وچ
پچھے کجھ نہیں ہویا اپنے کسے دا
نہ کجھ اگے ہونا اپنا کسے دا
نہ کجھ اج کسے دا اپنا آپ ہے
اپنے ہونے نال نہ بیٹا باپ ہے
اپنے آپ زمین ہے نہ اسمان ہے
لآ قیامت ورگا اک فرمان ہے
اپنے آپ وجودوں ذرہ کوئی نہیں

کوئی پہاڑی چوٹی درہ کوئی نہیں
چوداں طبق وجود ایس توں ودھ نہیں
سب ہن حداں والے کوئی بے حد نہیں
کجھ نہیں ایس توں اگے آخر ختم ہے
جیہوں سچے کھبے آخر ختم ہے
کجھ ناں توں لے کجھ ناں تیکر لاؔ کہہ
کتے کسے دا کجھ نہیں لاؔ ازا کہہ
وچ اپنے آپ نوں پا لے لاؔ دے
غیر وجود نہ رڑکے اگے لاؔ دے
تھلے تھلیوں لے کے چلیے لاؔ نوں
اُتوں دے وی اُتوں گھلیے لاؔ نوں
لامکان توں لامکان تک پرکھیے
الا اللہ بن ہور کوئی نہ ویکھیے
ہور کوئی نہ کتے وی الا اللہ ہے
ایہوئی بس محمدؐ رسول اللہ ہے
ہر ہر رنگ ہے رنگ صبغۃ اللہ دا
کتھے نہیں موجود ہون اللہ دا
ایہناں معنیاں وچ کلمہ توحید ہے
جنّے اج ہے اللہ یا بعید ہے

ویکھ لیائی یا اجے کوئی کسر ہے
حق سچ وچ مولا کیہڑی کسر ہے
اج دا دسیا ہویا پھیر بھلائیں نہ
سمجھ کے ویکھ تے ویکھیا ہویا گوائیں نہ

کلمہ طیب دے معنی شریعت وچ کیہ نیں طریقت وچ کیہ نیں، حقیقت وچ کیہ نیں، معرفت وچ کیہ نیں شریعت والے انج کردے نیں ترجمہ

نہیں کوئی معبود ماسوا اللہ
محمدؐ ہے رسول اللہ دا بھیجیا

اہلِ شریعت انج کریندے ترجمہ
نہیں کوئی معبود ماسوائے اللہ
محمد رسول اللہ اس دا بھیجیا
آپ ہے اوتھے ایس نوں ایتھے گھلیا
خود وی عابد سانوں وی سکھلاوندا
عوض عبادت جنت ہے فرماوندا
ڈرو جہنم کولوں نیکو کار ہو
امر نہی دے حکم اندر بیدار رہو
دوزخ دا ڈریا حب جنت عابداں
ایہناں معنیاں نال نہ کھلن گنجھلاں

ایہناں دا معبود اللہ مقصود نہیں
جنت ہے مقصود خدا مقصود نہیں
ایہناں موماں وچ اک مومن ہور ہن
ایہناں دے کلمے دے معنی کجھ ہور ہن
ایہہ کجھ طریقت والیاں دا ایمان ہے
جیہناں نال ذات الٰہی نال رجھان ہے
نہیں کجھ وی مقصود فقط اللہ ہے
محمدؐ طالب حق محبّ اللہ ہے
اس جماعت دا اللہ معبود بھی
ایہناں موماں دا اللہ مقصود بھی
نہیں عبادت چیزاں وستاں واسطے
نہیں عبادت حوراں غِلماں واسطے
اِن اللہ جنت لیا فی ہا
حوراً ولا قصوراً قالِ مصطفیٰ
ایہناں دی طاعت وِچ محبت حق دی
ایہناں دِلاں دے اندر چاہت حق دی
بعد عبادت کرن دعائیں یا کریم
اپنی جانب کھول صراطِ مُستقیم
اسیں نہیں بوہا جنت والا لبھدے

صرف تیرے کولوں ہاں تینوں منگدے
طالب دنیا مُخنّس ایہہ سُن لیا
تے طالب عقبہ مونث ایہہ سُن لیا
طالب مولا ہوون دی اُمنگ اے
دے دیدار پیاریا کاہدی سنگ اے
اہلِ شریعت دا ایمان ہے منتشر
اہلِ طریقت دا ایمان ہے منتظر
ایہناں چوں مومن تحقیقی ایمان دے
معنی کلمہ طیّب اِنج پچھان دے
نہیں مشاہدے وِچ سوا اللہ دے
مُحمد خاص مُشاہد ہین اللہ دے
آپ ویکھدے اُمت نوں وِکھلاوندے
ثمہ وجہُ اللہ پئے جتلاوندے
وُہی وُہی ہر طرفِ ہر ہر طور ہے
ہر ہر رُوپ چ وُہی وُہی ہر ٹھور ہے
رکھن تازہ تر تسکین دیدار دی
ذِکر فِکر وِچ پختہ عزمی یار دی
جیہناں نوں مِلیا کامل پیر جہان وِچ
اوہناں نوں اللہ دِسیا ہر ہر شان وِچ

طریقت والیاں دا ایمان علم الیقین
حقیقت والیاں دا ایمان عین الیقین
وِرلا کوئی مرد حق الیقین ہے
جس نوں اپنے آپ تے تسکین ہے
ایہناں دا کلمہ معنیاں وِچ یکتا ہے
نہیں کوئی موجود فقط اللہ ہے
ایہو ای ہے کوئی ہور جاننا شرک ہے
ایہہ ایمان ہے منفرد متبرک ہے
محمد رسول اللہ عین ہے دیدار
ایہہ توحید ہے بے عدد تے بے کنار
ایس مقام دا ہوش نری ہے بے ہُشی
ایس مقام دی ترجمانی ہے خامشی
دید شرک ہے بولن کُفر ہے ایس تھاں
اناالحق وی دوئی پر ہے ایس تھاں
لا و اِلا بے معنی وِچ معنیاں
دوجا ہے نہیں اپنا آپ پچھانیاں
ہجر وصل دا تھاں نہ حال مقام ہے
نہ کوئی ویلا وقت نہ صبح شام ہے
نہ کوئی ایتھے عارف نہ معروف ہے
نہ کوئی عین و غیر نہ کوئی حروف ہے

سُنے ہوئے سُن مَتھے ہوئے سمجھے تے لا

سمجھ سوچ کے عقل دے وِچ آئے تے لا

اپنے اندروں لے کے اپنے باہر تک

چودہ طبقاں دے اُسرے اُسار تک

ستویں زمینوں تھلے رِتھے کُجھ نہیں

تے ستویں فلکوں اُتے رِتھے کُجھ نہیں

بیٹھوں لے کے چل تصور لا دا

کِتے نہ رڑک چ آیا غیر خدا دا

وِچے ای لے لینی تلاشی اپنی

اساناں توں اُتے ہے نظر ہے پہنچنی

لا لا لا نہ بھاویں آکھیے

اِکے مد دراز چ سبھ کُجھ جاچیے

لا نے اِللہات چ کُجھ نہیں چھڈیا

ہر اِک تھاں موہنہ وجہ اللہ نے کڈھیا

مُحمد رسول اللہ دیدار ہے

ضیاء حسینا اوہی خیر بہار ہے

لوکیں ہاں جی ہاں جی کردے رہ گئے

آپ سوال جوابوں بے خود بہہ گئے

جو سمجھونا سی سمجھایا آپ نے

ہوش کرا کے ایہہ فرمایا آپ نے
ایہہ گل دس ہُن پنڈا کتھوں لیا ای
مُل لیا یا مُفتو مُفتی پیا ای
جے کوئی مُل خرچیا اج گِنا لے
جے کوئی حصہ پایا اج سُنا لے
نہ جناب کُجھ پایا نہ کُجھ خرچیا
ایویں جھوٹے دعوے تے ساں پرچیا
تیرا نہیں تے ہے تے سہی نہ کیہدا اے
ہر توں لے کے پیراں تیک ایہہ کیہدا اے
نک کن یا مونہہ بناؤنا جانا ایں
کوئی ہڈی پسلی پاؤنا جانا ایں
ہاں جناب اِس دا کاریگر رب ہے
ہُندا سی ہوئے گا یا اب ہے
لا شریک ہے اوہو ہے یا ہور ہے
ہور ہووے تے جھوٹھا مُشرک چور ہے
اللہ کولوں سارا پنڈا لیا ای
آپنا ناں پنڈے تے رکھوا لیا ای
دے ای چھڈیا سُو یا پھر لے لوے گا
جو دِتا سو آخر لیکھے رہوے گا

مویا ہویا لیا کہ جیوندا جاگدا
دینا مویا ہویا کہ جیوندا جاگدا
ہس کے لیئے دین واری نہیں روئی دا
کسے دی رقموں ساہوکار نہیں ہوئی دا
تیری ہستی خودی وہم دی دھو کے
بعیہ لیندا ہُن اللہ مُرشد ہو کے
اج فیصلہ ہو جاوے تے ٹھیک ہے
کیہوں ملک الموت دی پھیر اُڈیک ہے
موت انسانی بتھیں پتاشے ونڈ کے
بیعت اللہ دے ہونا سبھ کُجھ چھنڈ کے
تیری ہستی تیرا دعویٰ لے لوے
تینوں وی منظور ہے اللہ لے لوے
ہاں جناب لے لے مینوں منظور ہے
با انصافی دا ایہو دستور ہے
ظلم تے نہیں کوئی اللہ تعالی کر رہیا
جو دِتا سو لیا سُود نہیں بھر رہیا
دیکھ لیائی اوہو ہے یا ہور ہے
مُرشد ہو کے مِلدا آدم خور ہے
میں آپنے آپ تے ہُن نہ دعویدار ہو

آپنا آپ میں دے دِتا ترے وار کہو
ہتھاں دے وِچ ہتھ لئے سرکار نے
یَدُاللہ فوق ایدیہم اقرار نے
سبھ نے ہتھ اُٹھائے دُعائے خیر لئی
جگہ نہ رہ گئی نظر چ ہستی غیر لئی
لے ایہہ پنج پتاشے پھکا مار لے
کھنڈاں کِنیاں ہویاں ایہہ نروار لے
کھنڈ تے یا مولا پنجاں وِچ اِک ہے
آپ نے چکھیا اِک وِچ وی اِک ہے
اِک چ اِک ہزار لکھ چ اِک ہے
ویکھن والا ہر اِک اکھ وِچ اِک ہے
اج دا ڈِٹھا ہویا پھیر بھلائیں نہ
ویکھ لیائی ہاں جناب گوائیں نہ
آپ پتاشے ونڈ کے جِس دم بیٹھدے
سَینت دے ناں آپ اُرے آ آکھدے
ہوئے جدوں نزدیک آپ سرکار دے
پچھلی گزری ہوئی گل چتاردے
ویکھ میاں گستاخیاں اڈیاں اڈیاں
کِسے نہ کیتیاں جو تُجھ توں کر چھڈیاں

یا مولا اوہ کیہ گستاخی ہو گئی
ونڈن وچ پتاشے غلطی ہو گئی
ہُن دی نہیں ایہہ گل اوہ ویلا یاد نہیں
اللہ اُتے نوٹس دینا یاد نہیں
کسے نبی نہیں نے کیتا ایڈا حوصلہ
نال خدا دے مہلتیانہ فیصلہ
ایڈے سارے نال یارانہ لاوناں
پُچھ! پوے گا آپنا آپ گواوناں
پہلے میرے نال لگا کے وکھ تاں
پچھ پیوں تے اللہ نال لوا دیاں
یا مولا ہُن کدی نہ ایسا کراں گا
ہُن کیہ کرنائیں کہو میں کیتا جراں گا
نماز طریقت دِلوں بجانوں نیت کے
پندرہ روز حضوری دے وِچ بیت گئے
جا فرمایا بہت دیہاڑے گزر گئے
اُڈیک اُڈیک کے مائی نہ لبھن چڑھ پئے
حکم منّیاں ہادی دے فرمان دا
اوسے وقت اشارہ گھر نوں جان دا
شغل اِک فرمایا آپ نے ٹُردیاں

اس نوں پڑھدا جائیں راہے جاندیاں
یا حیّ ایہہ سجے قدم دے نال پڑھ
یا قیوم ایہہ کھبے قدم دے نال پڑھ
دس بجے دن کر سلام ٹُر پئے سی
دس دے ٹائیم اٹاری اپڑ گئے سی
ایہہ سی اِک کرشمہ کرامات دا
کامل پیر دی نظر عنایات دا
اسٹیشن نوں رواں روی سن جا رہے
ڈِٹھا مائی صاحبہ اگوں آ رہے
ہمشیرہ بھی اماں جی دے نال سی
آپ نوں لبھ لیایئے ایہو خیال سی
مِلے آپ تے گل نال لا کے رو پیاں
مُرجھایاں سی کھیتیاں ہریاں ہو پیاں
پُچھیا مائی صاحبہ کِتھے رہ پئے
پیر مُرشد دی وِچ حضوری رہ گئے
تیرا وی کوئی پیر و مُرشد ہو گیا
ہاں مائے جو میرا دھونا دھو گیا
جیہڑا تدھ وہابی دے من بھاوناں
ایہا پیر اسانوں بھی دکھلاوناں

پندرہ دن دی تعلیم نے رنگیا
ایوں پیارا جاپے جیوں انگ سنگیا
اندر وڑیا کلمہ کِداں نکلے
سُوتر سُتھرا سِدھ جنہاں دے تکلے
جس دیاں پڑھدے رہے نمازاں مِل پیا
جس نوں مار دے رہے آوازاں مِل پیا
جس دے ہجر چ جان جلائی رو کے
اوہو مِلیا آخر مُرشد ہو کے
ملیا ہویا پھیر کدی نہ وِچھڑے
اُس نوں لبھن والے گئے آپے پھڑے
تینوں اللہ لے دُنیا دی گالھ ہے
عشق محبت والیاں دی ایہہ چھال ہے
ہُن لے اکو لوے تے سارا لے لوے
جیوندیاں جیوندیاں بھار قرض دا لہہ پوے
کرم باجھ نہ نِکلنے مِلدے پَیر نے
کئی افاتاں چیندیاں اڈے ویرنے
جس نے دامن پھڑیا بے پرواہ دا
کوئی نہ ساتھی بنے اس دے راہ دا
کوئی نہ رکھے باجھ خدا دے آسرا

کِسے نہ جوگا رہندا اللہ گوچرا
صاف رکھنا قلب طلب دی دُھوڑ توں
چ ویکھ کے ذہن چھڑاوَناں کُوڑ توں
عقل فکر دے روہڑوں جان چھڑا کے
حال دی سُولی چڑھنا چُم چما کے
مہندی پیسن باجھ نہ رنگ نِکھار دی
خزاں دُکھ دے سارے پَت اُتار دی
خزاں سہارے رُکدی پھیر بہار نہیں
کیسر کاشت ہر خطے دی کار نہیں
ہر اِک ہرن چ کستوری نہیں مہکدی
ہر پنچھی دے گلے کول نہیں کُوکدی
ہر پرندہ گوندا دیپک راگ نہیں
ہر اِک سر نوں تاج شاہی دا بھاگ نہیں
جھلّے مان نہ ہر حباب دریا دا
ہر اِک قلب نہ حامِل عرش خدا دا
ہر سادھو نہ دارو ہُندا روگ دا
ہر جوگی نہ واقِف ہُندا جوگ دا
ہر خیال دنیا دی حرصوں پاک نہیں
ہر اِک بشر دی صاحب لولاک نہیں

سَنّی سُنّیہ چھینی کیہے لوہے نوں
لوہے نوں اَپنیاں چیزاں ہون دا حق ہے
سبھ کُجھ ہووے حق تے کیہ ناحق ہے
سیقل بن جائے لوہیا کوئی وچار نہیں
سبھ کُجھ ہوئے رب اُتے اِعتبار نہیں
اصل گوا کے پھر بھی قائم ایمان ہے
ختنے کردے نائی تے مُسلمان ہے
صرف حجامت سَند بنی ایمان دی
دید ہووے نہ ہووے رَب رحمان دی
نہ دِسے تے جَم جَم اللہ پاک رہ
عرش تے بھاویں رہوے یا بر افلاک رَہ
ایتھے آون دا اس نوں کوئی حق نہیں
کسے پسند وی کیتا اَنا الحق نہیں
جاوے کتھے سچی گل سُنا کے
سُولی چڑھے تے چڑھے سچ فرما کے
عقل منداں نے وجہ اللہ نہیں مَنیا
باطن ظاہر سب اللہ نہیں مَنیا
آپ ہووے پر کون جے سارا مَن لے
حُسن اوسے دا کُل پیارا مَن لے

پھیر تے ہر آئینے مکھڑا یار دا
پھیر تے ہر درشن چہرہ دِلدار دا
آپنا ہونا ہون خدا دا منّناں
نظر خیال نوں کُجھ کے ایتھے بھنّناں
آپنے آپ توں آپے فارغ ہو نہ
گُر کامل بن ہرگز لگے لو نہ
گُر کامل دا کہن خدا دا تال ہے
گُر کامل دا حال خدا دا حال ہے
گُر کامل دل دیاں ضمیراں جاندا
گُر کامل آئینہ ہے رحمان دا
کامل گُرو وقار حیاتِ نبی دا
گُر کامل اسرا حیاتِ نبی دا
بے صورت اِس صورت دے وِچ وسدا
صورت تھانی وِسدا نالے وَسدا
اَلفقرو فخری فرمان حضور دا
فقر نبی دا فخر ہے نوراً نُور دا
نُور خدا دا نُور مُحمد مصطفیٰ
نُور مُحمد مصطفیٰ تھیں اَولیا
اِیس بیانوں مرتبے دا مقصود ہے

ورنہ تیتے نام تے اِک وجود ہے
جو کُجھ ذات دے بھانڈیوں ملیا نبی نوں
اوہو نعمت نبی نے بخشی ولی نوں
نبی نزول ہے ذاتی وَلی عُروج ہے
از روئے لاَشریک بغیر از دُوج ہے
اَشہادُ اَنّ لا اِلا نبی نے کھولیا
وَلی اللہ بھی اوسے سُر وِچ بولیا
واہ پیاں دِن ایہہ اسرار نہ کُھلدے
ذہنی دَھبے ایویں کیوں نہیں دُھلدے
چودہ صد سالہ تازی گل اَج وی
نکھری ویکھی ہے ماضی گل اَج وی
اَج وی تازی بچے عشق دی چاشنی
اَج وی پہنچدی اے قلباں نوں روشنی
اَج وی سودا مِل جاندا عرفان دا
اَج وی اللہ نقد حال اِنسان دا
اَج وی تابع عشق نہیں ہے عقل دے
اَج وی اُڑدے دِن پرخچے عقل دے
اَج وی دھوکے اُٹھن رُوپ سجا دے
کُجھ نہیں رَلیا اَج وی وِچ خدا دے

سُنی سنائی گل نوں آکھن دید ہے
ہاں اُس نوں میں ذاتی طور تے جانائیں
غلط جھوٹھ ہے ذاتی کدوں پچھانائیں
واپس مونہوں وچ لے لے جھوٹھی بات نوں
کدوں پچھانیاں ٹوں بندے دی ذات نوں
عالم فاضل بنضوں نہیں کوئی جاپڑا
مُنی داڑھی مولوی نہیں سیہاپڑا
ہر ہر بھیس لباس چ ہونا رب دا
دِسدا تردا پھردا پھیر نہیں لبھدا
رَب دا گھر بناؤ چندہ منگ کے
رَب کِسے نہ دِسے مسیتے لنگھ کے
ایتھے نہیں کِسے ہور مسیتے ہوئے گا
لبھن چڑھیا کِتھے جا کھلوئے گا
کعبے جا کے بھی ہوئی تسکین نہیں
نحنُ اَقرب سُندیاں ہویاں یقین نہیں
اَکھیاں نوں اندر ویکھن دی ریت نہیں
اندر باہر بندے تے پرتیت نہیں
بے پرتیتیاں رہن سدا دیاں دُوریاں
تے پرتیت والیاں نوں ہون حضوریاں

آپنے وَلے پرت او باہر بھوندیا
آپنے آپ نوں روز رہویں بخشوندیا
کدی نہ تینوں بخشے تیرے واسطے
تینوں تیرا ہون ہینڑے واسطے
ایسے گھمن گھیری چکر کھاندیا
چھُٹے جان نہ تیری اَہتّل جاندیا
وِرد وظیفے تیرا کوئی علاج نہیں
سُنیاں جاندا تیرا احتجاج نہیں
بڑا مُدبّر جھوٹھیاں دعویداریاں
رَب دے پنڈے اُتے مَلاّں ماریاں
ایہہ نہ دِتا دین نمازاں پڑھی جا
نیکا پاکا شرک دی گھاٹی چڑھی جا
اَگے جا کے بھی تیری کھلیار نہیں
دِید خدا دے باجھ بندگی یار نہیں
ایسا جینا جیو زندگی بُھل جائے
ہو ایسا پابند بندگی بُھل جائے
ایسا پکڑ قیام کہ سجدہ وِسرے
اللہ ای اللہ رہوے تے بندہ وِسرے
بِر پھریاں نے ایتھے چھالاں ماریاں

گزر کے آپنے آپ توں لیّاں تاریاں
مرن توں پہلے مویاں پائی زندگی
نہیں تے ساری زندگی شرمندگی
گھر وچ ہندا یار پچھاتا کسے نے
بُھتیاں رہیا اُدھار پچھاتا کسے نے
بُھتیاں دا تکرار اَج نہیں پھیر سہی
ویلھ نہ لگے یار اَج نہیں پھیر سہی
او میرا کم رَہندا او تے کرلواں
جیوندیاں جیوندیاں پُت دی جنج چڑھ لواں
بیوی بچے کوٹھا اِک بنا لواں
گھر نوں کُرسیاں میزاں نال سجا لواں
ریڈیو ٹیلی ویژن گھر وِچ چاہیدا
فلم نوں ویکھن غیراں دے گھر جائی دا
کار خریدن دی وی کوشش ہو رہی
مُنڈا ڈاکٹر کرن دی کوشش ہو رہی
آساں اُتے اُمنگاں جالا تانیاں
رَب دعاواں منگن جوگا جانیاں
آس اُمیداں دِل وِچ بھٹھا چاڑھیا
سِینا مُشکل ہویا آپنا پاڑیا

لکھاں کوہاں دا پاڑا دِل وِچ پے گیا
ایہہ جہان بندے نوں سارا لے گیا
ایہو جیہاں دا ویلھ نہ گھر نوں آون لئی
گھلیا عزرائیل نوں ہتھ پھڑون لئی
مُڑ آ مُڑ آ او خلقت دیا بندیا
آ گیائیں کیہ کر آیائیں شرمندیا
مولا پڑھدا رہیا نمازاں تیریاں
تے جیہڑیاں کردا رہیائیں ہیرا پھیریاں
او تے آخر جیوندیاں دا ایہہ کم سی
جان دے رہا ایہہ کوئی کیہڑا جُرم سی
ہاں بھئی سمجھا تیرا پاک خیال ہے
پر جو کُجھ کیتا کیتا میرے نال ہے
بُھلدیاں نہیں تیریاں کارستانیاں
کتھے پاواں تیریاں مہربانیاں
میرے نام تے کھیسے ہتھ وچار کے
دیواں کہ نہ دیواں دل وِچ دھار کے
اللہ پاک نوں کتھے کیہڑی لوڑ اے
سبھ دے دیون ہار نوں کیہڑی تھوڑ اے
نہ کوئی کوٹھا مٹھڑا نہ گھر بار ہے

کدوں کسے توں لین دا رواداں ہے
اُس نوں کیہ پرواہ ہے اللہ غنی ہے
ساڈیاں لوڑاں کرے پُوریاں دھنی ہے
میرے واسطے دیو کہن نہیں جاندا
دین جاندا صرف لین نہیں جاندا
وقیم الصلواۃ و آت زکوۃ کہیا نہیں
ست سَو وار قُرآن چ کہوں رہیا نہیں
پڑھ قُرآن نوں چُم الماری رکھیا
اوہ نہیں مَنیاں جو اللہ نے آکھیا
دساں نَہواں دی کر کتر کے کھاندیا
اِک تے نُہوں بنا دے مان رکھاندیا
دساں نہواں دی کھٹی تیرے واسطے
چھڈیاں اِک وی نہوں نہ میرے واسطے
گونگا رب نہ جان کہن دی جاندا
جیہڑا دین جاندا لین وی جاندا
جیکر میرے کئی ہتھ نے دین دے
کئی ہتھ نے میرے تیتھوں لین دے
گھریں آوندیاں تیرے بوجھے تاڑ دے
گھر دے ڈاکو تیرے پلّے جھاڑدے

ڈاکٹراں نوں دیویں مرضاں مانیاں
دے کے چھٹیں تھانے پھڑیا جانیاں
پوہرا پوہرا جوڑیاں چوراں لٹیا
سُتا رہیا نہ کُھلی جاگ نہ اُٹھیا
آپے ای آئے تے آپے ای لے کے تُر گئے
گھر وچ تیرا کُجھ نہ چھڈ کے تُر گئے
یا اللہ کیہ کیتائی ساڈے نال توں
اِکے رات چ کر چھڈیا کنگال توں
ساکاں دے نال لین دین توں ورتیا
اللہ نال نہ لین دین توں رکھیا
کسے توں کُجھ نہ منگن میرے آسرے
کسے نوں کہوں سنگن میرے آسرے
چھڈ کھلوتے جیہڑے راہ گمراہی دا
اوہناں واسطے مینوں سبھ کُجھ چائی دا
بُھکھے ہوئے جو میرے وچ پیار دے
آپنی خاطر ہتھ پَیر نہیں مار دے
جنہاں آپنے ہون میرے توں وار لے
میرے باجھوں کون اُوہناں دی سار لے
کسے دے اَگے جو نہ ہتھ پسار دے

بُھکھ دُکھ دا کِتے نہ ہَوکا مار دے
میرے ذکر فکر وِچ سدا نہال نے
کوئی نہ ویکھ کے آکھے ایہہ کنگال نیں
حرص طلب نوں پَراں ہیٹھ لتاڑ کے
تُوں نہال نے آپنا آپ اُجاڑ کے
میں اوہناں دا او میرے محبوب نے
اللہ والے اللہ نوں مرغوب نے
ورتو میرے وجُود معاملہ منگناں
وِتی ہوئی دین چوں حِصہ منگناں
دیو زکوۃ توکل جہاں دا آسرا
حُکم ہے میرا نہیں ایہہ منت ماجرا
بیوہ دُکھیاں اُتے عنائت وَکھری
مُحتاجاں نوں دیو خیرائت وَکھری
کھواؤ پلاؤ مِسکیناں نوں سَہندیو
دے تلاشی ایس جہانوں وَیندیو
کُجھ دِن ایتھے اکھیاں کھول گزار لو
ست سنگت وِچ جاندا وقت سوار لو

دوہڑے

1

اللہ پاک نُوں اِک خیال آیا کہ میں آپنا آپ دیدار ویکھاں
میرے باجھ نہ ہور موجود کوئی کِتھے اپنا آپ کھلیار ویکھاں
جے میں ہوواں تے ہووے کیہ شکل میری اپنے عِلم تصور چ دھار ویکھاں
ضیاؔ میرے تصور نُوں روک کیہڑی ذات اپنی ہا اِختیار ویکھاں

2

بناں کِسے ہُنرگارے صلاح ولوں آپے اپنا آپ بناوَن لگا
جیہڑا کِتے وی نہیں سی موجود نقشہ اوہو تصور چ نقشہ لیاوَن لگا
اِذآ ارادہ شی ان یقولا کن فیکون اگے اپنے بن بن کے آوَن لگا
واحدیت چ ضیاؔ اوہو بن دا گیا ایہدے واسطے جو جو کُجھ چاہن لگا

1

ہویا شوق پیدا صُورت دھارنے دا اپنی صُورت تصور چ لیاوَنی پے گئی
اپنے مظہر جمال محبوب والی جیہڑی نہیں سی اوہ صورت بناوَنی پے گئی
عِلم صورت دا آپ نقاش ہویا رنگاں ڈھنگاں دے نال سجاوَنی پے گئی
ضیاؔ ذات آزاد بے فِکر کیویں پنڈ عِشق والی سِر تے چاوَنی پے گئی

2

احدیت تھیں وحدت دی تور ٹُر کے لیا دھارنا صُورت دا دھار اتھے
الانسان سِری وانا سِر ھو آ کے کُھلیا بھیت اسرار اتھے
اپنے ہجر تے وصل نوں سد ماری پایا آپ نوں بے قرار اتھے
مذہب سی توحید ضیاؔ جس دا بُت پرست بنیاں بار بار اتھے

3

جدوں کِتے نہ کہیا نہ کِسے جیہا ہون لگاں تے میں کیہو جیہا ہوواں
دھار لئی، وچار لئی شکل اپنی جیکر ہوواں تے میں ایہو جیہا ہوواں
میرا عِشق میرے نال بول پیا جیوں نال کدی ایہدے رہیا ہوواں
گلاں گُوڑھیاں لگیاں ہون ضیاؔ جیویں راہ ایہدے نال پیا ہوواں

4

بے صُورتی دا دُوجا ناں صورت جِتھے دِسن تے وِکھن دی تھاں بنیاں
اوسے اِک نوں اِک توں دو کیتا آپے مخفی تے آپ عیاں بنیاں
آکھن واسطے تور وجود تائیں انا من نور اللہ گماں بنیاں
ہر اِک چیز دے بنن بنون کولوں ضیاؔ بنیاں تے پہلے انسان بنیا

5

نہ تے کِتے ساں میں تے نہ ساں کوئی میرے ہون دا کیہوں خیال آیا
اوہنے آپنے آپ نوں ویکھنا سی میری شکل اندر بے مثال آیا

ستاں مرتبیاں تھانی خود ہوندا ہویا رنجھ نال کیسی لٹک چال آیا
بن گیا سی شکل انسان ضیاؔ جدوں عشق دے وچ کمال آیا

6

ایہوں رب نہ کہو بندہ رب دا کہو ایہہ کوئی دا، نہ رب نے لایا ہووے
بندہ نام کھلیکھوڑے کھل گیا بھاویں آپ خدا ایتھے آیا ہووے
ایتھے رب نہیں آکھنا، ویکھنا ایں، ویکھن والے جے کسے وکھایا ہووے
ضیاؔ سچ نشانہ جے آپنے دل تیر الااللہ دا چلایا ہووے

7

نام عرش اُتے جیہدا سُنی دا سی فرش اُتے اِنسان بن آیا اللہ
کتوں ہتھ اُدھار دی منگیا نہیں نقشہ آپنا آپ بنایا اللہ
کُنت کنزا مخفی تھیں چل کے تے صورت اپنی لبھدا آیا اللہ
شاہ حُسین توں جان قربان ضیاؔ جیہنے ویکھیا نالے وکھایا اللہ

8

جیہڑا وسدا نہیں آخر دس پیندا گن لا کے سُنے جو گل میری
ہون آپنا کسے دا آپنا نہیں سارے ویکھدا آ، ڈارے رَل میری
میں ہون اُس دا اوہ ہون میرا کر کے ویکھ اُتھل پتھل میری
گلی پیر دی وچ پھیرے پوندیاں دی ضیاؔ ہوندی گئی مُشکل حل میری

9

حیات نبی محمد رسول اللہ ہر زمانے دے وچ پھیرا پون جانے
ہون لحمک لحمیوی اوسے دا اے غوثاں قطباں دا رُوپ وناؤن جانے
فیض نبی دا وچ ولائیت چمکے چنگا منڈیاں تائیں ہون جانے
شاہ حسین دے روپ وچ آن کے ضیاؔ عرفان دے بدّل برساؤن جانے

10

اللہ ہوندا یا ہوئے گا اج وی اے جان اوسے نُوں ہتاں زمانیاں وچ
کُل شئے چ اوہو کُل شئے ہویا اوہو عقل منداں مستانیاں وچ
بنیاں عشق زلیخاں چ عشق اوہو حُسنِ یوسف دیاں افسانیاں وچ
آیا عاشق، بلال دا عشق بن کے نبی پاک دے ضیاؔ دیوانیاں وچ

11

توبہ توبہ ایہہ ربا فریب تیرا بندہ سمجھ بیٹھا آپنے آپ نوں کُجھ
نہ ہون دا آیا نہ دل اِس نوں جان لیا سُو جپ تے جاپ نُوں کُجھ
جیہڑا ہون دلوں ہتھ دھو بیٹھے جانے کیہ ہجر ہُن تے پاپ نُوں کُجھ
جدی پُشتی ضیاؔ جنت گھر ساڈا آدم زادیا سمجھ آپنے باپ نُوں کُجھ

12

پہلے نام توں ہُندڑا کون سمیں توں ایہہ ہون کِدے ذمے لائی دا اے
تک مُونہہ تیرا کیہنوں ہون آیا ایہہ مُہاندرا کِتھوں لیائی دا اے

بناں تیری اجازت دے ساہ آوندے کوئی ساہ نہ روکیا جائی دا اے
ضیاؔ وٹنے مُچھاں نوں چاڑھنا ایں، وال مُچھ دا کیویں بنائی دا اے

13

چوری اللہ کولوں کرے فِکر بندہ ہووے ساہمنے تے پھیر فکر کیہ اے
گُل شئے چ ہو گیا کل شی، ماکرین دا ہور کوئی مکر کیہ اے
اپنی ہستی موہومہ دی نفی کرنی بناں استغنائی دے فقر کیہ اے
ضیاؔ اپنے آپ وچ غرق ہونا من عرفا دا ہور کوئی ذکر کیہ اے

14

بندہ رب دا آکھدے لوک سارے کتوں یا سارا ای ویکھ تے سہی
ایس پنڈے تے نام دی مُل ماری حصہ کوئی وی پایا ای ویکھ تے سہی
یا توں آپ بنایا یا وکدا ہویا کتوں مُل لیا ای ویکھ تے سہی
ضیاؔ شاہ حُسین نے کرم کیتا، کیسا پردہ اُٹھایا ای ویکھ تے سہی

15

صُورت ربّ دی لے کے آیا بندہ ذمے نام دے لوکاں نے لایا اتھے
اوہو ویکھدا اے ایہناں اکھیاں تھیں اے پر عقل یقین نہ آیا اتھے
کتھے وکھرا لبھدا پھرے بندہ نحن اقرب حکم فرمایا اتھے
جیہوں مِل گیا کامل پیر ضیاؔ وہم شِرک تے دُوئی مٹایا اتھے

16

جسم جسم دے مندا ناز نخرے کدی جان دے دل تے رُجھیا نہیں
بندہ رب دی لگن مجاجی بنیا کسے لبھ لیا کسے لبھیا نہیں
اوّل آخر باطن ظاہر تھاں چارے ہونا غیر دا کتے وی بُجھیا نہیں
ہوندا سُندا اوہ نیڑیوں نیڑے ضیاؔ کسے بُجھ لیا کسے بُجھیا نہیں

17

کامل پیر جے کسے دی کرے قُرقی لا الا دی پھیر تلوار پنڈے
ہر دے والاں توں پیراں دے نوہواں تیکر کوئی چھڈے نہ ایہہ آثار پنڈے
کوئی شے وی ایہدی اپنی نہیں ویکھ نظر پا کے بار بار پنڈے
ککھ رہوے نہ تے شک دور ہووے ضیاؔ خوب ویکھیں اندر باہر پنڈے

18

اُچہ تیک عبادتاں چاہیدیاں نیں جچر تیک اللہ کوئی ہور ہووے
جیوندی جان نہ رب نوں چھوہن دیوے بھاویں کِناں منکھ کمزور ہووے
جے عرفان الٰہی نہ ہووے حاصل چٹ کپڑیا وی بندہ ڈھور ہووے
بندہ ہے تے اللہ دا ہون تُجھے ضیاؔ دوسرا اللہ دا چور ہووے

19

پیدا کیتے نہ دُوسرا ہون دِتا، لا شریک تاہیوں اوہدا نام ہووے
جیہڑا دُوسرا بن بن پیا پھرے، شرک جھوٹھا تے بے لگام ہووے
جیہنے ذات توں آپنا آپ ڈٹھا، خلقت وچ اوہدا فیض عام ہووے

16

جسم جسم دے مندا ناز نخرے کدی جان دے دل تے رجھیا نہیں
بندہ رب دی لگن مجازی بنیا کسے لبھ لیا کسے لبھیا نہیں
اوّل آخر باطن ظاہر تھاں چارے ہونا غیر دا کتے وی مجھیا نہیں
ہوندا سندا اوہ نیڑیوں نیڑے ضیاؔ کسے بجھ لیا کسے بجھیا نہیں

17

کامل پیر جے کسے دی کرے قرقی لا الا دی پھیر تلوار پنڈے
ہر دے والاں توں پیراں دے نوہواں تیکر کوئی چھڈے نہ ایہہ آثار پنڈے
کوئی شے وی ایہدی اپنی نہیں ویکھ نظر پا کے بار بار پنڈے
لکھ رہوے نہ تے شک دور ہووے ضیاؔ خوب ویکھیں اندر باہر پنڈے

18

اُچہ تیک عبادتاں چاہیدیاں نیں جچر تیک اللہ کوئی ہور ہووے
جیوندی جان نہ رب نوں چھوہن دیوے بھاویں رکناں منکھ کمزور ہووے
جے عرفان الہٰی نہ ہووے حاصل چٹ کیڑیا وی بندہ ڈھور ہووے
بندہ ہے تے اللہ دا ہون نجھے ضیاؔ دوسرا اللہ دا چور ہووے

19

پیدا کیتے نہ دوسرا ہون دتا، لا شریک تاہیوں اوہدا نام ہووے
جیہڑا دوسرا بن بن پیا پھرے، شرک جھوٹھا تے بے لگام ہووے
جیہنے ذات توں آپنا آپ ڈٹھا، خلقت وچ اوہدا فیض عام ہووے

ضیا اوہدی غلام ہو جائے دُنیا، صاحب مَن کے جیہڑا غلام ہووے

20

اوہو ذات صِفات چ اِنج آئی جیویں لٹھا ململ کھدر رُوں ہویا
اِتحاد حلُول دی تھاں ناہیں، ہر شان اندر گُوناں گوں ہویا
کِتے مَنیا کِتے انکاریا اے، ہاں ہاں ہویا اُوں ہوں ہویا
اِکو یار دو پاسیوں ویکھ ضیا میری میں ہویا تیری ٹُوں ہویا

21

آؤ دسو سیانیوں گل مینوں، رُوں کھدر چ کیویں لکائی دا اے
پھڑیئے کھدر تے پھڑیا رُوں جاوے، رُوں آکھیے تے پھڑیا جائی دا اے
رُوں اندر آکھاں، کھدر باہر آکھاں ایہہ رَنج آکھن وچ آئی دا اے
مثاں ماریاں دا ایہہ بیان ضیا، کون سُنے تے، کہنوں سُنائی دا اے

22

اُٹھے بُلبلہ پانی چوں سنے پانی، پانی بُلبلہ بَن بَن کے آئیدا اے
ڈھٹھے بُلبلہ پانی چ پھر ویکھو، کِتے کھوج تے کُھرا نہ پائیدا اے
اپنی گل تے پانی توں پُچھے کوئی بُلبلہ بنیدا اے کہ بنائیدا اے
جد نظر حقیقت تے ضیا پیندی پانی اِکو وجود ازمائیدا اے

23

جیکر پانی چوں بُلبلے باہر آویں، من لواں ہستی تیری ڈوسری میں
اپنے جوگا نہ ہوویں تے مان کرنا ایں، جتھیں چاڑھ ویکھاں تیری کھوپڑی میں
کُجھ تیرے چ تیرا نہ نظر آوے سچی گل کیتی ایویں سرسری میں
ایویں گل ضیا نہیں ہتھ آئی، شاہ حُسین دی کیتی اے نوکری میں

24

ایہہ وی کرم نوازی میرے پیر دی اے مینوں نوکری دے وچ رکھیا اے
میرے جیہے جاہل تے بے علم نے وی مزہ خاص توحید دا چکھیا اے
میری نفی دا وی نہ وجود مِلیا، اپنے آپ نوں لبھ کے تھکیا اے
بناں ڈھونڈھدیاں ضیا اثبات ثابت، دخل عقل نوں دین توں ڈکیا اے

25

ہو کے آیا زُلیخا دا عشق اوہو حُسن یوسف دی اوسے نوں ہون آیا
حاضر ناظر ہے ویکھدا تے دِسدا، آپے جان آیا آپے آون آیا
گل آپ ہی آپنے عشق والی، آپے سُنن تے آپے سُناون آیا
آپے شاہ حسین دا رُوپ ہو کے ضیا جاگ عِرفان دی لاون آیا

26

لائق بندگی دے اِکو ذات ربّی
پھیر عابد معبود وچ کون آیا
آپے دِس آپ ویکھن والا

تک شاہد، مشہود وچ کون آیا
چپے چپے زمین تے کریں سجدہ
اے پر ساجد، مجود وچ کون آیا
دھیان اپنے آپ وچ لا کے ویکھ
ضیاؔ تیرے وجود وچ کون آیا

27

اپنا رُوپ سُروپ بنا سانوں آپ آپنا مُلک وساوَن آیا
لتاں باہواں نے تخت دے چار پاوے اُتے اپنا رُوپ سجاوَن آیا
بے سمیع، بصیر، حیات تی تے کلیم کلام سناوَن آیا
بھاگاں والیاں نے ضیاؔ آن چگے ڈونگھے بحر دے موتی لٹاوَن آیا

27

جیوندیاں بوہڑ سخی سُلطانا میری جاگ سُپنوں کھلے
دے کُجھ صبر غنیمت پلیوں میرا داغ دُوئی دا دُھلے
کول غریباں مِنت پُونجی تیرے فیض خزانے کھلے
توں لجپال حسین قدیمی ضیاؔ بت سمجھے بت کھلے

28

اِک گل یار سُجھائی نازک جیھے گل نہ کھاندی وارا
ذبح کرے حاضر دی حیرت ہوئی ہوش عقل آوارا

ہجر وصل بھی شاہد ناہیں اُتے میں ٹوں کون وچارا
ضیاؔ ایہہ کار ہے اوسے دِل دی جیہوں دیوے عشق ہُلارا

29

اِکناں قید کیتا ربّ مکّے اِکناں نے اسمانے
اِکناں بے صُورت کہہ چھڈیا دھریا لا مکانے
اِکناں اِک نُوں دو کر جاتا لالچ لوبھ بہانے
ضیاؔ کوئی وِرلا نا مُراد ربّ اپنا آپ پچھانے

30

اِکناں رب حشر نُوں مِتھیا مِلسی اوس جہانے
اِک ظہور تھیں پہلے دِسن تیسی کیسے زمانے
اِکناں سُنیا کلّا رہندا ڈھونڈھ دے بِھرن ویرانے
ضیاؔ اِک حال وچ حاضر ویکھن محو ہوئے مستانے

31

جیہڑی تھاں اساں دی آہی اوہا طلب کیتی دِلبر نے
آپ مراں تے دِلبر جیوے راہ دسیا شوق قہر نے
مُشکل راہ سکھالیاں واٹاں وچ مقام سفر نے
ضیاؔ محبوب ہمیشہ رہندے پر اُن ہوئیاں دے گھر نے

32

موہوں جاپ تے دِلوں دلیلاں، پھڑ تیغ دانے بَن دا
نیت بُھکھ نغیمت ناہیں کیہ مُل پوے مَن مَن دا
جیوندی جان حوالے کرنی ایہہ بھاڑا ایس پتّن دا
مرد ہمت حاصل نہ کیتی ضیاؔ کیہ فائدہ وَن وَن دا

36

چاہیے چاہیے ہر کوئی چاہیے ایہہ چاہیے اوہ چاہیے
سانوں ہونا کِس نے چاہیا اِس گل دا تھوہ چاہیے
آپ ہویا کہ سانوں کیتا کون اسیں گوہ چاہیے
آپ ضیاؔ ہو کے خُود ڈٹھا کیہ سانوں پَھوہ چاہیے

37

بُھل گئیاں سب کارا گریاں جدوں عشق دے ویڑھے وڑیاں
عقل شعور گئے نس میتھوں جد یار نے بانہوں پھڑیاں
خُودی میری دا گھونگھٹ چائیو تے میں حال حال کر سڑیاں
آکھ ضیاؔ پھیر کیویں گُوری نہ مِلیاں نہ ہی وچھڑیاں

38

آ سجناں گھر بار شاں دی تے میں راکھی گولی گھر دی
ایہہ تن سیج تے من دا بستر ساتھوں ایہو سیوا سَردی

اپنے آپ دے وچ نہیں کجھ اپنا، دُنیا وہم تے ہم چ اڑی ہوئی اے
رب جیڈا نہیں دنیا دار کوئی، جیہنے ساریاں دی بانہہ پھڑی ہوئی اے
کیہ ہویا نہ ہویا فقیر ضیاؔ، پر پان فقیر دی چڑھی ہوئی اے

33

حاضر ناظر ہوندیاں سُندیاں تیری ماری عقل بُھلیکھے
دید نصیب اوہناں نوں ہوندی، جیہناں دُھروں لکھائی لیکھے
چاہ جے ہووے ویکھن دا، کیسے ویکھے ہوئے نوں ویکھے
ضیاؔ نہیں وِسدا اکھیاں نوں، جے کوئی اکھیاں تھانی ویکھے

34

اکھیاں میٹ میں ویکھاں تینوں جاں کھولاں تاں ٹوں ہیں
ایہہ جہان قُرآن صفاتی جاں پھولاں تاں ٹوں ہیں
ہر اِک سُر آواز ئسانڈا جاں بولاں تاں ٹوں ہیں
ضیاؔ اس ٹول نے دُوج نُجھائی نہ ٹولاں تاں ٹوں ہیں

33

بنا جناب کتاب نہ بولے بھاویں پڑھ پڑھ ویکھ دیباچے
علم کتابی بے فائدہ جیکر اپنا آپ نہ واچے
اوّل آخر ظاہر باطن اللہ باجھ نہ جاچے
آکھ ضیاؔ اوہو یار نوں پُہنچے جیہڑے اپنے وچ گواچے

ایہہ کتاب وجود عشق والی، جیہڑی پیر پڑھائی اوہ پڑھی ہوئی اے
اپنے آپ دے وچ نہیں کُجھ اپنا، دُنیا وہم تے فہم چ اڑی ہوئی اے
رب جیڈا نہیں دنیا دار کوئی، جیہنے ساریاں دی بانہہ پھڑی ہوئی اے
کیہ ہویا نہ ہویا فقیر ضیاؔ، پر پان فقیر دی چڑھی ہوئی اے

33

حاضر ناظر ہوندیاں سُندیاں تیری ماری عقل بُھلیکھے
دید نصیب اوہناں نوں ہوندی، جیہناں دُھروں لکھائی لیکھے
چاہ جے ہووے ویکھن دا، کیسے ویکھے ہوئے نوں ویکھے
ضیاؔ نہیں دِسدا اکھیاں نوں، جے کوئی اکھیاں تھانی ویکھے

34

اکھیاں میٹ میں ویکھاں تینوں جاں کھولاں تاں تُوں ہیں
ایہہ جہان قُرآن صفاتی جاں پھولاں تاں تُوں ہیں
ہر اِک سُر آواز سُناندا جاں بولاں تاں تُوں ہیں
ضیاؔ اِس تول نے دُوج سُجھائی نہ تولاں تاں تُوں ہیں

33

بنا جناب کتاب نہ بولے بھاویں پڑھ پڑھ ویکھ دیباچے
علم کتابی بے فائدہ جیکر اپنا آپ نہ واچے
اوّل آخر ظاہر باطن اللہ باجھ نہ جاچے
آکھ ضیاؔ اوہو یار نوں پُہنچے جیہڑے اپنے وچ گواچے

درشن ویکھ مراں جل بل کے بن ڈٹھیاں جان نہ جردی
آکھ ضیاؔ ایتھے جت عشق دی اتے اپنی بازی ہردی

39

قید سجن دی لکھ مُبارک جو میں قیدی ہاں دلبر دا
قید سلامت اس ماہی دی ڈیہنہ رات رہائیوں ڈر دا
مُجرم عشق نہ فارغ تھیوے ایہہ خاصہ ہے اس در دا
ضیاؔ جس دل وچ عشق سماوے اوہ عقلوں پردہ کردا

40

میں وچ آپ وسیں محبوبا دس میں ہُن کون کہاواں
اَن ہویاں دی ذات نہ کوئی تیرا ہون کہوں وکھلاواں
نیڑے واٹ ہجر دی کیویں تیرا وصل کیویں جتلاواں
ضیاؔ ایہہ گل آکھن دی ناہیں جو آکھاں آکھ گنواواں

41

آ ماہی رت کوکاں ماہی جیویں بن پانی دے ماہی،مردی آہی
راہی روک پُچھاں وچ راہیں مینوں چھوڑ گیا اِک راہی،پُچھدی آہی
پھاہی پا پریم دی پھاہی میری جان دُکھاں وچ پھاہی،ٹھنڈی آہی
ضیاؔ چاہی پر یار نہ چاہی ان چاہی کیہ چاہی،بُجھدی آہی

43

ہر ویلے تے ہر تھاں ہوندیا تینوں کیہ ہو کے پچھاناں
میں ہوواں تے توں نہیں دِسدا توں ہیں میں کیہ جاناں
رُوپ سجا سبھ لُکّن میچیاں ایہہ داء فریب پُراناں
ضیاؔ کامل نہیں پیر جیہناں دا کوئی ٹیرا کوئی کاناں

44

ایس عقل تے اکھ دا کم ایہو اگے ویکھنا پچھے دی سار کوئی نہ
ایہناں اکھیاں تھیں کون ویکھدا اے، پرت ویکھنے دا رواوار کوئی نہ
بناں اپنے ہر کوئی غیر سمجھے اپنے آپ تے وی اعتبار کوئی نہ
ضیاؔ عقل دی گل جے مَن لیئے، عقل آکھدی اے کرن ہار کوئی نہ

45

ہر ویلے تے ہر تھاں وسنائیں، کسے ہور نُوں ہون دی تھاں کتھے
کیوں نہ اپنی گھڑی پھول ویکھاں، لبھن واسطے جنگلیں جاں کتھے
میرا جسم تے جان ہے تھاں تیری، پھراں پُچھدا تیرا نشان کتھے
ضیاؔ کون ہے تیرے بِنا کوئی کسے ہور دی نہیں پچھان کتھے

46

اِک پِنڈے تے دعوے نے دو یارو ایس گل نوں کیویں اُتھل ہووے
کون اپنے پلیوں کوئی بندہ، ہر ویلے ایہہ گل اٹل ہووے

بھلا کسے نوں کیہ اعتراض جیکر، بے مثل دی ایہو مثل ہووے
ضیاؔ ایہہ وی تے کدی نہیں ہو سکدا، بندہ اج ہووے اللہ کل ہووے

متفرقات

العِلم نُقطۃ وَکَثرہ لِلجاہلین

سیاہی۔ نُقطہ۔ حُروف

احدیت۔ وحدت۔ وحدیت

ہے ذات دوات سیاہی دی
کوئی لوڑ نہ علم آگاہی دی
ایتھے لازم کوئی احکام نہیں
آغاز نہیں، انجام نہیں
ایتھے عقلی علم بیدار نہیں
کوئی غلط صحیح درکار نہیں
ایتھے سُوجھ بُوجھ پہچان نہیں
معرُوف عارف عِرفان نہیں
نہ اوّل ہے نہ آخر ہے
نہ ظاہر ہے نہ باطن ہے
نہ حد حدُود وجُودی اے
بے شاہد، بے مشہُودی اے

ان رَکّت وجُود ہے عدداں توں
ہے فارغ ساریاں جیتاں توں
کوئی اِسم صِفت دا نام نہیں
ایتھے حاجت صُبح و شام نہیں
بے اِسمی ہستی ذات ہوئی
بے مثل، مثال دوات ہوئی
کوئی وِسے نہ حرف دوات اندر
خُود غنی سیاہی ذات اندر
کِتے زیر، زبر، دی جہات نہیں
کوئی آکھن والی بات نہیں

قال رسول اللہِ تعالٰی

اَنَا مِن نُور اللہ و الخلق کلہم مِن نُوری

کُنتُ کنزاً ا دی تور

جد چاہیا میں اظہار ہوواں
خُود ویکھاں، خُود دیدار ہوواں
خود اپنے آپ نوں جوبن پیا
پُچھے توں تھوڑا ہون پیا
اِک قلم ارادہ دھار لیا
خُود سِرّی چوں اسرار لیا
جد اَنا سِرّ ازمایا اے
مونہہ قلم چ نقطہ آیا اے
جِد جان دوات لڑائی اے
اِک نقطے تیک رسائی اے
مونہہ ڈوبیا قلم ارادے دا
بن گیا وجود اِک نقطے دا
نقطے دی ذات سیاہی اے

نقطہ محبوب الٰہی اے
ایہہ مُجمل عِلم دوات دا اے
ایہہ مظہر کُلی ذات دا اے
مونہہ قلم چ نقطہ پھڑیا اے
جد لوح پہ نقطہ دھریا اے
پھر لوح توں قلم اُٹھایا اے
اِک نقطہ نظریں آیا اے
ایہہ نقطہ حال سیاہی دا
ایہہ حال جمال سیاہی دا
سیاہی تے گُنگ زبانی اے
پر نقطہ، طرز بیانی اے
ایہہ راز سیاہی کھولے گا
جُن نقطہ مونہہ چڑھ بولے گا
مِنَ النور، سیاہی کہندا اے
وِسدا بھی چھپیا رہندا اے
ایتھے نقطہ نام سیاہی دا
ہر حرف چ نقطہ واہی دا
کُجھ نقطہ الف بنایا اے
بن نقطے الف نہ پایا اے
اس نقطیوں، الف نہ ب خالی
نہ ت خالی نہ ث خالی

نہ عین نقطیوں خالی اے
نی غین نقطیوں خالی اے
جس حرف چ نُقطہ آیا نہیں
اُس کدی وجُود وکھایا نہیں
نقطے نے ماری کھچ گوے
لگ بیٹھا حرفاں وچ گوے
نقطہ حرفاں دی جان ہویا
کسے ورلے نوں پچھان ہویا
نقطے چ نزول سیاہی دا
خود شاہد آپ گواہی دا
نقطہ سیاہی دا بُوہا اے
سبھ کجھ نقطے سے ہوا اے
ہر حرف چ نقطہ ظاہر اے
کوئی حرف نہ نُقطیوں باہر اے
جے نقطہ نہ مابین ہووے
ناں عین ہووے نہ غین ہووے
اے بی سی نظریں آوے نہ
کوئی ون ٹو نظریں آوے نہ
کوئی ظاہر نہ اُوڑا، ایڑا ہو
کسے علم دا راہ نکھیڑا ہو
ایہہ نقطہ بحر ہے وحدت دا

ایہہ نقطہ نُور ہے کثرت دا
نقطہ نہ کہو، انسان کہو
ہر دو جہان دی شان کہو
جتنی مُضاد اسمائی اے
نقطے نے بُت بنائی اے
ایہہ نقطہ اُمی لقبی اے
نقطے دی حقیقت عجمی اے
جس نقطے تائیں جان لیا
اُس کل الکل پہچان لیا
جس نقطیوں سُوجھا پائی اے
اوہ سودائی، سودائی اے

واہ نقطیہ تیرا کیا کہنا
دوہیں پاسیں رہنا بہنا
باطن تھیں ہادی ہو اللہ
اتے ظاہر وچ رسول اللہ
جس پیر دا دامن پھڑیا اے
ضیا اوس نے نقطہ پڑھیا اے

ہیر

تیری دید نوں اکھیاں سہک رہیاں
چوری کھیڑیاں توں گھریں آ رانجھا
پھوک مار کے گُن فیکون والی
وچ ونجھلی آن جگا رانجھا
نَحنُ اقرب دی چڑھ کے سیج اُتے
سینے لگ کے اِک ہو جا رانجھا
ہیر ہور تے رانجھنا ہور نائیں
ایویں وچ یقین سما رانجھا
ہیر رانجھا تے رانجھنا ہیر ہوئے
وچوں دوئی دیوار نوں ڈھا رانجھا
کسے ویلے نہ ہیر نوں ہیر سُجھے
لوں لوں دے وچ سما رانجھا
بے زوال وصال اُمنگ میری
ایدوں گھٹ نہ عشق دا بھاء رانجھا
بھاویں عقل دا گم جہان ہوئے

رہوے چمک دی تیری ضیاءؔ رانجھا

اِک پل نہ وسرے یاد تیری
گھیرا پا لیا تیرے غم رانجھا

تیرا درد نہ سانبھیا جائے میتھوں
ہنجھو برسدے نے چھما چھم رانجھا

تیرے ڈٹھیاں اکھیاں رجیاں نہ
سینے ہُوک اُٹھے دما دم رانجھا

تینوں ویکھ کے ہور کیہ ویکھنا ایں
توں کعبہ تے عرب عجم رانجھا

تیرا وچھڑن اگ ہے دوزخاں دی
تیرا مِلن ہے باغ ارم رانجھا

ضیاءؔ ہیر فقیر ہو گئی تیری
بس لوڑ دی تیرا کرم رانجھا

رانجھا نام شنید ہے کھیڑیاں نوں
ایہہ پر دید دا کوئی رواوار نائیں
قدر رانجھنے دا ہیر جاندی اے
بناں رانجھنے صبر قرار نائیں
ہتھ جوڑ کے رو رو عرض بھیجی
تیری بندی ہاں یار وسار نائیں
مِلیں کھیڑیاں وچ تے عید ہوئے

تیرے باجھ جیونا کسے کار نائیں
آ کسے بہانڑے ملیں چاکا
تیرے وسرے قول قرار نائیں
رانجھا دسنا منع ہے وچ کھیڑیں
ضیاء جوگی دی کوئی وچار نائیں
انا احمدؐ بلا میم بچ کر کے
اساں منیاں کوئی اُدھار نائیں
انا بشرو مثلکم کہنا
کوئی تیں اگے دُشوار نائیں
ساڈے نال دا ہو کے ملیں سانوں
نہیں تے مناں ساڈے عتبار نائیں
کتھوں آیا ایں تے کیویں آیا ایتھے
تیری تُجھدی راہ گزار نائیں
کیہڑا مُلک وجود مقام تیرا
سانوں واقفی ایس اسرار نائیں
تیرے دسیاں باجھ نہ بھیت کُھلے
ضیاء عقل دی اکھ بیدار نائیں
ہست نفی دے رُوپ وچ آن لگیا
آپے ویکھیا آپ وکھایا ای
اربعہ عناصر دی ملی بھبھوت رانجھے
رُوپ جوگیاں دا بن آیا ای

لا الٰہ الا انا ایہو
وچ کھیڑیاں ناد وجایا ای
سبھی عقل تمیز حیران ہوئی
ہائے جوگی نے کیہ فرمایا ای
ہیر شوق نوں جا کے دس پائی
بیٹھی بیٹھی نوں چا تڑپایا ای
صدقے جوگی دی ذات صفات توں ضیاءؔ
رانجھا ہیر نوں آن مِلایا ای
مذہب رُوپ سہیلیاں پُچھ پائی
ہیرے دس ہاں جوگی دی گل کیویں
کیہڑی نظر دے نال توں ویکھدی ایں
ایہدے لگن والا دل چھل کیویں
جیہڑا کتے وی جان نہ آون والا
ساڈے دل آیا اوہو چل کیویں
جوگی گُرو ہے سُگھڑ گیانیاں دا
ایہدی عبدھو پئے گی ال کیویں
بے رنگ جو بہر بے صورتی دا
آیا صورت دے وچ بدل کیویں
ضیاءؔ شاہ حُسین سمجھا دتا
بشریت دا بھیت اُتھل کیویں

احدیت

جدوں رب دا رب وی نام نہیں سی جیہنوں آکھدا رب غفار میاں
نہ کوئی صفت نہ رنگ نہ شکل کوئی نہ کوئی انت نہ حد شمار میاں
ویکھن ڈِسن نہ کہن کہون جوگا نہ کوئی فکر تے نہ کوئی آہر میاں
ضیاؔ آپ چ آپ معمور ہیسی اپنی دید ولوں آوازار میاں
عشق جاگیا آپ نوں آپ ویکھاں کوئی شکل ہووے طرح دار میاں
میں ہاں تے سہی موجود اے پر مینوں ہویا نہ میرا دیدار میاں
آپنے آپ نوں ڈِساں نہ حد ہوئی ہوندے سُندیاں بے شمار میاں
ویکھن واسطے روپ کیہ ہووے میرا لیا شکل دا دھارنا دھار میاں
ڈٹھی آپنی آپ تصویر ضیاؔ آپنے وچ تصور اُتار میاں
اودوں ایس دا نام انسان دھریا جدوں نہیں سی ہور آثار میاں
ہویا آپ انسان نہ ہور کوئی کسے چیز دا ذکر اذکار میاں
ایہدے ہون دے واسطے چاہیدا اے کیہ کیہ کراں سویکار میاں
آپنے علم معلوم دی ہوئی ضیاؔء آپنے آپ دے نال گفتار میاں
چودہ طبق دا بنگلہ ہووے ہنیاں بجیا پھبیا گُل گلزار میاں
ایہدے وچ مخلوق جو چاہیدی اے ہووے قسم اٹھارہ ہزار میاں
دن رات دا آون تے جاون ہووے وگاتگ ہووے لگاتار میاں
چانن واسطے سورج تے چن ہووے بھری تاریاں رات سنگار میاں
گرمی تیز گرمی سردی تیز سردی اسو کتہ دی ہووے بہار میاں
کھلا ڈھلا سمندر وی مارے ٹھاٹھاں کنڈا دوسرا دسے نہ پار میاں

سارے پھیر دی پھرے ہوا جھاڑو پانی امبروں موسلا دھار میاں
اگ مندی حکم رضا ہووے جنی چائیدی اے لاٹاں مار میاں
دھرتی فرش میرے رہن بہن خاطر منے ہت میری آ گیا کار میاں
بیابان صحرا ہرے بھرے جنگل اُچے پربتاں اُسر اُسار میاں
دھاڑ شیراں دی چہک پرندیاں دی کرے کوئل پپیہا پکار میاں
ضیاؔ وچ ظہور دے آجاواں جیکر ہووے مرضی کردگار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
آیا جوش چ بحر بے صورتی دا ہویا آپ تے آپ مختار میاں
جیویں چاہواں سو کراں تے ہو جاواں میرے باجھ کسنوں اختیار میاں
پہلے علم چ قلم نوں جانچ کے تے عمل کرن تے ہویا تیار میاں

احدیت تے وحدت واحدیت، غیبی مرتبے تیجے بیدار میاں
احدیت دی ضرب تھیں روح ہویا وحدت ولوں مثال اظہار میاں
واحدیت نے عنصری طور پکڑے حکمت عملی نے پکڑیا آہر میاں
پاسا موڑیا اک بے صُورتی نے صورت نگر دے ول بیدار میاں
ضیاؔ کُن کہیا آپنی ذات تائیں فیکون چ پیر پسار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ایہہ نزول ہے ذات محمدیؐ دا اسماں صفتاں چ ہویا اظہار میاں
چل پئی ظہور دی نبض سارے ہویا عمل دا گرم بازار میاں
ملیا نوری لباس ملائیکاں نوں اسم ذات دا ورد وہار میاں
بتھیں آپنی ضیاؔ انسان کیتا شکل آپنی اُتے تیار میاں

چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
کنت کنزاً دا ہویا منشا پورا ویکھ آپنا آپ دیدار میاں
تسجدُو لآدم حکم کیتا سجدہ کرو ایہہ میرا اصرار میاں
اَلاِنسانُ سِری وَاَنَاسِرھُو ایہدا میں ایہہ میرا دیدار میاں
جتھے جتھے تے جیہا وی جو جو ہے ایہدے ہو جاوٗ خدمتگار میاں
اک رکھ لیا انکار خاطر گل پا کے لعنت دا ہار میاں
صِفتاں آپنے والیاں پا کولوں کیتا آدم نوں خوب ہوشیار میاں
پھردا ٹُردا درخت وجود آدم ہوویں ایس تے نہ دعویدار میاں
ہور سارے درخت نے مِلک تیری ایہہ ہے مِلک میری خبردار میاں
میتھوں وکھ جے آپ نوں جان بیٹھوں ہوسیں ظالماں وچ شمار میاں
لاَ تقربٖ حذہِ آکھ ضیاؔ کیتا آدم تائیں بیدار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
دوہاں ضداں چ اِک انکار ذاتی نہ پسند ہویا کرن ہار میاں
اک حکم ابلیس تے ہویا نافذ اک آدم تے لازم اقرار میاں
وکھو وکھ تعزیر تے جُرم اِکو آکھے صاحب نوں کون ونگار میاں
ایتھے بولن دی جُرائت نہ کسے ہوئی بھلا کون سکے دم مار میاں
ضیاؔ رب دا آپنا معاملہ اے ایتھے دخل دینا سزا وار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
جنت وچ آدم کلا پھرے بھوندا کسے نال نہ گل گفتار میاں
کلا رُکھ نہ ہووے خدا کر کے تنہائی توں ہویا بیزار میاں
دُکھ پہنچیا ذات قدیم تائیں کیوں اُداس ہویا میرے یار میاں

ذاتِ حق بہ صفات حق

اللہ کلم کلہ آپے آپ ہے
جس وچ نہ کوئی پُن ہے نہ کوئی پاپ ہے
نہ کِتوں آوے جاوے نہ کِتے مُکدا
نہ سوئے نہ جاگے نہ ایہہ اُکدا
نہ کوئی انت شمار نہ کوئی حد اے
نہ گنتی وچ آوے نہ اِک تھیں ودھ اے
خلقت ساری ساجی اپنے آپ توں
آپ بری ہے پُتوں دِھیوں باپ توں
وکھو وکھی جاپن شکلاں صُورتاں
اِک اکلے دیاں سبھے مُورتاں
رلا نہ رتی ماشہ کدھرے ہور دا
آپے دھارے روپ سنت دا چور دا
آپے اپنے آپ نوں دُوجا جاندا
آپے اپنے آپ نوں پیا پچھان دا
آپے ویکھے آپے سُندا بولدا

آپے اپنے آپ نوں پھردا ٹولدا
آپے شوق تھیں اناالحق پُکاردا
آپے بیٹھا فتوئی دیوے دار دا
آپے اللہ آپ رسول کہاوندا
آپے اپنے حکم پیا فرماوندا
جد احد نے احمد ہونا دھاریا
احمد کہتے نہ ہے ی بڑا وچاریا
پھر آپے اپنے آپ نُوں ہونا پے گیا
بے حد نوں حد چ آوَنا پے گیا

احدیت

جدوں رب دا رب وی نام نہیں سی جیہنوں آکھدا رب غفار میاں
نہ کوئی صفت نہ رنگ نہ شکل کوئی نہ کوئی انت نہ حد شمار میاں
ویکھن دِسن نہ کہن کہون جوگا نہ کوئی فکر تے نہ کوئی آہر میاں
ضیاؔ آپ چ آپ معمور تیسی اپنی دید ولوں آوازار میاں
عشق جاگیا آپ نوں آپ ویکھاں کوئی شکل ہووے طرح دار میاں
میں ہاں تے کسی موجود اے پر مینوں ہویا نہ میرا دیدار میاں
آپنے آپ نوں دساں نہ حد ہوئی ہوندے سُندیاں بے شمار میاں
ویکھن واسطے روپ کیہ ہووے میرا لیا شکل دا دھارنا دھار میاں
ڈٹھی آپنی آپ تصویر ضیاؔ آپنے وچ تصور اُتار میاں
اودوں ایس دا نام انسان دھریا جدوں نہیں سی ہور آثار میاں
ہویا آپ انسان نہ ہور کوئی کسے چیز دا ذکر اذکار میاں
ایہدے ہون دے واسطے چاہیدا اے کیہ کیہ کراں سویکار میاں
آپنے علم معلوم دی ہوئی ضیاءؔ آپنے آپ دے نال گفتار میاں
چودہ طبق دا بنگلہ ہووے ہنیاں بجیا پھبیا گُل گلزار میاں
ایہدے وچ مخلوق جو چاہیدی اے ہووے قسم اٹھارہ ہزار میاں
دن رات دا آون تے جاون ہووے وگاتگ ہووے لگاتار میاں
چانن واسطے سورج تے چن ہووے بھری تاریاں رات سنگار میاں
گرمی تیز گرمی سردی تیز سردی اسو کتے دی ہووے بہار میاں
کھلا ڈھلا سمندر وی مارے ٹھاٹھاں کنڈا دوسرا دسے نہ پار میاں

سارے پھیر دی پھرے ہوا جھاڑو پانی امبروں موسلا دھار میاں
اگ مندی حکم رضا ہووے جنی چائیدی اے لاٹاں مار میاں
دھرتی فرش میرے رہن بہن خاطر منے نت میری آ گیا کار میاں
بیابان صحرا ہرے بھرے جنگل اُچے پربتاں اُسر اُسار میاں
دھاڑ شیراں دی چہک پرندیاں دی کرے کوئل پپیہا پکار میاں
ضیا وچ ظہور دے آجاواں جیکر ہووے مرضی پرودگار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
آیا جوش چ بحر بے صورتی دا ہویا آپ تے آپ مختار میاں
جیویں چاہواں سو کراں تے ہو جاواں میرے باجھ کسنوں اختیار میاں
پہلے علم چ قلم نوں جانچ کے تے عمل کرن تے ہویا تیار میاں

احدیت تے وحدت واحدیت، غیبی مرتبے تنے بیدار میاں
احدیت دی ضرب تھیں روح ہویا وحدت ولوں مِثال اظہار میاں
واحدیت نے عنصری طور پکڑے حکمت عملی نے پکڑیا آہر میاں
پاسا موڑیا اک بے صُورتی نے صورت نگر دے ول بیدار میاں
ضیا کُن کہیا آپنی ذات تائیں فیکون چ پیر پسار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ایہہ نزول ہے ذات محمدیؐ دا اسماں صِفتاں چ ہویا اظہار میاں
چل پئی ظہور دی نبض سارے ہویا عمل دا گرم بازار میاں
ملیا نوری لباس ملائیکاں نوں اسم ذات دا ورد وہار میاں
بعضیں آپنی ضیا انسان کیتا شکل آپنی اُتے تیار میاں

پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
کنت کنزاً دا ہویا منشا پورا ویکھ آپنا آپ دیدار میاں
تسجدُو لآدم حکم کیتا سجدہ کرو ایہہ میرا اصرار میاں
الانسانُ سِری وانا سِرحو ایہدا میں ایہہ میرا دیدار میاں
جتھے جتھے تے جیسا وی جو جو ہے ایہدے ہو جاؤ خدمتگار میاں
اک رکھ لیا انکار خاطر گل پا کے لعنت دا ہار میاں
جِنّاں آپنے والیاں پا کولوں کیتا آدم نوں خوب ہوشیار میاں
پھردا تُردا درخت وجود آدم ہوویں ایس تے نہ دعویدار میاں
ہور سارے درخت نے مِلک تیری ایہہ ہے مِلک میری خبردار میاں
میتھوں وکھ جے آپ نوں جان بیٹھوں ہوسیں ظالماں وچ شمار میاں
لاتقرب ھذہٖ آکھ ضیاؔ کیتا آدم تائیں بیدار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
دوہاں ضداں چ اِک انکار ذاتی نہ پسند ہویا کرن ہار میاں
اک حکم ابلیس تے ہویا نافذ اک آدم تے لازم اقرار میاں
وکھو وکھ تعزیر تے جُرم اِکو آکھے صاحب نوں کون ونگار میاں
ایتھے بولن دی جُرائت نہ کسے ہوئی بھلا کون سکے دم مار میاں
ضیاؔ رب دا آپنا معاملہ اے ایتھے دخل دینا سزا وار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
جنت وچ آدم کلا پھرے بھوندا کسے نال نہ گل گفتار میاں
کلا رُکھ نہ ہووے خدا کر کے تنہائی توں ہویا بیزار میاں
دُکھ پہنچیا ذات قدیم تائیں کیوں اُداس ہویا میرے یار میاں

نحنُ اقرب تھیں پُچھیا اے آدم کیہڑی گل کیتا سوگوار میاں
کیتی عرض میں کلیاں رہن آیا وچ جنت دی گل گلزار میاں
عرض کردیاں نیم دراز ہویا اکھاں میٹ لیاں آخرکار میاں
جو چوہنائیں اوہدی تصویر بنا آپنے وچ تصور دے دھار میاں
آدم حوا دا روپ دھیانیاں سی سوہنے نقش نگار چتار میاں
فیکون ہو کے نیڑے ہو بیٹھی جیویں بیٹھدے خدمت گزار میاں
اکھ کھلی تے پچھیا کون ہیں توں جنوں یاد فرمایا سرکار میاں
میں غلام خادم تے کنیز تیری تیری خوشی دی سدا بہار میاں
تیرے واسطے حاضر حضور ہوئی تیرے قدماں چ تابعدار میاں
بُنے دھاریا ہے ظہور پایا خوشی آن ہوئی روا دار میاں
اوہو جنت فردوس ہو گئی ساری حسن بکھریا سمت ہزار میاں
آپنے اصل ولوں دھیان پھرن لگا ویکھ روبرو موج بہار میاں
ہونا آدم نوں آپنا اوہڑنا سی فطرت آن ہوئی ساز گار میاں
میں توں دا عقل نے سبق دتا گئی آپنے ہون دی سار میاں
ہمہ ہی دی جدوں وچار آئی کڈھ جنتوں چھڈیا باہر میاں
ضیا آشنا کرن جہان خاطر جوڑا زمین تے دتا کھلار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
پیار دوہاں دا پا وچھوڑ دتا گئی ہجر فراق دی سار میاں
ربنا ظلمنا انفسنا گئی لباں تے آون پکار میاں
تیرے حکم باجھوں پتہ ڈولدا نہیں اسیں کون ہاں فعل مختار میاں
ایویں شرک دی کھیڈ وچ ذہن اڑیا ساڈا کجھ وی نہیں اختیار میاں

توہیوں سارے وجود دا ہیں مالک ناقص عقل ساڈی بُھلن ہار میاں
ضیاؔ صدقہ محبوب دا دے سائیاں اساں بھلیاں نوں بخشنہار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
لا الہٰ الااللہ کہو آدم صفی اللہ دا کر اقرار میاں
اللہ باجھ وجُود نہ ہور کوئی شرک غیر توں رب بیزار میاں
جیہڑا وکھرا آپ نوں جانیاں ایں توبہ ایس توں کریں ہزار میاں
دُوجا جان کے آپ نوں کریں توبہ نا منظور ہے ایہہ بار بار میاں
ایہہ مسئلہ پُل صراط دا ای اُپر لنگھنا تیغ دی دھار میاں
ایس لیک توں پیر جے تھڑک جاوے بندہ ہو جاندا خطا وار میاں
پُتر ہنساں دے چُگ دے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
آدم صفی اللہ نوح نجی اللہ ابراہیم تے نار گلزار میاں
آیا موسیٰ کلیم تے روح اللہ واری آئی محمدؐ سرکار میاں
اوّل والا اخیر تے ظاہر ہویا ذات حق دا سِر اسرار میاں
ایتھے آن کھلے مخفی بھیت سارے اگے بند نبوت دیوار میاں
شک شرک تے کفر مٹاون خاطر کیتا کلمے دا خوب پرچار میاں
حقی ملکی بشری ایہہ مراتب تینے سدا آپ تے رہن اظہار میاں
شرح اُچی طریقت دی عین کچی تے حقیقت دا وار نہ پار میاں
معرفت دی گل نہ پچھ ضیاؔ جانن آپ نوں آپ سرکار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
رُکھ چَنن دا مہکدا ہووے جتھے خوشبو پھیل جاندی کوٹاں چار میاں
سخن آپ دے لا جواب معنی سوچ سوچ دی گل گفتار میاں

آوے گل پسند نہ کافراں نوں طرح طرح دا دین آزار میاں
ثابت قدمیوں کدی نہ آپ ڈولے ویکھ جھوٹھ دا گرد غبار میاں
کوڑا سر تے سہہ لیا ہس کے تے بدلہ لیا نہ آپ سرکار میاں
پیش کیتی عوضانے چہ خیر خواہی خوش خلقی دی مار کے مار میاں
کوڑا سُٹن والی مسلمان ہو گئی سر قدماں توں آپڑے وار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
پتھر بنھ کے آپنے پیٹ اُتے لیا وقت سرکار گزار میاں
جاری رکھیا آپنے عزم تائیں ڈرے ویکھ نہ ننگی تلوار میاں
مٹھی ریت دی کافراں ول ماری بھلا ایہہ سی کیہڑا ہتھیار میاں
ہتھ آپدا ربّ دا ہتھ ہے سی کر دی ریت گئی مارو مار میاں
حق باطل دا پیا مقابلہ وی تھوڑے بہتیاں تے جیت وار میاں
بت خانیوں کعبہ بنا دتا کلمہ پڑھن لگے جرم وار میاں
ہوئیاں عام معافیاں آپ ولوں حق سچ دی پئی پکار میاں
پیار خلق محبت تے رحم دِلی خطا پوش سائیں بُرد بار میاں
آئے باز نہ جو ہٹ دھرمیاں توں اوہناں واسطے پھڑی تلوار میاں
ساری دنیا دی بندگی اک پاسے اک علی دی تیغ دا وار میاں
علی علی میدان پکار اُٹھے کھڑکی آن جدوں ذوالفقار میاں
اِکناں ویکھیا صورت ظاہری نوں اکناں باطن دا کھلا اسرار میاں
اِکناں بندیاں بندہ ہی جانیاں ایں اِکناں ربّ دا ہویا دیدار میاں
او وی یار سُن آپ دے نام اُتوں جیہناں وار دتے گھر بار میاں
مولا علی خرید اعتماد لیا ریا کاریوں گل ایہہ باہر میاں

مُل پوے درگاہ قربانیاں دا ساکا گیری نہ ایتھے شمار میاں
جس نعمت دے لائق جو ظرف ہووے اوہدا حق ہے او حق دار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
علم اللہ دا شہر آباد نبیؐ مخفی قوتاں بھیت اسرار میاں
بھرے ہوئے خزانے عرفان ربی ہوئے آپ اتے آشکار میاں
سرمہ اکھیاں وچ مازاغ لائے حق خلق چ نت بیدار میاں
جو کجھ ہو گیا تے جو کجھ ہون والا نظر آپ دی وچ اظہار میاں
یاسین مقام حضور دا اے دوہاں پاسیاں توں خبردار میاں
ڈیرہ عرش اتے قدم فرش اتے کسے نوں ایس دی سار میاں
نوراً نور محمدؐ رسول ضیا اللہ بولدا وچ گفتار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
اللہ ولوں جو فیض نزول ہویا سینے حضرت محمد سرکار میاں
منتقل اوہ وچ ولایت ہوئے مخفی گنج تے سرِ اسرار میاں
چلی شاخ ایہہ اکھ چوں اکھ پیدا ہوندی گئی پیدا پیداوار میاں
تُری پیر مرید دی ویل اگے اَدب والیاں سینے سرشار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
اسیں تکڑی کوئی نہ گھٹ تلے عشق کسے دا بنے نہ یار میاں
جیہڑا ایس ویڑھے جیوندی جان دیوے اوہو مقبلاں وچ شمار میاں
حسنین جو رضا نوں من گئے تازہ اج تیکر یادگار میاں
کوئی پلنگ تے رب نوں لئی بیٹھا کوئی مار نعرہ چڑھیا دار میاں
قُم باذنی کہیا مُردہ جی پیا اوہدی کھلڑی لئی اتار میاں

بٹ بٹ ویکھے خاموش کوئی سارا یار ہی یار ہے یار میاں
کوئی پرت آیا نحن اقرب ولے عقل فکر دی لنگھ دیوار میاں
کسے ماریا اے جھٹ باز والا گیا وہم دا توڑ حصار میاں
گھجے نین نہ رہن شرابیاں دے جیہناں اکھاں چہ نشے دی تار میاں
ہوندا ایسا وی ویکھیا کرم تھیا گھریں آن ملدا آپ یار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
عشق ماردا دور ڈراڈیاں نوں حاضر ہوندے نیں وچ دربار میاں
نیڑے رہ کے اک محروم رہندے شوق جاگیا نہیں اک وار میاں
چچڑ نال ہوانیاں رہن چمڑے کدی ڈٹھی نہ دُدھ دی دھار میاں
خون چوسناں کم ہے چچڑاں دا دودھ نال ناہیں سروکار میاں
پُل صراط توں لنگھ فقیر جاندا گدی مل بہندے حق دار میاں
اَن مُلے سلام آداب ہوندے نسبت والیاں دی نمسکار میاں
مونہہ صبر قناعت دا ہین ڈٹھا ذہن جری نہ نفی دی مار میاں
دکھ درد ونڈالیا نال ساکاں تیرا لگے نہ ہور کوئی یار میاں
بھکھ دتی نہ طلب دے منگتے نوں چنگا کھان دے نال وہار میاں
جیوندی دیہہ نہ رب نوں سونپیو ای سر بُنے دا چکیا بھار میاں
بال وانگ گواچیا وچ میلے اگے پچھے دی خبر نہ سار میاں
لبھ آپنے آپ نوں کسے کولوں جیہنوں آپنے آپ دی سار میاں
بے دام غلام ہو جا اُسدا منگے سر نہ کریں ادھار میاں
جیکر کہے تے بھیک وی منگنی ایں ٹٹ جائے غرور ہنکار میاں
جیکر کہے تے کدی وی نہ منگیں اگے رب دے ہتھ پسار میاں

نامراد ہونا بڑا کارنامہ بیٹھ صبر دے پیر پسار میاں
ہر دم رہو رضا دے وچ راضی آپنی مرضی دی مرضی نوں مار میاں
طلب شرک دی وٹ ہے ڈھا چھڈیں ایہہ نہ ڈھاکے پھر اُسار میاں
جیوندا لیا وجود تے دے جیوندا مویا ہویا دینا کیہڑی کار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں

واللہ یختص من یشاء

پیداوار چوں جیاں وی ہین چیزاں جڑیاں گھٹ ہوون پیدا وار میاں
بہت گھٹ کستوریا ہرن ہوندا ڈھنی نافہ جیہدے خوشبودار میاں
ہر پپی دا ضبط نہ اکو جیہا گھٹ ہون دُر شہوار میاں
ڈار کاواں دی ساریاں نظر آئی ڈھی کسے نہ کوئیلاں دی ڈار میاں
شہد والیاں مکھیاں کتے مچھر مکھیاں بے شمار میاں
قُقنس بے پرندہ جہاں اندر دیپک گاوندی جہدی منکار میاں
قسم چھ ہزار ہے پتھراں دی پارس پتھراں وچ شمار میاں
چنن آپ تے فطرتوں مہکدا اے مہک اُٹھدے نیڑے دے یار میاں
لکھاں سراں دی بھیڑ ہجوم اندر کوئی سر ہوندا تاجدار میاں
کوئی بندیاں وچ انسان ہوندا ہووے رب جہدے اختیار میاں
ضیاؔ کل روح من امر ربی صاحب امر دا ہور وقار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
نام کنیاں دا فقر فقیر ہندا لوکیں نام سدن سد مار میاں
بن جان فقیر بہروپئے وی کرن فقیراں جیہی گفتار میاں
ٹھیٹھر والے فقیر دا پاٹ کردے گھون موں بن دے جٹا دھار میاں
بھیک منگ فقیری دی اوٹ لیکے کٹھے کر لیندے پیسے چار میاں
اے ضیاؔ فقیری شناس دی اے بانا فقر فقیری نوں عار میاں

چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
تھاں مسجداں منداں وچ ہے نہیں جتھے رب لے رات گزار میاں
گھر کسے دے رب نہ وڑن جوگا رہن بہن جتھے ڈیرہ دار میاں
لنگھے رب کیویں کسے کارخانے پہرہ لائی بیٹھے مال دار میاں
کھیت کسے دے رب نہ پیر پاوے گڈی واڑ بیٹھے زمیندار میاں
چپہ چپہ زمین دا ونڈ لیا آدم زادیاں نے وٹاں مار میاں
ملکاں والیاں نے باڈر قائم کیتے رہی رب جوگی کیہڑی ٹھاہر میاں
رکھ رب دی ضیا نماز روزہ ہور لینا کیہ اوس سرکار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
تھاں رب دی دل انسان دا سی خالی اوہ وی ناں رہ گئی ٹھاہر میاں
آوے اک توں اک دلیل نویں ہیرا پھیریاں اٹھن ہزار میاں
رجھاں خواہشاں امنگاں نے جال انیاں نال آس امید دی تار میاں
ہن کراں گے اج نہیں پھیر سہی ایتکاں تے اوندی وار میاں
آون والا زمانہ تے ویکھیا نہیں اگوں دھارنا لیاں نے دھار میاں
بھاویں ہووے نہ ہووے خیال پورا متاں رب نوں دین وہار میاں
پھر شکوہ شکایت خدا اتے ساڈی سنے نہ پروردگار میاں
ساڈیاں اسیں تے اوہدیاں اوہ جانے رب بنے کیویں ساڈا یار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
پہنن کھان تے کھٹن کماون دنیا ایہو عیش تے ایہو وقار میاں
دن چڑھدیاں بھکھ دے بھانڈیاں نوں کھول بیٹھدے وچ بازار
میاں

آ جاوٴ آ جاوٴ سانوں کوئی دین والا لے جاوٴ لے جاوٴ دی کرن پکار میاں
اکھاں دل دماغ دا لوبھ وارث گھاٹے وادھے دی سوچ وچار میاں
نوٹ ویچ کے گاجراں لوے کوئی ویچے گاجراں کوئی بازار میاں
رزق رب ولوں سارا مفت آوے پیسے راکھیاں لین وہار میاں
پیسہ دنیا دا اِک عتبار بنیاں حاصل کرن دے سبھ کاروبار میاں
نفع رب دی دین خیال کر دے گھاٹا جانیاں ربّ دی مار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
سونا چاندی دین ایمان دنیا جپھی گھٹ کے بیٹھے نیں مار میاں
سانبھ سانبھ ایہہ چیتے دے نال رکھن کانی بُت جو گھڑے سُنیار میاں
ایہہ حیثیت ہے بندے دی جان بیٹھے ایہدے ہون دے نال وقار میاں
ایہہ ہووے تے بندہ ہے سیٹھ صاحب ورنہ بندہ ہے چم چمیار میاں
کِناں سونا رسولؐ نے سانبھیا سی کہڑا بیٹی نوں بخشیا ہار میاں
حضرت علی نے وری چ کیہ ڈھویا شیعہ سُنیاں ویکھ و چار میاں
تیری بغل چ بت پئے جھاکدے نیں ایہہ ہے دین تیرا دین دار میاں
سونا چمکدا چِٹے دی کھل جیویں وانگوں باندر پھڑن دا ایہہ اوزار میاں
اک وار گُچی وچ ہتھ پھسیا ساری عمر رہندا کھاندا مار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
کلمہ اللہ رسول زبان اُتے دلوں قارُوں دیا پیروکار میاں
نقد دنیا دی موج بہار جاتی سدا رب دے نال اُدھار میاں
کِتھے ہووے گا اوہ نیلی چھت والا اَن ڈِٹھے دی خبر نہ سار میاں
چھت پاڑ کے کسے نوں نہیں دیندا صلہ ملے ہتھیں کیتی کار میاں

لکھیا ہویا اے ہتھ تے ہذا من فضل ربی جیکر دلوں وی ہووے اقرار میاں
ہتھ پیر اکھاں ساڈے آپنے نہیں ایتھے رب دا کی اختیار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ہتھاں والیا ہتھاں تے غور کر لے اِک انگوٹھا تے انگلیاں چار میاں
پُٹھا سِدھا کر کے ہتھ ویکھ پیارے ایہہ کوئی حرف بن دے نظر مار میاں
سُجا پُٹھا تے کھبے نوں ویکھ سدھا نام اللہ دا صاف اظہار میاں
چیچی الف چھلا لام لام اللہ تے انگوٹھے نوں وچار میاں
وچلی انگلی دراز تے الف نکی اسم اللہ دے نمودار میاں
ہتھ اللہ دا اسم وجود ضیا کردا ویکھ سارے کاروبار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ہتھ وضو دے واسطے پیش ہوئے ہتھ بنھ نماز گزار میاں
ہتھ نال رکوع سجود ٹردے ہتھاں باجھ نماز وگار میاں
ہتھاں زُہد دے واسطے پھڑی تسبیح اللہ اللہ دا کرن شمار میاں
پائے ہتھ نے منہ وچ توڑ لقمے کھان والیا شُکر گزار میاں
ہتھاں باجھ نہ کدی وی سَوردے نیں سارے دُنیا دے کار ویہار میاں
اللہ ہتھ دی شکل وچ نال سب دے وجے ہتھاں دے نال سِتار میاں
ہتھاں نال پکھاوَ جی پکڑ طبلہ سُر کیتی اے تھاپ کِنار میاں
گھگو گھوڑے وی ہتھاں دے نال بندے گھڑی سازی وہ ہتھاں دی کار میاں
دھوبی کپڑے ہتھاں دے نال دھووے مار استری دیوے سوار میاں
درزی کپڑے ہتھاں دے نال سیوے کوٹ پنٹ قمیض شلوار میاں
سک ہتھاں دے نال ترکھان لاہوے تے ہتھیں لوہے نوں گھڑے لوہار میاں

موچی ہتھاں دے نال بنائے جُتی ہانڈی ہتھاں دے نال گھمیار میاں
اُنے کپڑا ہتھاں دے نال ہافی سٹ تانے تے پیٹے دی مار میاں
ہتھیں کرے حجام حجامتاں نوں قینچی استرے دی ویکھ دھار میاں
ہتھاں نال ہالی ہل واہ چھڈے ہتھیں بی سُٹے زمیندار میاں
ہتھاں نال جواریے ونڈ پتے دیندے جیب دا مال سب ہار میاں
سخی ہتھاں دے نال خیرات کردے ہتھ ہتھاں دے شکر گزار میاں
ٹیوے لاون والے ہتھ ویکھدے نیں ویکھن لیکاں نوں لیکھ دی سار میاں
چھاپ ہتھاں دی ویکھدے پلس والے بندہ لبھ لیندے جرم وار میاں
مالی ہتھاں دے نال لگائے بوٹے ہتھاں نال پرچدے ہار میاں
بازیگر میدان دے وچ آیا ہتھ ٹیک کے بازیاں مار میاں
ہتھاں نال بھلوان نے دا مارے روک توڑ دی ہتھاں دی کار میاں
ہتھاں باجھ کراریاں ہت ناہیں گل کہہ گئے نے گل کار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ہتھاں نال کر جاندی اے کم دائی بچہ ہتھاں دے نال سوار میاں
ماں ہتھاں نال بچے نوں دودھ دیوے بچہ ہو جاندا ہوشیار میاں
ہتھ پیر چلا کے ہضم کردا کوئی ہور نہ بچے نوں کار میاں
تھپکی ہتھاں تے پھردے لاڈلے نوں جیہنوں کوئی نہ دنیا دی سار میاں
کوئی ڈک پرہیز نہ گندگی دا ہتھ ہور ہوندے خدمت گار میاں
رکھ نبض تے ہتھ حکیم ویکھے جدوں ہوندائے بندہ بیمار میاں
لگا ہون علاج بیماریاں دا ہتھیں پیس دوائی تیار میاں
جدوں ہتھ بے وس ہو جان ضیاؔ ہتھاں نال وچ گور اُتار میاں

صفت ہتھ دی ختم نہ ہون جوگی کتھوں تیک میں کراں اظہار میاں
کامل پیر دے ہتھاں وچ ہتھ آئے تدوں رب دا ہویا دیدار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
جیہڑے ہتھ کسے اگے کھلدے نہیں خادم اوہناں دا پروردگار میاں
اوہناں واسطے معاملہ منگدائے قرآن اندر بار بار میاں
کرو قائم نماز زکوۃ کڈھو میرے ہتھ ورتو بے مُہار میاں
نہ بنون جانوں نہ خرید ہوندے ہتھ وکن نہ کسے بازار میاں
ہتھیں خرچدے کھاندیو مال دارو تے عیال دارو خبردار میاں
جیہڑے منگدے نہیں میرے آسرے تے کوئی کرن نہ کار رُزگار میاں
اوہناں میری محبت چوں ویلھ ناہیں جیہناں دلاں چہ میرا پیار میاں
محتاج دی کسے دے جاپدے نہیں سختی نرمی نوں لین سہار میاں
اوہ میرے جوگے میں اوہناں جوگا بیٹھے آس امید نوں مار میاں
وچ میرے دھیان دے محو ہوئے کوئی کرن نہ کار رزگار میاں
مینوں لبھ لیا جنہاں اکھیاں نیں کتے ہون نہ دیاں خوار میاں
اوہناں لبھ کے دیو زکوۃ میری جیویں اوندے او معاملہ تار میاں
جہڑا دیندا اے لین وی جاندا اے کوئی سُنے نہ پھیر پکار میاں
کنیاں ہتھاں دے نال میں دین جاتا کنیاں ہتھاں نال لین دی سار میاں
ٹھگ ٹھگ لیندے چور لے جاندے کراں گھاٹیاں وچ خوار میاں
میرے بندیاں نوں جو نہ دین جانے ڈاکٹر لے لیندے ٹیکا مار میاں
پا دیاں مقدمے پیش تیرے پلس اگے نہ ہووے انکار میاں
کیوں رزق حلال حرام جاوے میرے نال جے رکھیں ویہار میاں

سودی قرض نہیں تے سر تے چاڑھ دیواں جتھوں ہووے نہ تیری چھٹکار میاں
پا دیاں گا وس جواریاں دے کوٹھا آپنا دیویں گا ہار میاں
تیرے آون نوں مائی تے دائی جانے ننگا آیا سیں وچ سنسار میاں
جاندی وار تلاشیاں لیناں نے جان دینی نہیں چھلے دی تار میاں
پتر ہٹاں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ایڈا تخی نہ رب نوں جانیوں جے جیہڑا دیکھے چھڈے وسار میاں
دتا بچپنا ویکھ او گیا کتھے جدوں آئی جوانی دی وار میاں
او وی آئی تے کھڑی نہ رہ سکی چڑھی ندی دا جیویں اُتار میاں
ملی تھاں بڑھاپے نے آن تیری کتے گیا او بوڑ کوار میاں
نالوں نال دیندا نالو نال لیندا اجے سمجھیا نہیں سمجھدار میاں
ڈلھیاں بیراں دا کجھ نہیں وگڑ جاندا چن لیں جے ہتھ پیار میاں
پتر ہٹاں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ہتھ پیر خدا دیاں نعمتاں نیں لئی ایہناں کولوں کیہڑی کار میاں
ہتھاں نال ہے چور نے سنھ لائی پھڑیا ہتھاں نے ہتھکڑی مار میاں
منشی تھانے دا ہتھاں نال بھرے ضمنی اندر پکیاں اونیاں باہر میاں
قلم جج دے ہتھاں چ پھڑی ہوئی سزا بول جانی آخر کار میاں
سکھاں اندر تسیا کیوں جھورنا ایں کیوں ایہہ راہ کیتی اختیار میاں
پتر ہٹاں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
نصف دائرہ ہتھ محراب مسجد ہتھاں اگے دعا پکار میاں
ہن وی اللہ توں آپ نوں وکھ جانے اکھاں کھول کے ویکھ وچار میاں
اللہ اسم مجسم ہو نال تیرے حو معکم نوں کرے اظہار میاں

ضیا ہٹدیاں ہٹدیاں فرق مٹدا تیرے ذہن تے جیہڑا سوار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
سبھنا رزق دا کھاندیاں پینڈیاں نوں رج کھا کے بے عتبار میاں
رازق رب زبان تے بہتیاں دے مطمئن ہونا وڈی کار میاں
رزق کھانے آں اوسے دا بنیا ہویا نہیں پتر بناون دی سار میاں
اوہنوں ول ہے کیویں بنائی دا اے مکی باجرہ کنک جوار میاں
چنے ماںہہ تے مسر تے موٹھ مونگی وکھو وکھ بنائے وچار میاں
مُدل کنگنی پرمل تے باسمتی موٹا جھونا مشکن خوشبودار میاں
تل توریا سرہوں تے تارا میرا ویکھ تیل نے تیل دی دھار میاں
ایسپغول ریحان اتے تخ ملنگاں گھول گھول کے پین بیمار میاں
ساڈے کھان دے واسطے رب سائیں کی کی سبزیاں کرے تیار میاں
حلوہ کدو کریلے تے بھنڈی توری آلو مٹر وتاؤں کچنار میاں
اوہو تھوم پیاز بنون جانے کالی مرچ زیرہ لذت دار میاں
وڈی چھوٹی الاچی تے دار چینی میل میلدا پروردگار میاں
پھل نال درختاں دے لاون والا کاریگر سچا کرن ہار میاں
کنوں مالٹے ناریل ناشپاتی امب سیب انگور انار میاں
اناناس الیچیاں بگو گوشے رہن آلو بخارے بہار میاں
سیتا پھل امرود کھجور مٹھی آپنا آپنا کرے اظہار میاں
سیو بیر شہتوت دے ملن ہوکے گرما سردا لیو ٹھنڈا ٹھار میاں
مٹھیاں کوڑ تے مٹھ رچائی ہوئی لاہ دین پرانا بخار میاں
آئے فالسے جامنوں کالے کالے سج گئے نے وچ بازار میاں

کھان والیاں ڈھڈ تے ہتھ پھیریں کھا پی کے مار ڈکار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
تیرے واسطے دِنے نہ رات سوندا تیرا بندیا پروردگار میاں
اوہدے ول توجہ بھی چاہیدی اے ایڈا ہووے جیہڑا خدمتگار میاں
ایڈیا ناز برادریاں کرن والی خفا ہو نہ جائے سرکار میاں
توں نہ مجھ گتاوے تے لگی ہوئی اوہدے جتاں احسان اتار میاں
مرغی جتاں تے رب نوں موڑ موڑیں او وی دے انڈہ آخر کار میاں
دمبے بکرے جان قربان کر دے تیرے واسطے لکھ ہزار میاں
اونے پھیر خدا بنا دیندا کیویں لگی ہوئی پچھے لار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
پاہڑے ہرن خرگوش تے نیل گائے سہڑاں گھگیاں اتے گٹار میاں
تتر تلیر بٹیر تے مرغ ماہی کونج مگھ مرغابی شکار میاں
تیرے واسطے ایہہ حلال سارے توں حلال کس تے نظر مار میاں
کھا کھا حلال حرام پالیں ایہنوں ویچناں کیہڑے بازار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
ایہنوں قبر دے واسطے پالنا ایں مٹی کھا جانا آخر کار میاں
مویاں بعد کبیر جی کہہ گئے نے ہونا رب دا نہیں دیدار میاں
جدوں لوہے نوں مٹی ہی کھا جاوے پارس لگ نہ سکے سوار میاں
لیکھا صاحب دا نکلدا ول تیرے کیتی بیٹھائیں ہضم اُدھار میاں
ہتھیں دیویں تے رب وصول پاوے مرشد ہو ملدا بخشنہار میاں
اوہنوں ملن ٹریں گاں مسجداں وچ ادب کرن دی آجائے سار میاں

کھڑے کس طرح ادب دے نال ہونا بہناں کسطرح روبرو یار میاں
سجدہ دیکھ کے کرن دا ول آوے ہووے ساہمنے جدوں دلدار میاں
لکھ وئیں ضیا جے ہو جاوے آپنا آپ حوالڑے یار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
نک اوٹھاں دے پھریں تکمیل پائی دے اپنی کسے مہار میاں
سجدہ گاہ فرشتیاں ساریاں دی آدم زادیا صاحب سردار میاں
تیرے حکم عدولے نہ پربتاں نے توڑ چھوڑکے کم سوار میاں
چن سورج وی کرن طواف تیرا مجرا کرے ہر اک بہار میاں
تیرے واسطے کھلریا پلریا اے ایس جگ دا سارا کھلار میاں
کیہڑی چیز جیہڑی تیرے واسطے نہیں کسے واسطے توں وی درکار میاں
تیرے واسطے توں نہیں قسم لے لے بن پنڈے دا نہ دعویدار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں

ھو محکم اِنما کُنتم

جتھے توں ہُنا ایں ایہو تھاں اوہدی کیویں فیصلہ ہووے سرکار میاں
جیہڑا حشر نوں رب حساب لینا اج مکے تے شکر گزار میاں
اودوں ہو گیا رب تے اج ہے نہیں اودوں سچ تے اج انکار میاں
کتے ہووے تے کتے نہ ہون والا پانے بدل دے وانگ نہ دھار میاں
ہر ویلے تے ہر تھاں ذات ربی فیر آوے نہ آوے اعتبار میاں
ویکھ اوہو نہ پیر دی شکل ہووے جیہنوں سارا کجھ ہون دی سار میاں
کریے اج مقدمہ پیش تیرا رضا مند ہوویں توں ویں یار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
بنے بترے پنڈے چ کیہ تیرا جیہڑا توں پایا کنڈھ باہر میاں
ہر دے والاں توں پیراں دے نونہہ سیداں فکر نال ویکھیں بار بار میاں
حصہ سارے وجود دا اوہ دسیں ہووے جیہڑا تیرے اختیار میاں
ودھے وال نہ تیری خلاف مرضی بناں پھیریاں اُسترے دھار میاں
تیرا نونہہ تیرا حکم من لوے ودھن گھٹن تے ہوویں مختار میاں
جیہڑے ہتھاں نوں آکھنائیں ہتھ میرے کیہڑے ہتھ چ توں حصے دار میاں
کوئی انگل انگوٹھا تے گٹ کہنی کوئی جوڑ کوئی ہڈ چتار میاں
کوئی پیر یا پنڈلی گِٹا گوڈا ہٹ چوکناں کوئی وچار میاں
کوئی آنت کوئی ناڑ یا دل پتہ جگر پھیپھڑے تے نظر مار میاں

سحری کھا کے پھیر نہ کجھ کھاوے شام تیک بندہ روزے دار میاں
رب دیوے توفیق تے حج کرے ہووے حاجیاں وچ شمار میاں
ہر بندہ نمازی وی ہو جاندا پنج وقت نماز گزار میاں
اک بار امانت نوں چون خاطر کیتا زمین اسماں انکار میاں
بندہ ہوکے رب قبول کر کے تنیا حوصلے جاندے نے ہار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
رہ دنیا دے نال وی رہ تیری رب نال وی رہ پیار میاں
دوہاں بیڑیاں وچ پھسا لتاں کدی ہویا نہ کوئی وی پار میاں
گل دنیا دا پھاہ پھسا کے تے کریں رب دی گل گفتار میاں
تینوں تیرے تے جے اعتبار ناہیں کرے ہور کیہڑا اعتبار میاں
شیشہ آپنا آپ ہی ویکھ لے توں تیتھوں لکیا نہ تیرا کردار میاں
چھڈ بھنگناں دنیا دی چاشنی تے پھسیاں ہووے نہ پھیر چھنکار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
بگلے وانگ سفید لباس پا کے کردا ڈڈیاں پھریں شکار میاں
تیز نظر وجود نوں گنج لیا اک ٹنگ تے جسم کھلیار میاں
دوروں دسے کوئی رب دی یاد والا کھڑا آپنے آپ نوں مار میاں
نیلوفر دے پھل نوں مات کیتا بلے جلے نہ کوئی کھنکار میاں
ڈڈی مچھی جدوں ہر آن کڈھے پیا ٹٹ کے گھنب کھلار میاں
حاصل بندگی دا لیکھے تیر ہویا بیٹھا پھل تے مار اڈار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
اکناں پیری مریدی نوں رسم جاتا ہونا چاہیدا ایہہ وی وہار میاں

کسے پیر دا جو مرید نہیں شیطان دا ہے پیرو کار میاں
کوئی آکھدا پیر میں پھڑیا ہویا بڑی دیر ہوئی اک وار میاں
اک جھدیاں پیر دی پئے جھولی نہ کوئی خبر نہ سرت نہ سار میاں
اک پیر دے ورھے چھمائیں جاندے میلہ ویکھدے نیں تھک ہار میاں
کجھ کھا آوندے کجھ لے آوندے کرن میلے دی گل گفتار میاں
بلے بلے بڑا میلہ لگیا سی بڑے نچدے ڈٹھے نچار میاں
ڈھوڑاں ڈھمدیاں ویکھ بے حال ہوئے پیر نال نہ ہوئی گفتار میاں
میں کون تے کتھے ہے رب میرا کدی پچھیا نہ اک وار میاں
ایہہ گل دسے کون کیہڑا جیہنوں آپ نہ ہووے وچار میاں
پڑھیا کر نماز تے نقش لے جا اوندا رہیا کر ساڈے دربار میاں
اللہ کرم کری تیرے حال اُتے دعا خیر کیتی بوہیوں باہر میاں
ایس پیری مریدیوں کی حاصل ڈھنگا کھوتیاں نوں لیا مار میاں
ضیا گل آئی موہوں رُکدی نہیں ایہہ پیر شاگرد گھمیار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں
اِک پیر ملاح دی صفت والے بیڑی کرن اُرار توں پار میاں
اسیں دنیا دی جلھن چوں کڈھ کے تے عشق اللہ دا دین اُبھار میاں
رفع کرن کدورتاں ذہن اُتوں شیشہ قلب دا دین سوار میاں
کٹ شاٹ رستہ نحن اقرب والا کامل پیر ہووے مددگار میاں
صحبت مرداں دی مرد بنا دیندی مار مار توحید دی مار میاں
اللہ بندے دا عین وکھا دیندے بندہ اللہ دا عین دیدار میاں
چتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں

اُجڑ جائے جو یار دے عشق اندر کوئی پچھے نہ اوس دی سار میاں
جیہڑی بیڑی سپرد دریا ہووے اوہدا نہ ارار نہ پار میاں
رکھے آس نہ ایس جہان والی خوف دوزخ نہ جنت دا پیار میاں
رہیا ایس نہ اوس جہان جوگا ذات حق چ محو سرشار میاں
بندہ پہنچیا معرفت آپنی نوں کھلا آپنا بھیت اسرار میاں
تے گناہ ثواب حیران ہووے جل عقل دی گئی اُڈار میاں
تارک ترک متروک دی حد لنگھی جتھے ترک وی گئی اے ہار میاں
ایتھے ہجر وصال نوں تھاں ناہیں دین کفر توں ہویا نثار میاں
ہوئی بند زبان بیان کنوں خوشی ہنجواں تھیں نمودار میاں
ایس دید نوں ویکھے ہُن کون ضیاؔ گھر یار تے باہر وی یار میاں
پتر ہنساں دے چگدے موتیاں نوں کاواں روڑی دے کوڑے دی سار میاں

NOKIA
Extras
Calculator
Converter
Select
Back
1
2 abc
def 3
4 ghi
5 jkl
mno 6
7 pqrs
8 tuv
wxyz 9
0
#